

701

Beyaz Dizi

Tarama Jesica

Düzenleme Ser_reS

Gizli Kalanlar

Emma Richmond

Emma Richmond

Gizli Kalanlar

701

Beyaz Dizi

Tarama Jesica
Düzenleme Ser_reS

O ince gövdenin altında daha ne sırlar saklı olduğunu doğrusu çok merak ediyorum.

Bir bankada eğitim kursları veren Verity, yeni kurs dönemine kadar Fransa'da kalmasını sağlayacak küçük bir iş ararken, patronundan gelen öneriyi oldukça cazip bulmuştu. Eski bir araba yarışçısının sekreterliğini yapacaktı genç kız. İş konusunda kendisine verilen tüm bilgi bu kadardı. Bir de yeni patronunun oldukça zor bir insan olduğu... Corbin McCaid'le tanışınca bu işin gerçekten de kolay olmayacağını anladı Verity. Ama başa çıkabileceğini düşünüyordu. Oysa genç adamın gizlerini çözdükçe kendi kalbindeki gizler artıyor, ona ulaşmaya çalışırken duygularını belli etmemek için saklanmak zorunda kalıyordu.

Jesica Ser_reS

"David'in beni övmesine çok sevindim. Senin benden korkmana gelince...

Senin bir şeyden korktuğunu gördüğüm an, dünyanın sonunun geldiğine inanırım. Senin gibi saatte bilmem kaç kilometreyle araba kullanıp yarışlara katılan birisi benim gibi sıradan bir insandan neden korksun?"

"Benim arabamda insan yok Verity. Bir tek ben varım. Makine parçalarıyla uğraşmak kolaydır. Beni asıl korkutan insanlar."

Ser_reS

Gizli Kalanlar

Emma Richmond

Beyaz Dizi

Gelişim Yayınları

Bölüm Bir

Verity garsona gülümseyerek boş bir masaya oturdu ve sütlü kahvesini ısmarladı. Sokak kahvesinde kendisinden başka yalnızca bir tek müşteri daha vardı. Yazdan çalınma bir gün yaşanıyordu belki, ama ocak ayındaydılar ve yılın bu zamanında sokak kahvelerinde daha fazla insan olmazdı zaten. Genç kızın Fransa'yı bu denli sevmesinin en önemli nedenlerinden birisi, kışlarının oldukça ılıman geçmesiydi.

Kahvedeki diğer müşteri genç kıza bir kez olsun dönüp bakmamıştı. Verity merakla onu incelemeye başladı. İnsanların çoğu, başka birisinin geldiğini görünce en azından birkaç saniye için dönüp onu süzerlerdi. Ama bu adamın öyle bir şey yapacak türde bir insan olmadığı belliydi. Sanki yalnızca kendi özel dünyasında yaşıyor ve başkalarıyla hiç ilgilenmiyordu.

Adamın görünüşü de oldukça garipti. Saçları uzun zamandır ne makas ne de tarak yüzü görmemişti, o sabah tıraş olmadığı da belliydi. Ama bu derbeder haliyle son derece çekici göründüğü bir gerçekti.

Bu sırada garson genç kızın kahvesini getirmişti. Verity kahvesine şeker karıştırıp yudumlamaya başladı.

Birdenbire izlendiğini hissederek kahvedeki diğer müşteriye döndü. Adam, buz gibi gözlerle bakıyordu genç kıza. Sonra, onun ilgisini yeterince çektiğine inanarak yeniden elindeki gazeteye döndü.

Verity kendi kendine gülümsedi. Adamı uzun uzun süzmesinin bedelini böylece ödemişti işte. Saatine bir göz attıktan sonra kahvesini bitirdi ve hesabı ödeyip ayağa kalktı. Sokak kahvesinden ayrılmadan önce dudaklarında küçücük bir gülümsemeyle o adama son bir kez bakmaktan kendini alamayacaktı.

Bürosuna geri döndüğünde, patronu David'in kendi

masasında oturmakta olduğunu gördü. Üstelik son derece rahat bir tavırla ayaklarını masanın üzerine koymuştu! Verity bu ayaklara imalı gözlerle baktı, ama patronu ona hiç aldırmayacaktı. Genç kız en sonunda yavaşça içini çekerek masanın karşısındaki koltuğa oturdu.

David alaylı bir gülümsemeyle, "Kahveni içtin mi?" diye sordu.

"Evet. Üstelik çok güzel bir kahveydi."

"Bana da getirdin mi?"

"Hayır. Canın kahve istiyorsa gidip kendin al. Kahve makinesini onartmaya üşenen sensin, bedelini de ödemek zorundasın."

"Bana taş atmadan duramazsın zaten." David birden ciddileşerek, "Tüm öğrencilerin gitti mi?" diye sordu.

"Evet. Bavullarını hazırlamak üzere otellerine döndüler."

"Gördüğüm kadarıyla kurs gayet iyi gitti. Acaba sınav sonuçları nasıl olacak?"

"Kâğıtlara çabucak bir göz attım. Anladığım kadarıyla hepsi de iyiydi. Özellikle de Montagne'den çok umutluyum. Hani şu Barcelona'dan gelen İspanyol. Eminim ki ülkesindeki şubemizi çok iyi idare edecek."

"Haklısın. Ama Andro'nun kursu tamamlamaması yazık oldu. Baksana, sen bunu önceden tahmin etmiştin, değil mi? Yoksa ayrılacağını söylemiş miydi sana?"

"Hayır."

"Öyleyse nasıl bildin?"

Genç kız yavaşça gülümsedi. "Bilirsin, kadınların sezgileri güçlüdür."

"Ama seninki kadar değil. Söylesene, insanlar hakkında hiç yanılmaz mısın sen?"

"Tabii ki yanılırım. Benim doğaüstü bir gücüm yok ki. İnsanların ne kişiliklerini okuyabiliyorum, ne de geleceği görebiliyorum. Benimki yalnızca sezgi. Kimi zaman bir kanıya kapılıyorum ve bir süre sonra, hissetti-

ğim şeyin doğru olduğunu görüyorum." Genç kız bir an duraksadıktan sonra gülümseyerek, "Sen de duygularına güvenmeyi öğrenmelisin dostum!" diye ekledi.

"Denemedim mi sanki? Ama bu yöntem bende hiç işe yaramıyor." David ayaklarını masadan indirip, "Sanırım senin sezgilerini kullanmakla yetinmem gerekecek," dedi. "Beni asla bırakma, olur mu?"

"Böyle bir şey yapmaya niyetim yok zaten. Seni olmasa bile küçük öğrencilerimizi terk edemem."

David hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturmuştu. "Ne küçük öğrencisi ya? Onların hepsi küstah ve şımarık insanlar. Ama hakkını yememek lazım, senin elinde küçücük birer kuzuya dönüşüyorlar."

"Benim gibi sıradan bir kızın onları etkilemesi seni hâlâ şaşırtıyor, değil mi?"

"Bilmem. Ama senin sıradan bir kız olduğun söylenemez. Küçücük ve sakin görünüşlü bir kızcağızsın sadece, yine de birkaç saat içinde hepsini sana saygı duymaya zorlamayı başardın."

Verity bir kahkaha attı. "Benim gibi küçücük bir kedinin onları böylesine etkilediğini görmek yine de şaşırtıyor seni. Neyse, artık asıl konuya gelelim. Beni neden görmek istedin? Hayranlığını belirtmek için değil herhalde."

"Seni özel bir konu için görmek istediğimi de nereden çıkardın?"

"Öyle olmasaydı şu anda benim büromda, benim masamda oturuyor olmazsın. İyi bir neden olmadıkça kendi bürondan dışarı adımını bile atmayacak kadar tembel olduğunu herkes biliyor."

"Hımm." David tembel bir tavırla gülümsemişti. "Sanırım sen beni hipnotize ettin. Öyle gülme hemen, söylediğim doğru. Başka hangi nedenle seni işe alabilirim ki? Bankacılığın ne olduğunu bile bilmiyordun, öğretmenlik deneyimin de yoktu. Bu yüzden seni nazikçe

geri çevirmeyi düşünüyordum. Ama kocaman kahverengi gözlerini yüzüme diktin, sonra da birdenbire kendimi seni işe almış buldum. Olağanüstü bir şeydi bu. Başka türlü, on iki küstah bankacıyı eğitmeyi başarabileceğine nasıl inandırabilirdin beni? Onlarla ben bile başa çıkamıyordum."

"Demek ki senin sezgilerin de hiç fena değilmiş." Verity bir kahkaha atıp, "Bu da bizi asıl konumuza geri getiriyor," dedi.

"Sanırım seni görmek istememin nedeninden söz ediyorsun. Pekâlâ, artık ağzımdan baklayı çıkarmanın zamanı geldi. Sanırım önümüzdeki birkaç ay boyunca tamamen boşsun."

"Öyle."

"Güzel. Dinle, geçenlerde eski bir arkadaşımla karşılaştım."

Genç kız alaylı bir ses tonuyla, "Ne kadar ilgi çekici," diye mırıldandı. "Bakalım bunun altından neler çıkacak."

"Bir şey çıkacağı yok. Sadece... Sadece arkadaşım, birkaç hafta onunla birlikte çalışacak birisini arıyordu."

"İkiniz konuşurken laf lafı açtı ve sen de benden söz ettin galiba."

"Şey, bu birkaç ay için herhangi bir planın olmadığını biliyordum."

"Önümüzdeki nisana, yani yeni kurs dönemi başlayana kadar bana burada ihtiyacın olmadığına göre... Tabii, biz çalışanların fikrinin sorulmasına hiç gerek yok zaten. Sen kararını verdiğine göre..."

David bir kahkaha atıp, "Bizim kedi pençelerini göstermeye başladı," dedi. "Ne dersin, bu işi kabul edecek misin?"

"Henüz ne iş yapacağımı öğrenmiş değilim."

"Pek zor bir şey değil. Biraz daktilo, telefonlara cevap verme, sonra istenmeyen ziyaretçileri atlatma..."

"Ve..?" Genç kız patronunu çok iyi tanıyordu. Sesindeki ifadeden, kendisinden bir şeyler saklamaya çalıştığını anlamıştı.

"Hiçbir şey." David doğal görünmeye çalışmıştı, ama gözlerini kaçırışından yalan söylediği anlaşılabiliyordu.

Verity yavaşça içini çekti. Patronunu gerçeği olduğu gibi anlatmaya ikna edemeyeceğini anlamıştı. Pekâlâ, o da başka soruların yanıtlarını arardı. "Ona benim hakkımda neler anlattın?"

"Kolay kolay sinirlenmediğini ve insanlarla iyi anlaştığını."

"Anladığım kadarıyla bu iki özellik işe kabul edilmem için çok önemli. Neden? Yoksa yeni 'patronum' anlaşılması güç bir insan mıdır?"

"Tabii ki hayır!" David bir an duraksadıktan sonra, "Pek öyle sayılmaz," diye ekledi. "Kimi zaman biraz geçimsiz olduğunu itiraf etmek zorundayım. Onu biraz soğuk bulabilirsin. Konuşmayı pek sevmez."

"Bana benziyor galiba?"

"Hayır, sana hiç benzemiyor. Sen sakin bir insan olduğun için konuşmayı sevmezsin, o ise inatçılığından. Ayrıca, aptal insanlara hiç katlanamaz. Özellikle de şu sıralarda oldukça sinirli. Grip geçiriyor da."

"Hımm, hiç de hoş bir insana benzemiyor. Söylesene, bu insan numunesiyle ne zaman tanışacağım."

"Bugün saat on bir buçuk sıralarında gelmesini söylemiştim. Sanırım birazdan burada olur." David yüzünü buruşturup yavaşça içini çekmişti. "Doğrusunu istersen, bu adam kimi zamanlar tam bir baş belası olur Verity. Korkarım ona senden söz etmekle hiç de iyi bir iş yapmadım. Bu konuyu unutalım, tamam mı? Benimki aptalca bir fikirdi. Ona, senin kendine başka bir iş ayarladığını söyleyeceğim."

Genç kız alaylı bir kahkaha atmıştı. "Bu da yeni tak-

tiğin galiba. Beni kışkırtarak bu işi kabul etmemi sağlamaya mı çalışıyorsun? Zor işlerden hoşlandığımı çok iyi bilirsin sen."

"Hayır, inan ki öyle bir fikrim yok. Seni ona kurban etmiş gibi hissederim yoksa kendimi. Aslında sen arkadaşımın işine çok yarardın tabii... İstemediği ziyaretçilerden öyle nazik bir tavırla kurtulurdun ki, atlatıldıklarını değil büyük bir nezaketle karşılaştıklarını düşünürlerdi. Sık sık görmeyi ya da konuşmayı istemediği insanlar arıyor onu. Oldukça zengin ve ünlü bir insan çünkü."

"Ünlü mü? Sevilen bir şarkıcı filan mı yoksa? Ya da aktör?"

"Corbin mi? Tabii ki hayır!" David kahkahalarla gülmeye başlamıştı. "Hay Allah, bunu da nereden çıkardın? Corbin bunu duyduğunda çok eğlenecek."

"David, gülmeyi bırakıp bu adamın kim olduğunu söyler misin lütfen?"

"Arkadaşımın adı Corbin McCaid." Genç kızın yüzündeki ifadeden bu adı tanımadığını anlayan David şaşkınlıkla, "McCaid!" diye devam etti. "Ünlü araba yarışçısı! Verity, onun adını duymuş olmalısın. Dünya şampiyonluğunu kazanmıştı. Tabii, o olaydan sonra..." David birdenbire susmuştu.

Genç kız gözlerini kısıp patronunu süzdü. Onun yüzündeki ifadeden, önemli bir şeyleri sakladığını anlamıştı. Ama bir şey sormasına fırsat kalmadan büroya yaklaşan ayak seslerini duyarak irkilecekti.

"Sezgilerime bakılırsa, hiç de iyi olmayan bir şey yaklaşıyor buraya." Genç kız kahkahayla gülen patronuna sıkıntıyla bakıp, "Ne olacağını çok iyi biliyorsun, değil mi?" diye ekledi. "Arkadaşın senin bürona girdi. Biz de oraya gideceğiz, şu ünlü yarışçı bana bir bakacak ve şaşkınlıkla, senin nasıl olup da kendisi için benim gibi birisini bulmak aptallığını yaptığım düşünecek."

"İlk başka böyle düşünebilir. Ama senin nasıl çalıştığını görür görmez eminim ki fikrini değiştirecektir.."

"Haydi, beni övmeyi bırak artık. Gidip şu adamı görmenin zamanı geldi."

David içini çekip ayağa kalktı ve birlikte onun bürosuna doğru yürümeye başladılar. İçeriye girdiklerinde, genç kız büyük bir sürprizle karşılaşacaktı.

Karşısında, sokak kahvesinde gördüğü adam duruyordu. Üstelik gözlerinde, yarım saat öncekinden de soğuk bir bakış vardı.

Genç kızı görünce kuşkucu bir tavırla dudaklarını büzdü. Verity onun aklından geçenleri anlamıştı. Başından beri kim olduğunu bildiğini ve bu yüzden kahvede oturup onu süzdüğünü sanıyordu hiç kuşkusuz.

Gözlerinde alaylı bir pırıltıyla, "Düşündükleriniz doğru değil," dedi.

Ama adamın yüzündeki ifadeden ona inanmadığı anlaşılıyordu. İnsanlara kolay kolay güvenecek türde birisi olmadığı belliydi zaten. David'e dönüp başıyla kısa bir selam verdi.

David ise tedirgin bir tavırla gülümsüyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun Corbin? Biraz olsun iyileşebildin mi?"

"Çok iyiyim."

Oysa genç adamın her halinden hastalığının hâlâ sürmekte olduğu anlaşılabiliyordu. Ama tabii, ne kadar kötü durumda olduğunu asla itiraf etmezdi bu adam. Ayrıca, her zaman huzursuz olduğu da belliydi. En azından genç kız böyle hissediyordu. Bu katılığının nedeni neydi acaba? Neden sürekli kendini kontrol altında tutma gereksinimi duyuyordu?

David genç kıza dönüp elini uzatmıştı. Verity zarif adımlarla onlara yaklaştı.

"Verity, sana Corbin McCaid'i tanıtmak istiyorum. Corbin, bu da Verity Lang."

Genç kız Corbin'i başıyla selamlamakla yetindi. Onun el sıkışmaktan hoşlanmayacağını sezmişti. Nedense, bu adamı hiç tanımadığı halde onun hakkında pek çok şey biliyor gibiydi.

Evet, Corbin McCaid'le anlaşması hiç de kolay olmayacaktı. Ama bunun bir önemi yoktu, genç kız her durumla başa çıkmayı bilirdi. Hayatı boyunca önüne çıkan her zorluğu altetmeyi başarmıştı. Üstelik nasıl davranması isteniyorsa öyle davranmayı da çok iyi bilirdi. Bütün hayatı kendisinden beklenen rolleri oynamakla geçmişti zaten. Kimi zaman gerçek Verity'nin nasıl bir insan olduğunu kendisi de merak ederdi. Bütün bu rollerin altında, çok daha farklı ve ortaya çıkmak için can atan bir kişiliğinin olduğunun farkındaydı.

Corbin'in yüzündeki ifadeden, genç kızdan pek hoşlanmadığı anlaşılıyordu. Ama bunun hiçbir önemi yoktu tabii. Birbirlerinden hoşlanmaları gerekmezdi. Genç kızın ihtiyacı olan tek şey şu birkaç ay boyunca çalışabileceği bir işti. Corbin'le çalışmak, başka birisiyle çalışmaktan ne daha iyiydi ne de daha kötü. Hatta, bir anlamda daha iyi olduğu söylenebilirdi. Bu iş Fransa'da kalmaya devam edebilmesini sağlayacaktı çünkü.

Odaya gergin bir sessizlik çökmüştü. Genç kız kimsenin bir şey söylemeye niyetli olmadığını anlayınca hafifçe boğazını temizledi ve, "David grip olduğunuzu söylemişti," dedi.

"Öyleydi, ama artık iyileştim."

Verity gülmemek için kendini güç tutuyordu. Adam ayakta zor durduğu halde, iyi olduğunu iddia etmişti! Kısa bir duraksamadan sonra, "David birkaç ay boyunca sizinle birlikte çalışacak birisini aradığınızı da söylemişti," diye devam etti.

"Evet, birisini arıyorum. Ama bu siz olmak zorunda değilsiniz Miss Lang."

Verity genç adamın sözlerindeki kabalığa hiç aldır-

madan, "Hayır," dedi. "Ben olmak zorunda değilim tabii."

David artık söze karışma zamanının geldiğine karar vermişti. Huzursuz bir ses tonuyla, "Ondan iyisini bulamazsın Corbin," diye atıldı.

"Öyle mi? Bu küçük hanımı bu denli özel yapan şey nedir acaba? Siz kimsiniz ki Miss Lang?"

Genç kız gözlerinde, sesine yansımayan bir kahkahayla, "Kim olmamı isterseniz oyum," diye yanıt verecekti.

"Görüyorum ki pek akıllısınız. Bana bu sözlerin ne anlama geldiğini açıklayabilir miydiniz acaba?"

"Bu sözler, nasıl davranmamı isterseniz öyle davranacağım anlamına geliyor."

"Ben sizin sessiz ve uysal olmanızı istiyorum."

"Peki, öyleyse ben de sessiz ve uysal olurum." Verity, hayatı boyunca başkalarının istediği gibi davranmaya alışmıştı. Henüz on bir yaşındayken annesini ve babasını bir trafik kazasında kaybetmiş ve teyzesi Lucy'nin yanında büyümüştü. Teyzesi çok iyi bir kadındı aslında. Verity'yi kendi kızı gibi büyütmüştü. Ama dünya hakkında kendine göre birtakım katı kuralları vardı ve yeğeninin bu kurallara uymasına büyük bir özen gösteriyordu. Bu yüzden de Verity kendi istediği gibi değil, teyzesinin kurallarına göre yaşamak zorunda kalmıştı. Teyzesi uysal olmasını istediğinde uysal, neşeli olmasını istediğinde neşeli olmuştu.

"Daktilo yazmasını biliyor musunuz?"

"Evet."

"Sanırım telefona cevap vermek, not almak gibi işleri de..."

"Evet."

"Sır tutabilir misiniz?"

"Gerektiğinde bir duvar gibi sessiz olmasını bilirim."

Genç adam Verity'yi hoşnutsuz gözlerle süzmeye

devam ediyordu. Gergin bir sessizlikten sonra, "Ben yalnız yaşıyorum," diye devam etti.

"Galiba yemek pişirmemi, evi temizlememi, dikiş dikmemi de istiyorsunuz."

"Öyle. Size bir haftalık bir deneme süresi tanıyacağım. İşe ne zaman başlayabilirsiniz?"

David'le ikisi, "Cumartesi günü," dediler bir ağızdan.

Corbin ise küstah bir tavırla, "Cuma günü," diye düzeltecekti. "Öğlenleyin. Sizi dışarıda bekleyeceğim. Sakın geç kalmayın." Genç adam ikisine de başıyla kısa bir selam verdikten sonra dışarı çıkmıştı.

Onun gidişinin ardından odaya gergin bir sessizlik çöktü. Verity birkaç dakika sonra kendini daha fazla tutamayıp patronuna dönecekti. "İkinizin de benden bir şeyler saklamaya çalıştığınızın farkındayım. Şu masum ifadeyi yüzünden hemen silip bunun ne olduğunu söyle bana!"

"Ne demek istediğini hiç anlayamıyorum Verity. Senden ne saklayabiliriz ki?"

"Üzgünüm ama hiç inandırıcı değilsin."

Genç kızın yüzündeki kararlı ifadeyi fark eden patronu yavaşça içini çekmişti. "Sadece... şey... eğer annesi gelirse, ikinizin arasında bir şeyler varmış gibi davranman gerekiyor."

"Ne yapmam gerekiyor dedin? Saçmalamayı bırakıp bana gerçeği söyle lütfen!"

"Ama ben gerçekten..."

"David, bu adam şeytanı bile baştan çıkarabilecek türde birisi. Sen de kalkmış bana, onun annesiyle başa çıkamadığını ima eden şeyler söylüyorsun."

"Ama sen onun annesiyle hiç tanışmadın ki. Çok tatlı bir kadındı gerçi, ama..." David yavaşça içini çekip çaresizlik dolu gözlerle baktı genç kıza. "Of, bıktım artık şu Corbin'den. Neden hep onun aptalca planlarına alet olmak zorunda kalıyorum ki?"

"Bence ikimiz aynı adamdan söz etmiyoruz David. Benim gördüğüm kadarıyla Corbin McCaid asla aptalca bir şey yapmaz. Haydi, baklayı çıkar artık ağzından. Neden onunla aramızda bir şey varmış gibi davranmak zorundayım?"

"Çünkü annesi ona durmadan çekici olduğunu sandığı kadınları tanıştırıyor. Corbin bu yüzden sıkıntıdan çıldırmak üzere. Ben de ona, senin annelerle çok iyi anlaştığını söyledim."

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Benim annemle çok iyi anlaşıyorsun!"

"Bu Corbin'in annesiyle de anlaşacağım anlamına gelmez. Şimdi söyle bakalım, bu adam annesine neden kendisini rahat bırakmasını söylemiyor?" Genç kız patronunun yanıt vermesini beklemeden, "Tamam, söyleme," diye devam etti. "Yine, 'Ama sen onun annesini tanımıyorsun,' safsatasını tekrarlayacaksın bana. Pekâlâ, bir de başka bir yol deneyelim. Annesi neden, bir kadın bulma konusunda yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyor?"

"Bunu ben nereden bilebilirim?"

Oysa David'in yüzündeki ifade, genç kızın sorusunun yanıtını çok iyi bildiğini gösteriyordu. Anlaşılan bu kez ketum davranmaya karar vermişti ve hiçbir güç onu arkadaşının sırrını ele vermeye zorlamayacaktı.

"Peki, annelerle ve tüm insanlarla iyi anlaşma yeteneğim bir yana bırakılırsa, bu adama yararlı olacağım fikrine nereden kapıldın?"

"Çünkü hem İngilizce'yi hem de Fransızca'yı anadilin gibi konuşuyorsun."

"İngilizce ve Fransızca bilen tek insan ben değilim."

"Sözümü kesmekten vazgeçer misin lütfen? Bunu ben de biliyorum, ama ne Corbin ne de ben iki dili de konuşan başka insan tanımıyoruz. Arkadaşım yanında çalışacak insanı bulmak için bir kuruma ya da ajansa

başvurmak istemiyor. Onun tek istediği güvenebileceği birisi. Ayrıca, yaptığı işin başkalarının kulağına gitmesini de istemiyor."

"Ne yapıyor ki?"

"Bırak da bunu kendisi söylesin. Yüzündeki şu kuşku dolu ifadeyi de sil. Merak etme, yaptığı şey yasadışı filan değil. Sadece bu konunun etrafa yayılmasını istemiyor." David bir an duraksadıktan sonra ciddi bir tavır takınmaya çalışarak, "Ayrıca, yanında çalışacak kadının kendisine âşık olma aptallığını göstermeyecek birisi olmasını da istiyor."

"Hah!" Genç kız küçümseme dolu bir tavırla dudaklarını büzmüştü.

"İşte, şu anki halin bile ne kadar haklı olduğumu kanıtlıyor! Erkekler hakkında saçma sapan düşlere kapılmayacak ender kadınlardan birisin sen."

"Her an ben de bu düşlere kapılmaya başlayabilirim. Hiç belli olmaz David, bakarsın arkadaşın benim soğukluğumu kıracak erkektir."

"Hiç sanmıyorum! Ayrıca ona kapılma aptallığını yapmazsan çok sevinirim. Nisan ayında tek parça halinde buraya geri dönmeni istiyorum çünkü."

"Bu iş bana son derece saçma görünüyor. Ama senin de söylediğin gibi, önümüzdeki aylarda yapacak hiçbir işim yok. Para kazanmak için bu işe mecburum galiba."

David neşeli bir kahkaha atıp, "Saçmalama Verity," dedi. "Hiçbir şeye mecbur değilsin. Bu işi kabul etmenin tek nedeni, zorluklardan hoşlanman. Meydan okumayı seven bir insansın sen."

Genç kız gülerek ayağa kalktı ve kendi bürosuna geçti. Kursa katılan bankacılar hakkındaki raporun daktilosunu bitirmemişti daha. Dudaklarında neşeli bir gülümsemeyle koltuğuna oturdu ve "Başınıza nasıl bir dert aldığınızın farkında mısınız acaba Mr. Corbiıı McCaid?" diye mırıldandı kendi kendine. Sonra bu düşünceleri ak-

lından tamamen atıp raporlarına gömüldü.

Cuma günü saat on iki olduğunda, genç kız hâlâ daktilosunun başındaydı. David bazı raporları yanlış hazırlamış, bunun ceremesi de her zamanki gibi Verity'ye çıkmıştı. Üstelik raporları yazmayı bitirdikten sonra, bankanın Londra'daki merkez şubesine götürülecek dosyaları paketlemesi gerekiyordu. Bu arada, Corbin McCaid'in aşağıda büyük bir öfkeyle kendisini beklemekte olduğunu da tahmin edebiliyordu.

Sonunda yazmayı bitirip son sayfayı hırsla daktilodan çekip aldı ve David'e uzattı. "İşte, hepsi bitti."

"Teşekkür ederim Verity." David sayfayı raporun arkasına ekleyip dosyaladıktan sonra pencereden dışarı baktı. "Aman Tanrım, Corbin gelmiş bile. Sen hazır mısın?"

"Geldiğinin farkındayım. Hazır filan da değilim, daha şu dosyaları toparlamam lazım."

"Aman Tanrım! Dur, paniğe kapılmayalım! Acele işe..."

"David, benim paniğe kapıldığım filan yok. Burada telaşlanan birisi varsa o da sensin. Seni gören Corbin'den korktuğunu sanacak."

"Saçmalama lütfen!" David bir an duraksadıktan sonra utangaç bir tavırla gülümsedi. "Şey, biraz korkarım aslında. Corbin sinirlendiğinde hiç de sevimli olmaz. Tam tersine..!"

"Bunu bana son anda söylemek zorunda mıydın?" Verity bir yandan da dosyaları aceleyle dolaptan çıkarıp yerdeki kutulara yerleştirmeye başlamıştı.

"Bavulunu topladın mı bari?"

"Evet, topladım."

"Otelden...?"

"David, yeter artık. Merak etme, otele ayrılacağımı bildirdim. Ayrıca paraya ihtiyacım yok. Evet, bu işe ta-

mamen hazırım. Sanırım kafandaki tüm soruları yanıtlamışımdır."

David bir kahkaha atıp genç kızın elindeki dosyalara uzandı. "Tamam, tamam. Bırak artık şunları. Geri kalanları ben yerleştiririm."

"Teşekkür ederim. Ben hemen ellerimi yıkayıp çıkayım."

Genç kız aceleyle bayanlar tuvaletine koşup elini yüzünü yıkadı ve aceleyle saçlarını taradı. Bürosuna döndükten sonra da her şeyi son bir kez gözden geçirdi. Arkasında bir şey bırakmak istemiyordu. "Evet, sanırım her şeyi almışım. Bir sonraki kursun nerede olacağı belli mi?"

"Henüz tam belli değil, ama sanırım Roma'da olacak. Ben sana haber veririm." David uzanıp genç kızı yanaklarından öptükten sonra, "Kendine iyi bak Verity," diye ekledi. "Ben fırsat buldukça seni aramaya çalışırım."

"Sağol. Unutmadan, karma selamlarımı ilet lütfen." Genç kız bürosuna son bir kez baktıktan sonra bavulunu ve el çantasını alıp aşağı indi. Kendisini beklemekte olan arabaya yaklaşırken, Corbin'in öfkesiyle başa çıkması için gereken gücü toplamaya çalışıyordu.

Genç adam uzanıp arabanın kapısını açtı. Maviyle gri karışımı gözleri öfke ve sıkıntıyla kararmıştı. "Geç kaldın."

"Biliyorum. Özür dilerim." Verity bavulunu arkaya atıp ön koltuğa oturduktan sonra, "Sizi beklettiğim için çok üzgünüm," diye mırıldandı.

Corbin McCaid bu sözlere yanıt vermeye bile tenezzül etmeden arabayı çalıştırıp hızla yoğun Paris trafiğine dalmıştı.

Bölüm İki

"Neredeyiz?"

"En ufak bir fikrim bile yok."

"Sana yola dikkat etmeni söylemiştim!"

"Mr. McCaid, biraz mantıklı olun lütfen. Aynı anda hem yola dikkat edip hem de haritaya bakamam. Ama tabii, sizin mantıklı olmak gibi bir özelliğiniz yok!"

Genç adam ani bir frenle arabayı durdurmuştu. "Pekâlâ, madem bu işi beceremiyorsun arabayı sen kullan. Ben de yolu bulmaya çalışayım. Umarım araba kullanmasını biliyorsundur."

"Evet, araba kullanmayı biliyorum." Genç kız öfkeyle kapıyı açıp arabadan dışarı fırladı. Sonra bir an duraksayıp arabanın ışığında genç adama baktı. Yüzü ne kadar da solgun görünüyordu! Hastalığı hâlâ geçmemişti anlaşılan.

"Bütün gece orada durmaya mı niyetlisin yoksa?"

Genç adamın sesindeki soğuk ifade, Verity'nin içindeki tüm acıma duygularını bir anda yok etmişti. Kapıyı çarparak kapatıp öbür tarafa dolaştı ve Corbin'in yana kaymasını bekledikten sonra sürücü koltuğuna oturdu.

Nezaket kuralları tamamen ortadan yok olmuştu galiba! Bu yağmurda kadın arabadan çıkıp öbür tarafa geçerken, beyefendi sıcak ve kuru bir halde arabada kalmıştı! Verity sabırsızlıkla saatine bir göz attı. Neredeyse yedi olmak üzereydi. Şu sıralarda Auray'e yaklaşmış olmaları gerekirdi. David, Paris'le Auray arasının yalnızca altı saat sürdüğünü söylemişti. Ama bu hızla oraya ancak sabaha karşı varabileceklerdi galiba. Öfkeyle emniyet kemerini takıp arabayı çalıştırdı.

Corbin otoriter bir sesle, "İlk yoldan sağa döneceksin," dedi.

"Peki efendim!"

Verity elinden geldiğince yavaş gitmeye çalışıyordu. Islak yolda kayıp bir kaza yapmaya hiç niyeti yoktu. Önlerinde ne bir yol işareti vardı, ne de bir ışık. Nerede olduklarını bir tek Tanrı biliyordu herhalde. Dakikalardır hiçbir yol işaretine rastlamamışlardı. Ama genç kız bu konuda hiç sesini çıkarmayıp arabayı kullanmaya devam edecekti. Yol bulma işini 'beyefendi hazretleri' üstüne almıştı.

Yarım saat sonra arabadaki gergin sessizlik yüzünden çıldırmak üzereydi. Ah, tam bir sessizlik yoktu aslında. Corbin arada bir öfkeyle haritaya yumruk atıyordu. Yollarını iyice kaybetmişlerdi galiba. Birdenbire önlerindeki yol işaretini fark ederek ani bir fren yaptı. Ama geç kalmıştı, işareti çoktan geçmişlerdi.

"İşarette yazılanı okuyabildin mi?"

"Hayır. Saatte iki yüz kilometre hızla giderken yol işaretlerini nasıl okuyabilirim ki?"

"Lütfen abartma Corbin. Elli kilometreyi bile geçmiyorum."

"Öyle mi?" Genç adam haritayı öfkeyle arkaya fırlatıp arabadan indi ve yol işaretine doğru yürümeye başladı.

Genç kız yavaşça içini çekti. Rennes'e varana dek her şey yolunda gitmişti aslında. Ama orayı geçtikten sonra, yağmurla birlikte sıkıntıları da başlamıştı. Tüm yol işaretleri bir anda ortadan kaybolmuştu sanki, Vannes'e giden yolu bir türlü bulamamışlardı bu yüzden. Verity'nin tüm ısrarlarına rağmen Corbin bir yola sapmış ve o andan itibaren kaybolmuşlardı. Genç kız, yapabilecekleri tek şeyin Rennes'e geri dönüp doğru yolu aramak olduğuna bir türlü inandıramamıştı onu.

Bu sırada Corbin geri dönmüştü. Koltuğa yerleşip, "Buradan geri döneceğiz," dedi. "Sağa döndüğümüzde, Gacilly yoluna gireceğiz. Oradan da Vannes'e giden yolu bulacağız."

Genç kız alaylı bir ses tonuyla, "İddiaya var mısın?" diye sordu.

"Hayır. Siz arabayı kullanmaya devam edin Miss Lang."

Miss Lang arabayı kullanmaya devam etti.

Auray yakınlarına ancak gece yarısına doğru varabildiler. Buraya kadar gelmeleri bile on saat sürmüştü. Bunda, Vannes'te bir süre duraklayıp yemek yemelerinin de payı vardı tabii. Oradan sonra direksiyona Corbin geçmişti. Genç adamın arabayı Verity'den daha yavaş kullandığı söylenemezdi.

Genç kız en sonunda kendini tutamayarak, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye haykırdı. "Yarışçılığın mı tuttu yoksa? Grand Prix'de olmadığımızı hatırla lütfen!"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey demek olmuyor. Senden sadeçe biraz yavaşlamanı istedim. Bu kadar alıngan olmana hiç gerek yok."

"David sana ne anlattı?"

"Ne hakkında?"

"Benim hakkımda tabii!"

Verity sabırsızlık dolu bir sesle, "Hiçbir şey," dedi. "Ne anlatmasını bekliyordun ki? Sadece senin otomobil yarışçısı olduğunu ve dünya şampiyonluğunu kazandığını söylemişti. Bana bu yüzden mi kızıyorsun yoksa? Dünya şampiyonu olduğun için sana hayranlık göstermemi mi bekliyorsun?"

"Saçmalama lütfen!"

Verity şaşkınlıkla baktı ona. Genç adamın yüzünde garip, neredeyse utangaç bir ifade belirmişti. Sonra omuzlarını silkti ve dikkatini yeniden önlerindeki yola verdi.

Auray'e ulaştıklarında saat geceyarısını geçmişti, bu yüzden ortalıkta kimse görünmüyordu. Üstelik yağmur

da hızını iyice arttırmıştı. Silecekler camları temizlemeye yetişemiyordu artık. Verity bütün dikkatiyle nerede olduklarını anlamaya çalışıyordu, ama önlerinde hâlâ hiçbir işaret yoktu.

Genç kızın tüm vücudu korkunç ağrılar içindeydi. Şu anda sıcacık yatağında ve derin bir uykuda olmak için neler vermezdi!

Kasabanın içlerine girdikçe yollar daralmaya başlamıştı. Araba sokaklara güçlükle giriyor, sık sık bozuk yolların üstünde sarsılıyordu. Gidecekleri yeri de bir türlü bulamamışlardı.

Verity, Auray'e daha önce gelmişti aslında, ama bu yolculuğu yaz aylarında yapmıştı. Karanlıkta ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında çevresini tanıyamıyordu. Yine de, bir süre uğraştıktan sonra Corbin'e köprüye giden yolu tarif etmeyi başardı. Yaz güneşi altında son derece güzel ve çekici olan, ama şu anda korku filmlerindekilere benzeyen tarihi ev ve kahvelerin arasından geçerek dar bir sokağın başına vardılar.

Genç adam arabayı kapalı bir kahvenin önüne park edip, "Bundan sonrasını yaya gideceğiz," dedi. "Arabayı o bozuk yola sokmaya hiç niyetim yok."

Genç kız yorgun bir tavırla başını salladı. Arabayı o sokağa sokamayacaklarını kendisi de fark etmişti zaten. Bu adam onu ne sanıyordu? Çevresinin farkında olmayan bir aptal mı?

Corbin sıkıntı dolu bir sesle, "Şemsiyen var mı?" diye sordu.

"Evet. David her türlü zorluğa karşı hazırlıklı olmamı istemişti." Genç kız yavaşça içini çekti. Anlaşılan patronu, bu yolculuğun ne kadar zor olacağını önceden tahmin etmişti. Ama bunu genç kıza söylememiş olması hiç de hoş değildi.

Corbin arabadan iner inmez ayağı su dolu bir çukura girmişti. Öfkeyle bir küfür savurduktan sonra, "Bura-

larda hava hep böyle berbat mıdır?" diye sordu.

"Hayır. Brittany bölgesinde hava genellikle sıcaktır. Kışları pek fazla yağmur yağmaz. Ama anlaşılan bizim pek şansımız yok. Başımızda bir uğursuzluk dolaşıyor belki de."

"Miss Lang, uğursuzluk gibi saçma sapan safsatalara inanıyorsanız hemen Paris'e geri dönebilirsiniz. Yanımda kocakarı masallarına inanan birisini istemiyorum."

Genç adam arabanın kapısını öfkeyle çarpıp yürümeye başlamıştı. Verity de aceleyle inip onu izledi. Bir yandan da şemsiyesini dik tutabilmek için rüzgârla zorlu bir savaş veriyordu.

Birkaç dakika içinde Corbin'in kiraladığı evde olacaklardı. Ama genç kız orada da huzur bulacağını hiç sanmıyordu. Bugün talihleri hiç de yaver gitmemişti çünkü. Bu gidişle ev ya harap bir halde ya da farelerle dolu olarak çıkacaktı karşılarına hiç kuşkusuz.

Üstelik Corbin evi Paris'teyken, yani hiç görmeden kiralamıştı. Genç kız bunun büyük bir aptallık olduğunu düşünüyordu. İnsan yalnızca verilen sözlere inanarak ev kiralamamalıydı.

Paltosuna sıkıca sarınarak yürümeye devam etti. Ne olursa olsun ev, bu yağmurlu sokaklardan daha iyiydi herhalde. Attığı her adımda çamurlara biraz daha batarken, bir yandan da korkuyla çevresini süzüyordu. Sokakta hiçbir ışık yoktu. Tüm evlerin perdeleri saatlerce önce kapanmış olmalıydı. Yaz aylarında turistler için tam bir cennet olan bu kasaba, şu anda korku filmlerinin hayalet şehirlerine benziyordu.

Verity korkuyla ürperdiğini hissetti. Yirmi beş yaşında olgun bir kadındı belki, ama karanlıktan hâlâ korkardı. Üstelik bilinmeyen şeylere karşı büyük bir korku duyardı. Mantıksız olduğunu bilmesine rağmen hayaletlerin yalnızca masallarda kaldığına inanmazdı; bu yüzden de şu anda, karşısına korkunç bir yaratığın çıkabile-

ceğini düşünerek ürperiyordu.

Başını sallayarak bu aptalca düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Hayaletlere yalnızca aptallarla çocuklar inanırdı. İşte, bu sokakta da Corbin'le kendisinden başka hiç kimse yoktu. Ne kötü niyetli bir insan, ne de gaipten gelen bir yaratık...

Birdenbire önünde bir ışık görerek korkuyla sendeledi. Birkaç saniye sonra ışığın, Corbin'in cebinden çıkarıp yaktığı el fenerinden geldiğini anlayacaktı, ama ilk anın korkusuyla dengesini kaybetmiş ve ayağı bir çukura girmişti.

Genç kız öfkeyle, "Allah kahretsin!" diye haykırdı.

Corbin telaşla geriye dönmüştü. "Ne oluyor? Verity, yine ne yaptın? Nereye bastığına hiç dikkat etmez misin sen? Başımıza gelen bunca aksilik yetmiyormuş gibi, bir de ayağını kırmak zorunda mısın?"

Verity öfkeden ağlamak üzereydi. Düştüğü yerden kalkmaya çalışarak, "Ne aksiliği?" diye haykırdı. "Oysa ben her şeyin çok iyi gittiğini sanıyordum. Hatta bu durağanlıktan o kadar sıkıldım ki, biraz olsun heyecan yaşayabilelim diye kendimi yerlere attım! Allah kahretsin, orada durup bağıracağına bana yardım etsene!"

Corbin söylenmeye devam ederek genç kızın yanına geldi ve ayağına bakıp bir şey olmadığını anladıktan sonra onu kaldırdı. Sonra da arkasını dönüp yürümeye devam etti.

Verity kendini tutamayarak, yaramaz bir çocuk gibi onun arkasından dilini çıkarmıştı. Paltosundaki çamurları elinden geldiğince temizlemeye çalışarak o da yürümeye başladı. Ne kadar harap durumda olursa olsun, en azından üstünde bir tavanı olan ve yağmurun ulaşamadığı bir eve varabilmek için can atıyordu.

Corbin küçük bir evin önünde durup cebinden anahtarını çıkarmıştı. Genç kız şemsiyesini kapatıp ona sokuldu. Soğuktan tüm vücudu uyuşmuştu neredeyse.

Genç adam sabırsız bir ses tonuyla, "Burnumun dibinde durursan kapıyı nasıl açabilirim?" diye homurdandı.

"Özür dilerim. Dur, el fenerini ben alayım." Verity feneri alıp kilide tuttu. Birkaç saniye sonra kapı açılmış ve burunlarına yoğun bir küf kokusu çarpmıştı.

İkisi birlikte içeri bakıp umutsuzlukla içlerini çektiler. Ev gerçekten de çok kötü durumdaydı. Böyle bir yerde değil rahat etmek, soğuktan korunmalarına bile olanak yoktu.

Verity öfke dolu bir sesle, "Ne biçim bir yer burası?" diye söylendi. "Fareler bile yaşamaz burada!"

"O emlak komisyoncusunu bir bulursam ne yapacağımı çok iyi biliyorum!" Genç adam feneri öfkeyle Verity'den alıp yürümeye başladı, sonra kapının önündeki bir süprüntü yığınına takılarak sendeledi ve bir küfür savurdu.

Birkaç dakika sonra evin elektrik sisteminin de bozuk olduğunu anlayacaklardı. Lambaların hiçbirisi yanmıyordu. Belki de böylesi daha iyiydi; elektrik ışığında ev hiç kuşkusuz gözlerine daha kötü ve yaşanmaz gözükecekti.

Evde bir tek eşya bile yoktu. Ne bir koltuk, ne bir halı. Yerler gazete ve çöplerle kaplıydı. Verity soru soran gözlerle genç adama döndü. Bu evde kalmalarını beklemiyordu herhalde.

Corbin sakin olmak için büyük bir çaba harcıyordu. Sinirli bir tavırla, "Kahretsin!" dedi. "Yeniden yollara düşüp kendimize yeni bir ev aramaktan başka çaremiz yok. Burada kalmamız olanaksız!"

Genç kız bir an duraksadıktan sonra, "Doğru eve geldiğimizden emin misin?" diye sordu.

"Tabii ki emin değilim! Bu kahrolası evlerin hiçbirisinde numara yok ki!"

"Sana verilen adres ne peki? Belki de yanlış sokağa

girmişizdir. Böyle bir mezbeleyi ev diye kiralamalarına olanak yok."

"Adres filan yok bende! Komisyoncu evi tarif etmişti." Corbin'in yüzündeki ifade pek de doğru söylemediğini açığa vuruyordu. Büyük bir olasılıkla adresi kaybetmişti.

Genç adam düşünceli bir tavırla, "Sokağın sol tarafında olduğunu söylemişti," diye devam ediyordu. Sonra birden arkasını döndü ve hiçbir şey söylemeden evden dışarı çıktı.

Verity gülmemek için kendini güç tutuyordu. Şu anda bulundukları yer sokağın sağ tarafındaydı.

Şemsiyesini açmaya bile gerek görmeden genç adamın arkasından dışarı çıktı. Nasıl olsa bu fırtınada şemsiyenin en ufak bir yararı bile olmuyordu.

Corbin karşı taraftaki bir evin önünde durmuştu. Birkaç saniye duraksadıktan sonra kapıyı açıp içeri girdi. Genç kız da onu izleyecekti.

Girer girmez ilk işleri elektrik düğmesine koşmak oldu. Bu kez şansları biraz daha iyiydi galiba, en azından lambalar yanmıştı.

"Talihimiz düzeliyor galiba Corbin. Evin elektriklerinin kesik olmaması bize Tanrı'nın bir lütfu!"

"Alay etmeyi bırak da etrafı inceleyelim."

Dış kapı doğrudan oturma odasına açılıyordu, sağ tarafta ise evin ikinci katına çıkan dar bir merdiven vardı. Etrafın pek temiz olduğu söylenemezdi gerçi, ama ilk gittikleri evle kıyaslandığında burası bir saray sayılırdı.

Genç kız köşedeki kanepeyi işaret ederek, "En azından oturacak bir yer var," diye mırıldandı.

"Burada da yazı yazmamı bekliyorlar galiba!" Corbin büyük bir hoşnutsuzlukla tahta masa ve sandalyeleri gösteriyordu.

"Yakınmayı bırak Corbin. Baksana, şöminemiz ve odunlarımız bile var. Soğuktan donmayacağız en azın-

dan."

Ev genç kızın da pek hoşuna gitmemişti aslında, ama biraz zorlanarak da olsa burada yaşayabilirlerdi. Ayrıca, gecenin bu saatinde ve bu fırtınada kapı kapı dolaşıp kalacak bir yer aramak fikri hiç de çekici değildi. "Corbin, sen şömineyi yakarken ben de etrafı gezeyim. Belki bizim için bir not filan bırakmışlardır."

Verity odanın en ucundaki kapıyı açıp içeri girdi. Burası mutfaktı. Görünüşe bakılırsa içeride her türlü malzeme de vardı. Yiyecek bir şeyler dışında...

Genç kız boş midesini unutmaya çalışarak mutfağın nehire bakan kapısını açtı. Fırtına yüzünden etraf pek görülemiyordu, ama gündüz gözüyle nehrin manzarası hiç de fena olmazdı herhalde.

Verity iyice üşümeye başladığını hissederek kapıyı kapadı ve yeniden oturma odasına döndü. Corbin hâlâ şömineyi yakmaya çalışıyordu, ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. Tüm çabalarına rağmen odunları ateşlemeyi başaramamıştı. Genç kızın içeri girdiğini görünce öfke dolu gözlerle ona baktı.

Verity yumuşak bir ses tonuyla, "Gidip çantalarımı getireyim mi?" diye sordu.

Corbin başını olumsuz anlamda sallayarak ayağa kalkmıştı. "Çantaları ben getiririm. Belki şömineyi yakma konusunda sen benden daha başarılı olursun." Genç adam kapıyı arkasından hırsla çarparak dışarı çıktı.

Verity şaşkınlıkla şömineye baktı. Ateşi yakmayı nasıl başaracaktı? Sonra, çok uzun yıllar öncesini hatırlayarak gülümsedi. Gözlerinin önüne babasının hayali gelmişti. Elinde gazeteyle şöminedeki odunları tutuşturan ve bir yandan da yaramaz bir çocuk gibi gülümseyen babası...

Evet, bu iyi bir çözüm olabilirdi. Yerde bulduğu bir gazete parçasını tutuşturup küçük odun parçalarının üstüne yerleştirdi. Odunlar kısa bir süre sonra çıtırdayarak

yanmaya başlamışlardı. Kendi kendine gülümseyerek, "Teşekkür ederim babacığım," diye mırıldandı.

Bu sırada kapı açılmış ve Corbin içeri girmişti. Alev alev yanan şömineye şaşkınlıkla bakarak, "Görüyorum ki gerçekten de pek yetenekliymişsin," diye söylendi. "Ama, bunu tahmin etmeliydim tabii."

"Neyi? Neden söz ediyorsun sen?"

"Şömineden tabii ki Verity, şömineden! Bakıyorum ateşi yakabilmişsin."

"Öyleyse neden bana bağırıp duruyorsun? Ateşi yaktığım için sevinmen gerekirdi. Ah, anlıyorum. Senin yapamadığınn bir işi yaptığım için sinirlendin. Lütfen kendine gel Corbin. Bütün gün boyunca bağırıp durdun zaten. Şimdi de çocukça davranmaya başlama."

"Benim çocukça davrandığım filan yok." Genç adam üzerindeki montu çıkarıp öfkeyle yere fırlatmıştı.

"Evet, çocukça davranıyorsun. Karşıma geçmiş sızlanıp duruyorsun. Kaybolmamız benim suçum değildi herhalde! Bu evi kiralayan da ben değilim. Hem unutma, başımıza bundan daha kötüsü de gelebilirdi. Yapabileceğimiz tek şey, elimizdekilerden mümkün olduğunca yararlanmak."

"Benim sızlandığım yok. Ben..."

"Evet, sızlanıyorsun. Elinden oyuncağı alınmış şımarık bir çocuk gibisin."

"Bak sen, şımarık çocuk gibiyim ha!"

"Aynen öyle! Siz erkekler işler yolunda gitmediğinde hemen sinirlenip bağırıp çağırmaya başlarsınız zaten."

Corbin öfkeyle, "Biz erkekler ha!" diye haykırdı. "Demek biz erkekler bağırıp çağırmaya başlarız!"

"Evet."

"Ama sen çok sakinsin!"

"Tabii ki sakinim! Sinirli gibi bir halim var mı benim? Oysa bu şartlar altında sinirlenmem son derece do-

ğal olurdu. Benim bütün gün boyunca dayandığım şeylere pek az insan katlanabilirdi."

"Evet, tüm bunlara senden başka hiç kimse katlanmazdı. Hiç ses çıkarmadan oturup duracaklarına öfkelerini belli ederlerdi. Bu davranışının beni ne kadar sinirlendirdiğini anlamıyor musun? Bağırıp çağırmanı yeğlerdim."

"Ben sadece hoşgörülü olmaya çalışıyordum."

"Hoşgörü ha! Hoşgörüymüş! Hiçbir şey söylemiyordun belki, ama en ufak bir hareketin bile öfke doluydu."

"Bu doğru değil!"

"Hayır efendim, doğru! Neden sen de diğer insanlar gibi öfkeni belli etmiyorsun. Bütün gün boyunca hiçbir şey söylemedin. Ancak şimdi biraz olsun sinirli davranmaya başladın."

Verity genç adamın üzerine atılmamak için kendini güç tutuyordu. Sesine sakin bir ton vermeye çalışarak, "Ben sinirli filan değilim," dedi. "Unuttun mu, ben sakin ve her türlü durumla başa çıkabilen bir insanım. Bunu sana David de söylemişti."

"Öyleyse sen ya iyi bir oyuncusun, ya da David hayal görüyordu."

"Corbin, her an biraz daha fazla saçmaladığının farkında mısın? Ne dediğini bilmiyorsun sen. Üstelik öfkeni benden çıkarmanın hiçbir anlamı yok. Bugün başımıza gelenlerin sorumlusu ben değilim."

"Ne yani, suçlu olan ben miyim? Siz kadınlar böylesinizdir işte, her zaman suçu başkalarının üstüne yıkarsınız."

Genç kız öfkeden kızarmış bir yüzle, "Benim kimseyi suçladığım yok," diye haykırdı.

"Bağırmadan konuş lütfen. Senin de öfkeni benden çıkarmaya hakkın yok."

"Ben öfkeli filan değilim!"

"Öylesin!"

"Değilim."

Corbin sesinde sahte bir yumuşaklıkla, "Demek öfkeli değilsin," diye mırıldandı. "Öyleyse lütfen söyler misin bana, şu sakin ve yetenekli Miss Lang'e ne oldu? Şu an karşımda duran kadının onunla hiçbir ilgisi yok çünkü!"

Genç kızın gözleri ateş saçıyordu şimdi. Dişlerini gıcırdatarak, "Tatile çıktı," diye homurdandı, sonra da öfkeyle arkasını dönüp mutfağa girdi ve kapıyı çarparak kapattı.

İçindeki kızgınlık hâlâ yatışmamıştı. Hırsla mutfak tezgâhına bir yumruk savurdu, sonra da küçük bir çığlık attı. Eli korkunç derecede acımıştı.

Bu acı, aklını başına getirecekti. Kendini tutamayarak yavaşça gülmeye başladı. Gün boyunca her ikisi de şımarık çocuklar gibi davranmışlardı. Özellikle şu son kavgaları tam bir saçmalıktan ibaretti. Verity, kendisi gibi özdenetimi gelişmiş bir insanın böyle saçma sapan bir şekilde davranmasını anlayamıyordu. Başını şaşkınlıkla sallayarak yeniden oturma odasına döndü.

Corbin hâlâ onu bıraktığı yerde duruyor ve asık bir suratla şöminedeki ateşi seyrediyordu. Üstü başı hââ sırılsıklamdı. Islak saçlarından yüzüne sular damlıyordu. Genç kız elini saçlarına götürdüğünde, kendi durumunun da ondan daha iyi olmadığını anladı.

Kurulanmaya çalışacaklarına vakitlerini kavga ederek harcamışlardı. Verity yumuşak bir sesle, "Özür dilerim, Corbin," diye mırıldandı. "Bana ne olduğunu anlayamıyorum. Normalde böyle davranmam." Bir an duraksadıktan sonra, "Senin yüzünden olmalı," diye devam etti.

"Evet, her şeyin benim yüzümden olduğunu biliyordum zaten! Tek suçlu benim."

Genç kız neşeli bir kahkaha atıp çantasına uzandı ve havlusunu çıkardı. Saçlarını elinden geldiğince kurula-

dıktan sonra da havluyu Corbin'e uzattı. "Söz veriyorum, iyi huylu Miss Lang yarın geri dönecek. Bu arada sen de şu saçlarını kurula, yoksa gribin zatürreeye dönüşecek. Ocağı çalıştırabilirsem ikimize sıcak birer kahve yapacağım. Biraz olsun kendimize geliriz belki."

"Bu evde kahve olduğunu hiç sanmıyorum."

"Merak etme, bende var. Yetenekli Miss Lang tatile çıkmadan önce bavulumuza bu tür şeyleri koymuş." Genç kız çantasından kahveyle birlikte şeker ve süt tozunu çıkarmıştı bile. "Otel odalarında kahvesiz kalmamak için bunları hep yanında taşırdı."

Şanslarına ocak gayet iyi çalışıyordu. Verity mutfakta bulduğu iki fincana kahve doldurup oturma odasına taşıdı. İçeri girdiğinde Corbin'in yorgunluktan bitkin bir halde kanepeye yığılmış olduğunu görecekti. Zavallı adam! Kendini her an biraz daha kötü hissediyordu galiba.

Ona kahvesini uzatıp, "Merak etme," diye mırıldandı. "Güzel bir uyku seni kendine getirir. Sabah uyandığında bugün olanların tümünü unutmuş olursun."

"Bana hiç de öyle gelmiyor."

Verity suratını asıp yavaşça esnedi. "Seni bilemem, ama benim şu anda gereksinim duyduğum tek şey iyi bir uyku. Gidip yatak odalarına bir göz atayım. Böylece, en iyi yatağı kendime ayırma şansım da olur."

Kahvesini odadaki küçük masanın üzerine bırakıp merdivenlere yöneldi, ama daha ilk basamağa adım atar atmaz korkuyla irkilecekti. Merdiven çok kötü durumdaydı, genç kızın ayaklarının altında tehlikeli bir şekilde gıcırdıyordu.

Bu sırada Corbin de ayağa kalkıp merdivenlere yönelmişti. Kendisi yukarı çıkana kadar aşağıda kalmasını işaret etti ona. Bu çürük merdiven ikisini birden çekemeyebilirdi.

Karşısına çıkan ilk odanın kapısını açtı ve yoğun bir

küf kokusu duyarak irkildi. Odadaki her şey rutubet içindeydi. Yatağa dokunduğunda, şiltenin ve çarşafların kendisinden çok daha ıslak olduğunu anladı.

Bu sırada Corbin de içeri girmişti. Genç kız umutsuz gözlerle ona bakıp, "Kahretsin," dedi. "Korkarım ikimizden birisi uyumak için aşağıdaki kanepeyi kullanmak zorunda kalacak."

"Bu senin için hiçbir sorun oluşturmuyor tabii. O kanepede kimin uyumak zorunda kalacağını çok iyi biliyorum."

"Ben de." Verity genç adama gülümseyerek baktıktan sonra odadan çıkıp diğer yandaki kapıya yöneldi. Ama bu kapıyı açtığında ikinci bir yatak odası yerine geniş bir dolapla karşılaşacaktı.

Şaşkın gözlerle dolaba bakıp, "Bu da nereden çıktı böyle?" diye söylendi.

Dolabı genç adam da görmüştü. "Hiç ümitlenme. Kanepede uyumayı kabul edebilirim belki, ama bu dolapta asla!"

"Senden öyle bir şey istemedim zaten!" Genç kız umutsuzlukla içini çekti. Durumları her an biraz daha kötüye gidiyordu. Böyle bir evde yaşamak zorunda kalacaklarına inanamıyordu bir türlü.

"İstemediğini biliyorum, ama her an böyle bir ricada bulunabileceğini hissettim nedense."

"Saçmalama lütfen. Evde bir yatak odası daha olmalı. Sen öyle demiştin."

"Hayır, ben evde iki yatak odası var demedim. Sadece, öyle olduğunu sandığımı söyledim..."

Verity onu sabırsızlıkla kenara itip odadan çıktı ve koridorun diğer ucuna yöneldi. Burada bir kapı daha vardı, üstelik de ikinci yatak odasına açılan kapı.

Ama o kapının ardında genç kızı hiç de hoş olmayan bir sürpriz bekliyordu. Bu oda, rutubet bakımından ilkinden çok daha kötü durumdaydı. Köşede üzeri ıslak

çarşaflarla ve eski bir bisiklet tekerleğiyle kaplı kırık bir somya vardı.

Verity tiksinti dolu bir sesle, "Bu işimize yarar işte," diye söylendi. "Bu bisiklet tekerleğinin ne işi var burada?"

"Ben nereden bileyim?"

Genç kızın omuzları bitkinlikle çökmüştü. Birkaç saniye düşündükten sonra, "Korkarım ikimiz de kanepede yatmak zorunda kalacağız," diye mırıldandı. Bu fikir doğal olarak hiç hoşuna gitmemişti, ama başka çareleri de yoktu. Islak çarşaflar üstünde yatmaktansa böylesi çok daha mantıklıydı. Soğuk bir sesle, "Bırakım imalı şakalar yapmaya kalkışma lütfen," diye devam etti.

"Ah, bizim sakin ve iyi huylu Miss Lang'imize öyle şeyler yapar mıyım hiç? Doğrusu David'in nasıl olup da seni nazik ve uysal sandığını anlamakta güçlük çekiyorum. Bence senin kişiliğinde bu özelliklerin zerresi bile yok. Galiba bundan sonrası için kendine yeni bir iş arasan ikimiz için de çok iyi olacak."

Genç kız bunu kendisi de düşünmeye başlamıştı zaten, ama hiçbir şey söylememeyi yeğledi.

Corbin, "Etrafta battaniye ya da benzeri bir şey gördün mü?" diye devam ediyordu.

"Hayır."

"Arabada bir kilim vardı. Galiba bu durumda onu kullanmak zorunda kalacağız. Gidip getireyim."

Merdivenlerin sonuna geldiğinde aniden durup genç kıza döndü. "Baksana, buralarda banyo gibi bir şey gördün mü?"

"Saçmalama lütfen, her evde banyo vardır. Henüz nerede olduğunu bulamadım gerçi, ama mutlaka banyo olmalı. Banyosuz bir yeri nasıl kiraya verebilirler ki?"

"Etrafta görünmediğine göre bahçenin dibinde bir yerlerde olduğunu söyleme lütfen. Bu yağmurda hiç çekilmez."

"Bu evin bahçesi filan yok. Sadece arkada kocaman ve bomboş bir arsa var." Genç kız bir yandan da, odaya ilk girdiğinde dolaba açıldığını sandığı bir kapıyı süzüyordu. Sonra ani bir kuşkuyla o kapıyı açtı ve rahatlayarak derin bir nefes aldı. "İşte banyo."

"Güzel. Ben gidip şu kilimi getireyim."

Corbin evden çıktıktan sonra genç kız çantasından diş fırçası ve macunuyla yeni bir havlu alıp banyoya girdi. Beklediği gibi su son derece soğuktu. Bir yerlerde bir ısıtıcı vardı mutlaka, ama nasıl çalıştığını gecenin bu saatinde anlaması olanaksızdı.

Oturma odasına geri döner dönmez şöminenin yanına koşup soğuktan buz kesmiş ellerini ve yüzünü ısıtmaya çalıştı. Sonra botlarını çıkarıp bir kenara koydu ve kanepenin kenarına iliști.

Genç adamın içeri girdiğini görünce, "Dışarıda ne kadar uzun kaldın," diye mırıldandı. "Neredeyse çıkıp seni aramaya başlayacaktım. Yatmadan önce elini yüzünü yıkamak istiyorsan banyoda su var, ama buz gibi. Gecenin bu saatinden sonra da su ısıtmakla uğraşamam."

"Evet, sizi buraya oturup tembellik edin diye getirdim zaten!"

Verity genç adama hoşnutsuzlukla baktı. Onun son derece yorgun olduğunu biliyordu, ama bu kendisine bağırıp çağırması için yeterli bir neden değildi.

Corbin alaylı bir ifadeyle, "Miss Lang ne zaman dönecek demiştin?" dedi.

Verity'nin şu anda.ona verecek akıllıca veya alaylı bir yanıt düşünecek hali yoktu. Yorgun bir tavırla, "Yarın," diye mırıldanabildi ancak.

Şömine odayı iyice ısıtmıştı. Genç kız kendini tutamayıp kanepenin üzerine uzandı. Üzerindeki kazak bu sıcakta fazla geliyordu, ama onu çıkarmaya cesareti yoktu. Corbin imalı birtakım sözler edebilirdi. Gözlerini

kapatıp sakinleşmeye çalıştı. Daha önce hiçbir erkekle aynı yatakta yatmamıştı.

Tedirginlikle yatakta kıpırdandı ve birden keskin bir çığlık attı. Kanepe aniden ikiye katlanmıştı. Hızla doğrulup şaşkınlıkla ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Genç kızın çığlığı üzerine Corbin belden yukarısı çıplak halde odaya dalmıştı. "Ne oluyor böyle? Verity, yine ne yaptın? Kanepeyi kırmak zorunda mıydın?"

Verity kendini biraz olsun toplamıştı. Hırsla, "Saçmalama," diye haykırdı. "Görmüyor musun, bu kanepe açılıp yatak haline getirilebiliyor." Sonra derin bir nefes alıp genç adama bakakaldı. Onun yarı çıplak olduğunu ancak şimdi görebilmişti. Bu haliyle birkaç gün önce tanıştığı erkekten ne kadar farklı görünüyordu.

Corbin genç kızın bakışlarını fark etmişti. Gözlerinde alaylı bir ışıltıyla, "Yarı çıplak erkekler seni rahatsız ediyor galiba," diye fısıldadı.

Verity güçlükle de olsa kendini toplamıştı. "Beni hiçbir şeyin rahatsız ettiği filan yok. Haydi, gidip şu yıkanma işini bitir!"

Corbin banyoya döndükten sonra genç kız bakışlarını kanepeye yöneltti. Biraz önce kanepenin aniden harekete geçmesi onu korkutmuştu gerçi, ama şimdi yatacak yer sorunlarının biraz olsun çözüldüğünü görerek rahatlamıştı. Dar bir kanepedense iki kişilik bir yatakta yatmak genç adamdan mümkün olduğunca uzak durmasını kolaylaştıracaktı.

Kilimin altına girip gözlerini kapattı. Keşke bir an önce uyuyabilseydi. Ama bir erkekle aynı yatağı paylaşacağı düşüncesi doğal olarak uykusunu kaçırıyordu. Huzursuz olması için bir neden yoktu aslında. Corbin'in üzerine saldırmayacağını ve kendisinden yararlanmaya kalkışmayacağını çok iyi biliyordu. Genç kızdan pek hoşlanmıyordu zaten, bu durumda ona cinsel istek duyması olanaksızdı.

Bu sırada genç adam içeri girmişti. Alçak bir sesle, "Işığı söndürebilir miyim?" diye sordu.

"Evet." Genç kız bir an için açtığı gözlerini hemen kapatmıştı. Şöminenin ışığında Corbin'in yarı çıplak vücudu tüm çekiciliğiyle parlıyordu. Genç kızın da bu görüntüye fazla dayanacak hali yoktu.

Vücuduna soğuk bir çift ayağın değdiğini hissederek ürperdi. Genç adam yatmadan önce çoraplarını çıkarmıştı anlaşılan.

Corbin alaylı bir sesle, "Özür dilerim, ama çoraplarımla uyuyamam ben," demişti.

"Ayakların buz gibi."

"Merak etme, birazdan ısınırlar."

"Onları benim üstümde ısıtmayı düşünmüyorsun herhalde. Benden ne kadar uzak durursan o kadar mutlu olacağım Corbin McCaid. Yatağın kendine ait olan kısmından öteye geçme lütfen."

"Merak etme, öyle bir şeyi aklımdan bile geçirmemiştim."

Verity sesine mümkün olduğunca soğuk bir ton vermeye çalışarak, "Buna sevindim," dedi. "İyi geceler Corbin."

"Sana da iyi geceler."

Genç adam ona sırtını dönüp yatmış, bu arada kilimin büyük bir bölümünü kendi üstüne çekmişti. Verity vücudunun bir anda buz kestiğini hissederek ürperdi.

"Bu yatakta bir tek sen yoksun Corbin. Kendinden başkasını hiç düşünmez misin sen? İzin verirsen kilimin bir kısmını da ben kullanmak istiyorum." Genç kız öfkeli bir hareketle kilimi kendine çekmişti.

"Bu kadar sinirlenmene gerek yok. Bu yatak ikimize de yeter."

Verity bundan hiç emin değildi doğrusu. Şu anda kendi yatağında ve yalnız yatıyor olmayı ne kadar çok isterdi. Yatağını bir erkekle paylaşmak içinde çok garip

duygular uyandırıyordu. Özellikle de bu erkeğin son derece yakışıklı ve çekici olduğu göz önüne alınırsa...

Genç kız bu düşünceleri kafasından atmaya çalışarak huzursuz bir tavırla kıpırdandı. Bu durum Corbin'in gözünden kaçmamıştı.

Alaylı bir sesle, "Senin uyumaya niyetin yok galiba," diye mırıldandı.

"Sen sesini kesersen uyuyabilirim belki. Bu kadar çok konuşacağına uyumayı denesene."

"Ama ne yapabilirim ki, uykum kaçtı bir kere."

Verity sabırsızlık dolu bir sesle, "Öyleyse uyumak için koyunları say," diye söylendi.

"Hımm, bu hiç de fena bir fikir değil. Bir koyun, iki koyun, üç..."

"Corbin!"

"Özür dilerim Verity. İyi geceler."

Bölüm Üç

Verity genç adama uyumasını söylemişti, ama kendisi bir türlü uykuya dalamıyordu. Bunda en büyük etken, kanepenin çok dar olmasıydı.

En sonunda Corbin daha fazla dayanamayarak, "Lütfen kıpırdanıp durmaktan vazgeçer misin?" diye haykırdı. "Senin yüzünden bir türlü uyuyamıyorum."

"Ne yapayım, rahat edemedim ki. Burası çok dar."

"Öyleyse yan dönüp sırtıma sokul. Merak etme, seni ısırmam!"

"Öyle bir şey yapacağını düşünmemiştim zaten." Genç kız birkaç saniye duraksadıktan sonra Corbin'e sokulup çekingen bir tavırla kolunu onun beline attı ve gözlerini kapattı. Bir an önce uyuması lazımdı artık, yoksa yanındaki vücudun sıcaklığından iyice etkilenecekti. İçinden, 'Saçmalama lütfen Verity,' diye geçirdi. 'Şu anda onu istediğin filan yok. Sadece bir erkekle aynı yatağı paylaşmanın getirdiği huzursuzluğu yaşıyorsun.'

Verity yavaşça içini çekti. Kendisine ne olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Tüm vücudu yorgunluktan tükenmiş durumdaydı. Bu haldeyken hiçbir zorluk çekmeden derin bir uykuya dalması gerekmez miydi? Öyleyse neden hâlâ uyumayı başaramıyordu?

Genç kız uzun bir savaştan sonra, ancak sabaha karşı uykuya dalabildi.

Uyandığında kendisini çok yakından seyreden gri-mavi karışımı bir çift gözle karşılaşacaktı. Üstelik bu gözler, birkaç gün önce Paris'te ilk karşılaştıkları zamanki gibi soğuk bir ifadeyle örtülü değildi.

Genç adam uykulu bir sesle, "Uyurken hiç de fena görünmüyorsun," diye mırıldandı.

"Ah, öyle mi? İltifatın için çok teşekkürler. Ama lütfen bana bakmaktan vazgeçer misin artık? Seyredilmek hiç hoşuma gitmez."

"Evet, Miss Lang'in hoşuna gitmeyen şeyler yapmaktan kaçınmalıyız." Corbin'in dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümseme vardı şimdi. "Şu anki halinle bir pandaya benziyorsun."

Verity ellerini gözlerine götürdüğünde gece yatmadan önce silmeye üşendiği rimelinin akıp gözaltlarını boyamış olduğunu fark edecekti. Evet, gerçekten de pandaya benziyordu herhalde. Öcünü almak için, "Senin de pek çekici göründüğün söylenmez," dedi.

Corbin uzamış sakalı ve darmadağın saçlarıyla hiç de reklamlardaki yakışıklı erkeklere benzemiyordu gerçekten. Ama bu haliyle bile son derece çekiciydi aslında. Derbeder bir görüntü bu adama çok yakışıyordu nedense.

Genç kız kalbinin hızla atmaya başladığını hissetti. Aralarında ne kadar az bir mesafe olduğunu yeni fark etmişti. Başını biraz ileriye uzattığında genç adamın dudaklarına...

Corbin onun gözlerindeki daveti okumuşçasına yavaşça genç kıza doğru eğildi. Verity bir an korkuyla irkildikten sonra onu hızla itip yan tarafa kaçacaktı.

Genç adam bir kahkaha atıp, "İstemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, istemiyorum. Unutma, aramızdaki yalnızca bir iş ilişkisi. Kuralları koyan da sendin. Kendi koyduğun kurallara uy lütfen."

"Ama bu, sabah uyanıp yanımda seni bulmadan önceydi."

"Corbin, saçmalamaktan vazgeçer misin lütfen? Ayrıca birdenbire neden böyle dostça davranmaya başladığını da anlayamıyorum."

"Ben her zaman öyle davrandım, ama sen fark etme-

miştin."

"Hayatımda bundan daha komik bir şey duymamıştım." Genç kız ani bir hareketle doğrulup kalktı ve pencereden dışarıya baktı. Yağmur hâlâ tüm hızıyla devam ediyordu.

Yavaşça içini çekip, "Paris'teyken her şey ne kadar farklıydı," dedi. "Oysa şimdi, kişiliğinle hiç uyuşmayan şeyler yapıyorsun."

"Bunların kişiliğimle uyuşmadığını da nereden çıkardın?"

"Tabii ki uyuşmuyor! Paris'teyken son derece soğuk, uzak ve sinirli bir insandın."

"Neden öyle davrandığımı hiç düşünmedin mi peki?"

"Düşünmeme gerek yoktu ki. Senin kişiliğin öyle. David bile senin biraz güç bir insan olduğunu söylemişti." Genç kız utangaç bir tavırla gözlerini kaçırdı. David'in söylediklerini aktarmakla ne kadar büyük bir hata yaptığının farkına varmıştı. Ne de olsa David ve Corbin arkadaştılar...

"Benim için yalnızca 'güç bir insan'mı dedi? Çok daha fazlasını da söyleyebilirdi. Ben gerçekten de sinirli bir insanımdır. Özellikle de o gün... Son derece öfkeliydim."

"Ah, öyle mi? Hiç fark etmemiştim." Genç kız alaylı bir tavırla gülümsemişti.

Corbin bir kahkaha atıp, "Çok öfkeliydim, çünkü şu mükemmel Miss Lang'le tanışmaya korkuyordum," diye devam etti.

"Buna inanmamı beklemiyorsun herhalde."

"Ama ben doğru söylüyorum. Günlerdir senin mükemmel özelliklerini duymaktan bıkmıştım."

Genç kız yavaşça içini çekti. David'in her şeyi abartmaktan hoşlandığını bilirdi. Hiç kuşkusuz kendi yeteneklerini de bire bin katarak anlatmıştı. "David'in beni

övmesine çok sevindim. Senin benden korkmana gelince... Senin bir şeyden korktuğunu gördüğüm an, dünyanın sonunun geldiğine inanırım. Senin gibi saatte bilmem kaç kilometreyle araba kullanıp yarışlara katılan birisi benim gibi sıradan bir insandan neden korksun?"

"Benim arabamda insan yok Verity. Bir tek ben varım. Makine parçalarıyla uğraşmak kolaydır. Beni asıl korkutan insanlar."

"Buna inanmak hiç kolay değil." Genç kız yavaşça gülümsedi. Kendine gelmeye başlamıştı artık. Her zamanki soğukkanlılığına yeniden kavuşmuştu. Bir an duraksadıktan sonra, "Artık yarışlara katılmıyormuşsun," diye devam etti. "O günleri özlüyor musun?"

"Özlemek mi?" Corbin'in gözleri karanlık bulutlarla gölgelenmişti birden. Soğuk bir sesle, "Hayır," dedi. "Galiba benim hakkımda pek bir şey bilmiyorsun."

"Şey, korkarım bilmiyorum."

Verity'nin yanıtı genç adamı rahatlatmıştı nedense. Birkaç dakika önceki neşeli haline geri dönerek, "Demek bilmiyorsun," dedi. "Güzel. Haydi, dışarı çıkıp güzel bir kahvaltı edelim. Sonra da bana bu evi kiralayan komisyoncuyu arayıp hesap sorayım."

"Tamam. Birkaç dakikada hazır olurum ben." Genç kız doğal bir ses tonuyla konuşmuştu, ama aklında karmakarışık düşünceler vardı. Yarışı böylesine bir tabu haline getiren neydi acaba? David bu konuda bir şey söylemek istememişti. İşte şimdi Corbin de, yarış konusu açıldığında son derece garip davranmıştı.

Dışarı çıkıp liman boyunca yürümeye başladılar. Yağmur hızını yavaş yavaş azaltıyordu artık. Corbin her ikisinin de çantalarını, genç kız ise onun golf sopalarını taşıyordu. Tüm eşyaları arabanın bagajına yerleştirdikten sonra köprüye doğru yürümeye başladılar.

Verity'nin bu kasabaya geldiği yaz ayında olduğunun tam tersine, limanda tek bir yat bile yoktu. O sıra-

larda cıvıl cıvıl olan sokak kahvelerinin çoğu kapalıydı. Sert bir rüzgâr açık olan birkaç kahvenin brandalarını yırtarcasına sarsmaktaydı. Genç kız soğuktan ürperdiğini hissederek paltosuna sıkıca sarındı.

Tüm soğuğa rağmen kasabanın yerlileri sokakları doldurmuştu. Birkaç dakika sonra bunun nedenini anladılar. Kasabanın pazarı kurulmuştu o gün, pazar sokağı tıklım tıklım insanlarla doluydu.

Sabahları kahvaltı da veren küçük bir lokanta bulup karınlarını doyurmaya başladılar. Kahvaltılarını bitirdikten sonra Corbin lokantanın telefonundan, ona evi kiralayan komisyoncuyu aradı. Masaya geri döndüğünde yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Ne oldu? Emlakçı ne dedi?"

"Evin anlattığım kadar kötü bir durumda olduğuna inanamadı. İçerisinin soyguncular tarafından talan edildiğine inanıyor."

"Talan edilmiş gibi bir hali yoktu."

"Biliyorum, ama evin durumunu başka türlü açıklayamadığını söyledi. Üstelik son derece içten gibiydi. Dediğine göre evi kendisi görmemiş hiç, ama buradaki elemanı güvenilir birisiymiş ve evin çok iyi durumda olduğuna dair güvence vermiş. Neyse, o adamı arayıp bizimle burada buluşmasını söyleyecekti. Galiba o gelene kadar burada beklemek zorundayız."

"Bence bir sakıncası yok." Genç kız başını çevirip pencereden dışarıyı seyretmeye başladı. Pazarda alışveriş eden insanları izlemek çok hoşuna gitmişti. Fransa'yı sevmesinin en önemli nedenlerinden birisi insanlarının canlılığı ve neşesiydi.

Birkaç dakika sonra, "Ben biraz çıkıp dolaşmak istiyorum," diyerek ayağa kalktı. "Sence bir sakıncası var mı?"

"Yalnız kalmak pek hoşuma gitmeyecek gerçi, ama bir sakıncası da yok. Hem dışarı çıkmışken, buralarda

bilgisayar satılan bir dükkân olup olmadığına da bakıver. Bilgisayara ihtiyacım olacak." Genç adam bir an duraksadıktan sonra, "Daha doğrusu senin ihtiyacın olacak," diye devam etti.

"Benim mi? Neden?"

"Yapacağımız iş hakkında David sana hiçbir şey söylemedi mi?"

"Hayır. Sana sormamı söylemişti yalnızca."

"Demek öyle. Neyse, bunları sana sonra anlatırım. Haydi, komisyoncu gelmeden önce şu işi hallet."

Verity kısa bir aramadan sonra bilgisayar satan bir yer buldu. Makinelerin çoğu oldukça iyiydi. İngiltere'dekilerden daha pahalı gibiydiler, ama bunun Corbin için önemli olup olmadığını bilmiyordu. Genç adamın mali durumu hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Araba yarışçılarının iyi para kazandıklarını tahmin ediyordu gerçi, ama pek emin değildi. Dahası, kendi alacağı maaşı bile bilmiyordu. Bunu sormaması büyük bir aptallıktı.

Lokantaya geri döndüğünde Corbin'in yanında ince yapılı, sarı saçlı bir adamın oturmakta olduğunu gördü. Genç kız içeri girince ikisi de ayağa kalktı ve hep birlikte lokantadan çıktılar.

Komisyoncu oldukça endişeli ve şaşkın görünüyordu. Hızlı adımlarla evin olduğu sokağa doğru yürümeye başlamıştı, ama sokağa sapmadan karşıya geçti ve yandaki sokağa yöneldi.

Genç kız her şeyi anlamıştı. Corbin'in yüzündeki ifadeden, yaptığı hatayı onun da anladığı belli oluyordu. Verity yüzünü öbür tarafa çevirip yavaşça gülümsedi. Böyle bir hataya düşmek hiç de zor değildi aslında. Corbin'e verilen ev tarifi, kasabaya hangi yönden girileceğine göre değişebiliyordu. Komisyoncu nehir kıyısınca ilerlemesini söylemişti genç adama, ama kasabaya hangi yönden gireceklerini hesaplamamıştı. Ayrıca, her iki sokağın da birbirine çok benzemesi ve evlerin kapılarında

numara olmaması hata yapmalarını kolaylaştırmıştı.

Verity küçük bir oyun oynamaya karar vererek iki erkeğe yetişti ve önlerinde durdukları eve baktı. "Bize yeni bir ev mi buldunuz yoksa? Hımm, burası hiç de fena görünmüyor. Özellikle de ilk bulduğunuz evden sonra..."

Corbin'in gözleri ateş saçıyordu. Genç kız gülmemeye çalışarak bakışlarını ondan kaçırdı ve eve girdi. Girer girmez de yüzünde mutlu bir gülümseme belirmişti. Bu ev gerçekten çok güzeldi. Girişte, en ucunda yukarıya çıkan merdivenler olan geniş bir koridor vardı. Sol taraftaki küçük oda, Corbin için mükemmel bir çalışma yeri olacaktı. Sağ taraftaki kapı ise geniş bir oturma odasına açılıyordu.

Verity heyecanla yukarı çıktı ve bu katta tam üç tane yatak odası olduğunu gördü. Üstelik odalardan birinin ayrı banyosu vardı. Ama bu genç kız için fazla bir önem taşımayacaktı büyük bir olasılıkla. Bu güzel odaya hiç kuşkusuz Corbin el koyacaktı.

Kendini tutamayarak, "Bu ev çok güzel," diye haykırdı. "Her şeyiyle mükemmel!"

Corbin huzursuz bir tavırla ellerini cebine sokmuştu. Çevresini soğuk bakışlarla inceleyerek, "Sen çok kötü bir oyuncusun Miss Lang," dedi.

Genç kız kahkahalarla gülerek merdivenlerden aşağı indi. "O kadar da kötü değildim. Sayın bay komisyoncu gitti mi?"

"Evet. Sanırım İngilizlerin sandığından da aptal olduklarını düşünmeye başlamıştır."

"Sanki onun ne düşündüğü bizim umurumuzdaydı." Verity kısa bir sessizlikten sonra, "Anahtarın her iki kapıya da uyması büyük bir rastlantıydı," diye devam etti. "Neyse, bunları bir yana bırakalım artık. Şimdi yiyecek, ısınma ve yatacak yer gibi daha önemli şeyleri düşünmemiz lazım. Ben hemen dolapları araştırıp elimizde

neler olduğuna bakayım, sonra da alışverişe çıkarım. Unutmadan, bilgisayar satan bir yer buldum. Kahvaltı ettiğimiz lokantanın bir arka sokağında..."

Verity alışverişle uğraşırken, Corbin de bilgisayar işini halletmek üzere genç kızın tarif ettiği dükkâna gitmişti. Verity, evdeki her şeyi düzene soktuktan sonra haftada yalnızca bir kez alışverişe çıkmasının yeterli olacağını düşünüyordu. Saat bir sıralarında alışverişini tamamladı ve öğle yemeğini dışarıda yemeye karar verdi. Büyük bir olasılıkla Corbin de aynı şeyi yapıyordu, evde henüz hazır bir şey olmayacağını tahmin edebilirdi.

Yemeğini bitirdikten sonra ellerinde paketlerle eve döndü. Corbin geri dönmüştü; arabası evin önündeydi. Bagajdan eşyalarını çıkarıp eve taşımış olmalıydı.

Genç kızın içeri girdiğini görür görmez, "Yine hangi cehennemdeydin?" diye haykırdı öfkeyle.

"Nerede olduğumu çok iyi biliyorsun! Alışverişe gitmiştim. Senin bu kadar çabuk döneceğini sanmıyordum."

"Gördüğün gibi döndüm!"

Verity umutsuzlukla içini çekti. Yeni 'patronu' sinirli kişiliğine çabucak geri dönmüştü işte. Onun bundan sonra dostça davranacağını sanmakla ne kadar büyük bir aptallık ettiğini şimdi anlıyordu.

Corbin içini çekerek, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Sana bağırmaya hakkım yoktu. Sadece, evde kalmak zorunda oluşuma sinirlendim. Sen olmadığın için telefon tamircisini beklemem gerekti. Oysa benim dışarı çıkmam gerekiyordu."

"Gördüğün gibi şimdi buradayım. Artık gidebilirsin. Adam ne zaman gelecek?"

"Bilmiyorum. Bu öğleden sonra geleceğini söylemişti. Fransa'daki telefoncular da İngiltere'dekilere benziyorlarsa, gelmesi aylar alabilir! Neyse, ben artık çıkı-

yorum. Sonra görüşürüz."

"Tamam." Genç kız bir an duraksadıktan sonra, "Bundan böyle öfkeni benden çıkarmazsan çok sevineceğim," diye devam etti.

"Ben... Hay Allah, biz seninle asla anlaşamayacağız galiba. Anneme gittikçe daha çok benziyorsun. Neyse... İhtiyacımız olan her şeyi aldın mı?"

"Evet. Bunları kendi kredi kartımla aldım. Umarım sence bir sakıncası yoktur."

"Tabii ki yok, faturalar gelince hasaplaşırız. Aklıma gelmişken, bilgisayarı önümüzdeki hafta getirecekler. Bu arada biz de iyice yerleşmiş oluruz."

"Güzel. Akşam yemeği için pirzola aldım. Geç gelsen bile ısıtıp yiyebilirsin."

"Oysa ben akşam yemeğini dışarıda yememi söyleyeceğini sanıyordum. Ya da en azından, nereye gittiğimi sormanı. İnsanları şaşırtmaktan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Bilmem, belki de."

Genç adam yavaşça başını sallamıştı. "Sen dayanılmaz bir kızsın. Neyse, ben artık çıkayım. Sonra görüşürüz."

Corbin çıktıktan sonra genç kız tüm gücüyle işe koyuldu. Önce yatak odalarını temizleyip yatakları havalandırdı, sonra da mutfağı temizleyip yemek hazırlamaya başladı. Corbin saat yedide geri döndüğünde pirzolalar hemen hemen hazırdı.

Genç kız onun elindeki defter ve kalem yığınına bakıp, "Görüyorum ki iyi bir alışveriş yapmışsın," dedi. "Bunlarla ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Galiba bunu artık konuşmamız lazım. Lütfen oturur musun Verity?"

Genç kız bir koltuğa oturup dikkatle dinlemeye başladı. Birkaç dakika sonra yüzünde büyük bir şaşkınlık vardı. Corbin'in bir kitap yazmaya niyetli olduğu daha

önce hiç aklına gelmemişti!

Kendini tutamayarak, "Kitap mı?" diye haykırdı. "Kitap mı yazacaksın?"

"Neden böyle şaşırdın? Kitap yazacak kapasitede olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Verity onun duygularını incittiğini anlamıştı. Telaşla, "Öyle bir şey demek istemedim," diye atıldı. "Ama kitap yazacağını hiç bilmiyordum. David'in her şeyi gizli tutmaya çalışmasından sonra, çok daha kuşkulu bir iş yapacağını sanmıştım nedense. Bana bir casus olduğunu söyleseydin daha az şaşırırdım herhalde."

"David'in o denli gizli kapaklı davranması çok doğal. Kitap yazdığımı kimsenin bilmesini istemiyorum. Hiç kimse öğrenmemeli! Şu ana kadar bunu yalnızca üç kişi öğrendi: Kitabı ısmarlayan yayıncı, David, bir de sen. David senin sır tutmayı bildiğini söylemişti. Seninle çalışmayı kabul etmemin en önemli nedeni de buydu zaten."

"Diğer nedenleri de öğrenebilir miyim?"

"David senin çok yumuşakbaşlı olduğunu söylemişti." Genç adam alaylı bir kahkaha atmıştı.

Verity utangaç bir tavırla gülümseyerek, "Aslında gerçekten de yumuşakbaşlıyımdır," dedi. "Sana pek iyi davranmadığımın farkındayım ama... Galiba kötü bir başlangıç yaptık."

"Hımm. Tabii bu da benim hatam."

Verity genç adama bakıp onun hiç de sinirli olmadığını görünce rahatlayarak, "Öyle bir şey demek istememiştim," dedi. "Kitap konusuna gelince... Merak etme, sır saklamasını gerçekten iyi bilirim. Ne yaptığın yalnızca ikimizin arasında kalacak."

"Teşekkür ederim." Corbin'in yüzünde, kendisini olduğundan da yakışıklı yapan bir gülümseme belirmişti. "Nasıl bir kitap yazacağımı sormayacak mısın?"

"Nasıl bir kitap yazacaksın?"

"Araba yarışları hakkında..."

"Ah, öyle mi? Bak bu hiç aklıma gelmemişti." Genç kız bir kahkaha attı ve Corbin'in fırlattığı kalemden kurtulmak için hızla başını önüne eğdi.

Corbin yemeğini bitirdikten sonra memnun bir halde arkasına yaslanıp gerinmişti. "Her şey çok güzeldi Verity. Teşekkür ederim. Sen mükemmel bir aşçısın."

"Görevimiz müşterilerimizi memnun etmektir." Verity gülümseyerek sofrayı topladı ve ocağa bulaşık için su koydu. Bu arada genç adamın hâlâ masada oturmakta olduğunu fark etmişti. Ona dönüp, "Benimle oturmana gerek yok," dedi. "Bulaşık yıkayan birisini seyretmek pek zevkli bir iş değildir. Merak etme, ben sıkılmam."

"Sıkılacağın aklıma bile gelmemişti zaten." Genç adam bir kahkaha attıktan sonra, "Madem bu konuyu açtın..." diye devam etti. "Sanırım bazı kuralları belirlesek iyi olacak."

"Bence bu iyi bir fikir."

"Güzel. Daha önce hiçbir sekreter-kâhyam olmamıştı, bu yüzden de ne yapmam gerektiğini pek bilemiyorum. Ama çalışmadığın zamanlarda odanda oturman gerekmediğini söylemem lazım. Bu ev benim olduğu kadar senin de sayılır. İkimiz de burada yaşayacağız. Boş zamanlarında istediğin yerde oturabilirsin. Ben nasılsa çalışma odasından pek çıkmayacağım."

Corbin ayağa kalkmıştı. Odadan çıkmadan önce duraksayıp, "Söylemem gereken bir şey daha var," dedi. "Çalışırken hiçbir şekilde rahatsız edilmek istemiyorum. Ne yemek ne de ziyaretçiler için... Benim için mutfakta kolayca ısıtılıp hazırlanabilecek yemekler bırakırsan sevinirim. Bir de kahve tabii. Bunların dışında istediğin gibi hareket edebilirsin. Eğer bir sorun olursa bana not bırak. Sanırım birkaç hafta pek daktilo yazman gerekmeyecek. Unutmadan, annem ararsa ona dışarıda oldu-

ğumu söyle. Her zaman..."

Verity gülümseyerek başını önüne eğmişti. "Anlaşıldı."

Sonraki birkaç gün hızla geçti. Verity evi iyice tanımış ve genç adamı rahatsız etmeden odaları temizleyip yemek hazırlamayı öğrenmişti. Birbirlerini hemen hemen hiç görmüyorlardı zaten. Corbin zamanının büyük bir kısmını odaya kapanıp çalışarak geçiriyordu.

Verity onun için kolayca ısıtılabilecek yemekler hazırlamaya alışmıştı. Böylece genç adam acıktığı zamanlarda kendisine çabucak yemek hazırlayıp yiyebiliyordu. Genç kızın evde olduğu zamanlarda odasından hiç çıkmıyordu zaten. Ancak o alışverişe ya da başka bir yere gittiğinde mutfağa girip yemek yiyordu. Koridorda ya da oturma odasında karşılaştıkları ender zamanlarda ise ya hafifçe gülümsüyor ya da hiçbir şey söylemeden yanından geçip gidiyordu. Çoğu zaman genç kızı hiç fark etmiyordu galiba. Birkaç kez koridorda karşılaşmışlar ve genç adam Verity'nin orada olduğunu fark etmeden yanından geçip gitmişti.

Evde geçirdikleri ilk haftanın sonunda ise durum değişecekti. Corbin ilk kez özel olarak genç kızı bulmaya mutfağa gelmişti. Yüzünde dalgın bir ifade vardı. Saçları ise karmakarışıktı.

"Verity?"

"Efendim?"

"Buraya geleli tam bir hafta oldu galiba, değil mi?"

"Öyle."

"Şey, sanırım bu bir hafta boyunca aramız pek de kötü değildi."

Genç kız gülmemek için kendini güç tutarak, "Tabii ki değildi," dedi.

"Güzel. Bu yüzden de, kalmana karar verdim. Bir haftalık deneme süren hiç de fena değildi."

"Ah, çok teşekkür ederim!"

Corbin neşeli bir kahkaha atmıştı. "Yüzündeki şu 'Ben haksızlığa uğradım,' diye bağıran ifadeyi sil lütfen. Biliyorum, sana fazla yüklendim. Çok fazla çalışmak zorunda kaldın."

"Çok çalışmak zorunda kalacağım, işin başında söylenmişti bana, bu yüzden de pek bir önemi yok. Asıl sorun annen. Günde en az iki kez telefon ediyor. Ona uyduracak bahanem kalmadı artık."

"İşte bu kötü. Neyse, merak etme. Annemi yarın ararım."

"Bunu yapacağından emin misin?" Genç kız bir kahkaha atmıştı. Corbin'in annesini asla aramayacağını çok iyi biliyordu. "Telefonda konuştuğum kadarıyla annen hiç de fena bir kadına benzemiyor."

"Çok iyi bir insandır. Tek kusuru biraz fazla ısrarcı olması."

Verity başını sallayarak, "Kitap ne durumda?" diye sordu.

"Fena değil." Corbin bir an duraksadıktan sonra utangaç bir tavırla gülümsemişti. "Doğrusunu söylemek gerekirse, gayet iyi gidiyor."

Genç adam onun bir şey söylemesini bekliyormuşçasına birkaç saniye duraksamıştı. İstediğinin gerçekleşmeyeceğini anlayınca içini çekip, "Oyunu kurallarına göre oynamıyorsun Verity," dedi. "Bana kitabımdaki karakterleri, ya da konuyu sorman gerekirdi."

Verity'nin dudaklarında muzip bir gülümseme belirmişti. "Bana kitabındaki karakterleri ve konuyu anlatır mısın?"

"Verity, sen insanı çıldırtırsın!"

"Biliyorum. Ama bunun tek nedeni sensin."

"Oysa ben sana çok iyi davrandığımı sanıyordum. Bir haftadır hiç öfke gösterisi yapmadım."

"Evet, bu doğru olduğu kadar şaşırtıcı bir şey. Her

neyse, sen bana kitabından söz et."

"Şey, kitap biraz karmaşık aslında..." Corbin bir an duraksadıktan sonra gülümseyerek, "Aslında bana bir iyilik yapmanı rica edecektim," diye devam etti.

"Ah, bütün bu iltifatlar ondandı demek."

"Saçmalama lütfen! Öyle bir niyetim olmadığını biliyorsun."

"Peki peki, sözümü geri aldım. Söyle bakalım, benden ne istiyorsun?"

"Şey, araba kullanabildiğini biliyorum, ama ne kadar iyi kullandığından emin değilim. Bunu da öğrenmem gerekiyor."

Verity bir an ona ne olduğunu anlayamadan bakuktan sonra, "Ne kadar iyi kullanmam lazım?" diye sordu.

"Of, yine başladık. Biliyor musun, sen insanı gerçekten çok yoruyorsun."

"Neden? Benimki çok manuklı bir soruydu. Sadece normal bir trafikle başa çıkabilecek kadar mı iyi kullanmam gerekiyor? Paris'e ya da İngiltere'ye gidebilecek kadar mı? Yoksa Grand Prix'yi kazanabilecek kadar mı?"

"Şey, sonuncusu pek yanlış sayılmaz aslında. Ralliye katılabilecek kadar iyi olman gerekiyor. Senden yarışa katılmanı istemeyeceğim tabii. Sadece, bir kadının yarışa katılabilecek hale gelene dek ne kadar çalışması gerektiğini öğrenmem gerekiyor. Kitabım için tabii."

"Ne demek istiyorsun? Bir kadın bu işi bir erkekten daha mı zor öğrenir?"

"Bilmiyorum. Sence öyle mi olur?"

"Hayır Corbin, bence öyle olmaz. Söylesene, bu iş için neden beni seçtin?"

"Öncelikle, başka kimseyi bulamayacağım için. En azından, kısa bir süre içinde bulamam." Corbin genç kızın yüzünde beliren hoşnutsuzluğa bakıp bir kahkaha atmıştı. "Evet, ne diyorsun? Bana yardım edecek misin?

Merak etme, işimiz yalnızca bir gün sürecek."

"Peki ama nerede çalışacağız? Ve hangi arabayla. Senin o değerli Mercedes'inle değil herhalde."

"Saçmalama! Benim arabadan asla yarış arabası olmaz. Bu iş için bir araba kiraladım. Erdeven yakınındaki ormanda çalışabiliriz. Öğrendiğime göre orası yeterince geniş bir yermiş."

"İzin almamız gerekmez mi?"

"Verity, saçmalama lütfen! Neden izin almamız gereksin ki?" Genç adam suratını asıp ocağa yönelmişti. "Yemekte ne var? Açlıktan ölmek üzereyim."

Genç adam yemek boyunca, ertesi gün getirilecek olan bilgisayardan söz edip duracaktı. Sanki Verity hayatı boyunca hiç bilgisayar görmemiş, hatta dünyada böyle bir aletin olduğundan habersizmiş gibi konuşuyordu. "Bilgisayar senin için son derece pratik olacak. Notlarımı bilgisayara geçirirsen, istediğim zaman hiç zorluk çekmeden değişiklik ya da düzeltme yapabilirim. Hatta, evde bu kadar çok işin olduğuna göre, notları bilgisayara kendim geçirmeyi de öğrenebilirim."

"Bu işi gayet iyi başaracağından eminim." Genç kız gülmemek için kendini güç tutuyordu aslında. Birkaç gün önceki bir olayı hatırlamıştı. Bir gece ansızın sigorta atmış ve Corbin dakikalarca uğraştıktan sonra sigortayı yapamayacağını açıklamak zorunda kalmıştı. Sonra doğal olarak genç kız işe el koymuş ve birkaç saniyede sigortayı onarmıştı. Genç adamın bu tür işlerde ne kadar yeteneksiz olduğunu göstermişti bu olay. O yüzden de, onun bilgisayar kullanmayı başarabileceğinden hiç emin değildi.

Ertesi sabah Corbin genç kızı erkenden uyandırıp Erdeven'deki ormana götürdü. Verity yakınmamak için kendini güç tutuyordu. Böylesine soğuk bir günde dışarı çıkmak hiç de hoş değildi. Ayrıca Corbin'in kiraladığı

son derece pahalı görünümlü araba onu korkutmuştu. Ya bu değerli arabayı parçalarsa? Bundan sonraki tüm maaşlarını bu arabanın bedelini ödemek için gözden çıkarmak hiç de iyi bir fikir değildi.

Corbin onun duraksadığını görünce sabırsız bir sesle, "Haydi bin artık şuna," dedi. "Bir an önce çalışmaya başlamamız lazım."

Verity isteksiz bir tavırla arabaya bindi ve genç adamın şoför koltuğuna oturmasını bekledikten sonra, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordu. "Ya bir kaza yaparsam?"

"Bu kadar korkak olma Verity. Senden çok daha cesur davranmanı beklerdim."

"Öyleyse yanılmışsın." Genç kız suratını asıp pencereden dışarıya bakmaya başlamıştı.

Birkaç dakika sonra, çalışma yapacakları alana gelmişlerdi. Corbin arabayı durdurup, "Artık yer değiştirebiliriz," dedi.

Verity sürücü koltuğuna geçtikten sonra genç adamın uzattığı kasketi başına taktı. Yüzü hâlâ son derece asıktı.

"Surat asmayı bırak da emniyet kemerini tak. Güzel. Dinle, bu arabanın da normal arabalardan pek bir farkı yok. Her zaman yaptığın şeyleri yapacaksın, sadece normalden biraz daha hızlı gitmen gerekiyor. Bu arada, frene sakın sert basma yoksa kendimizi ağaçların tepesinde buluruz. Anladın mı?"

"Tabii ki anladım. Sen beni ne sanıyorsun? Aptal bir çocuk mu?"

"Homurdanmayı bırak da arabayı çalıştır. Merak etme, ne yapman gerektiğini sana ben söyleyeceğim."

Genç kız ilk başlarda, Corbin'in tüm uyarılarına rağmen arabayı son derece yavaş ve ihtiyatlı kullandı. Paniğe kapılıp ölümcül bir kazaya yol açmaya hiç niyeti yoktu.

"Verity, ne yaptığını sanıyorsun sen? Arabayı yaşlı insanlar gibi kullanıyorsun."

"Ben yaşlı bir kadın değilim, çeneni kapamazsan yaşlanana kadar da yaşayamayacağım zaten. Aklımı karıştırıyorsun! Senin yüzünden kaza yapacağım."

Genç kız kısa bir süre sonra kendine güvenmeye başlayacaktı. Hızlanmaya hazır hale gelince derin bir nefes aldı ve "Evet, artık başlayabiliriz," diye mırıldandı.

Artık tüm dikkatini arabayı kullanmaya ve hızını arttırmaya vermişti. Çok yakınından geçtikleri ağaçları hiç umursamadan Corbin'in talimatlarını uyguluyordu.

Bir ara yavaşlar gibi olduğunda genç adam sabırsızlıkla, "Hızlansana!" diye haykırdı. "Şu anda dördüncü vitese geçmiş olmalıydın!"

"Ben şu anda evimde, sıcacık yatağımda olmalıydım!" Genç kız bağırmamak için kendini güç tutuyordu. Ne yaparsa yapsın kendini Corbin'e beğendiremiyordu. Bu adam hiç de sabırlı bir öğretmen değildi.

Bir saat boyunca genç adamın azarlamalarını dinlemekten iyice sinirleri bozulmaya başlamıştı. Bu yüzden bir virajı gereğinden fazla sert döndü ve aniden frene basıp arabanın arka kısmını ayağa kaldırdı. Bu arada başını da cama çarpmıştı.

Corbin öfkeyle, "Ben sana söylemiştim!" diye başlamıştı. "Niye..."

Genç kız öfke saçan gözlerini ona çevirmişti. "Tek bir söz daha söyleme!"

"Söyleyeceğim her şeyi hak ettin. Aceminin teki bile senden daha iyi başarırdı bu işi."

"Ben de aceminin tekiyim zaten!" Verity öfkeyle başındaki kasketi çıkarıp genç adamın kucağına fırlatmıştı. "İşte, şimdi öğrendin! Kadınların bu işi öğrenmesi erkeklerinkinden daha uzun sürüyor."

Corbin de başındaki kasketi çıkarıp genç kıza dön-

müştü. Onun kendisini yine azarlayacağını sanan Verity öfkeyle kendisini kastı.

Oysa beklediği şey olmayacaktı. Genç adam yumuşak bir sesle, "Unutma," diye başlamıştı. "Bir gün çalışacağımızı söylemiştim. Oysa başlayalı daha birkaç saat oldu. Doğrusunu söylemek gerekirse, şu ana kadar hiç de fena değildin."

Genç kız şaşkınlıkla bakıyordu ona. "Fena değil miydim? Öyleyse neden durmadan azarladın beni?"

"Şımarmaman için." Genç adamın dudaklarında muzip bir gülümseme vardı.

"Şımarmamam için mi? Ben sana şımarmayı gösteririm şimdi!"

Corbin neşeli bir kahkaha atmıştı. "Haydi, yakınmayı bırak da yeniden çalışmaya başlayalım."

"Bak sen! Arabayı yeniden teslim edecek kadar güveniyor musun bana?"

"Alay etmeyi bırak da şu kasketi geçir başına. Yeterince zaman kaybettik."

Verity öfkeyle kasketi takıp arabayı çalıştırdı. Corbin'e değil kendisine kızıyordu aslında. Çok daha iyi bir performans göstermeyi beklerdi. Tüm gücünü ve dikkatini toplayıp gaza bastı. Bu kez arabayı mükemmel bir şekilde kullanmaya kararlıydı. Genç adamın daha önce verdiği tavsiyeleri tek tek uygulayıp çalıştıkları alanı bir kez turladıktan sonra arabayı durdurup derin bir nefes aldı ve genç adama baktı.

"Hımm, hiç de fena değildi. Üstelik de..."

"Üstelik de kadın olmama rağmen mi?"

"Hayır, hiç ilgisi yok. Benden hiç talimat almadan kullanmana rağmen diyecektim." Corbin genç kızın yüzündeki şaşkınlığı görüp bir kahkaha atmıştı. "Doğrusunu söylemek gerekirse, tek kelimeyle mükemmeldin. Günün birinde kendime bir yedek sürücü bulmam gerekirse kimi arayacağımı çok iyi biliyorum artık."

Verity şaşkınlıkla, "Yarışlara katılmaya devam ediyor musun?" diye sordu.

"Şey, bilmem..." Corbin yüzünde hüzünlü bir ifadeyle susmuştu.

Genç kız yumuşak bir sesle, "Corbin?" diye mırıldandı. Artık onun bu konudan söz etmesi için bir şeyler yapmak istiyordu.

Ama genç adamın buna hiç niyeti yoktu. Gülümsemeye çalışarak, "Kullanmaya devam edecek misin?" diye sordu.

"Hayır, çok yoruldum. Bu kadar gösteri yeter." Genç kız emniyet kemerini açıp arabadan indi ve ağrıyan sırtını gerdi. Bir yandan da derin nefesler alıp vücudundaki gerginliği atmaya çalışıyordu. Nedense içinde garip bir korku oluşmuştu. Bunun nedeni, çevrelerindeki ağaçların sıklığı yüzünden gökyüzünü görememesiydi belki de. Üstelik her taraf öylesine sessiz ve ıssızdı ki.

Birdenbire Corbin'in ellerini omuzlarında hissederek korkuyla sıçradı.

Genç adam şaşkın bir sesle, "Korktun mu?" diye sordu. "Oysa ben üstün yetenekli Miss Lang'i hiçbir şeyin korkutamayacağını düşünmeye başlıyordum."

Verity kendini zorlayarak yavaşça gülümsedi. "Hayır, korkmadım. Sadece, etraf ne kadar ıssız diye düşünüyordum."

"Yoksa çevrede kimsenin olmamasından yararlanıp sana bir şey yapmamdan mı korktun?"

"Saçmalama lütfen! Böyle bir şey aklıma bile gelmemişti." Genç kız birdenbire susup dikkatle Corbin'e baktı. Sonra heyecanla, "Şu anda gözlerin yeşil!" diye haykırdı. "Şimdi anlıyorum. Gözlerinin rengi giysine göre değişiyor." Bir yandan da genç adamın üzerindeki yeşil montu işaret ediyordu.

"Evet, öyle." Genç adam utangaç bir tavırla gülümsemişti. Verity gülmemek için kendini güç tutuyordu.

Onun gibi bir erkeğin, kendisinden söz edildiğinde utandığını görmek çok komikti.

Muzip bir ses tonuyla, "Öyleyse sakın sarı veya kırmızı renkte şeyler giyme," dedi. Sonra da neşeli bir tavırla yürüyüp arabaya bindi.

Evin önünde bir nakliye arabası park etmişti. Corbin heyecanla, "Şuna bak," diye bağırdı. "Bilgisayarı getirmişler."

Nakliyecinin onun kadar heyecanlı olduğu söylenemezdi. Adam onları uzun süredir bekliyordu herhalde, yüzünde öfkeyle sabırsızlık karışımı bir ifade belirmişti bile.

Verity ise genç adamın heyecanına gülerek bakıyordu. Şu erkekler bazen ne kadar küçük şeylere seviniyorlardı!

Corbin'i yeni oyuncağıyla baş başa bırakıp yemekten önce yıkanıp üstünü değiştirmek üzere odasına çıktı. Yemek hazırlamasına gerek bile yoktu aslında, genç adamın bilgisayarın başından kalkıp yemek yemeğe geleceğini hiç sanmıyordu. Belki günlerce odasından hiç çıkmazdı!

Oysa tahminlerinin aksine, bir saat kadar sonra Corbin onu çağıracaktı.

Genç kız içini çekip elindeki unları yıkadı ve çalışma odasına yöneldi. Kapıyı açıp içeri girdiğinde bilgisayar kullanım kılavuzunun yerde olduğunu görecekti. Corbin onu öfkeyle fırlatıp atmıştı herhalde.

Genç adam öfke dolu bir sesle, "Bu aletin nasıl kullanıldığını biliyor musun?" diye sordu. Birkaç saat önceki neşe ve heyecanından en ufak bir iz bile kalmamıştı.

"Biraz bilirim. Sorun ne?"

"Çalışmıyor!"

Verity onun yanma gelip dikkatle ekrana baktı. "Sen ne yapmak istiyordun?"

"Ne yapmak istediğimi sanıyorsun? Şu saçma sapan şeyi kullanmak tabii! Başka ne yapabilirim ki? Bu nesneyi yiyecek halim yok herhalde."

Verity tüm sabrını toplayıp, "Sana yardımcı olabilmek için ne yapmaya çalıştığını anlamam lazım," dedi.

Corbin derin bir nefes aldıktan sonra utangaç bir tavırla gülümsemişti. "Özür dilerim, yine hıncımı senden çıkardım. Doğrusu, bana nasıl dayandığını hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Ben de. Haydi, artık ne yapmak istediğini anlat."

"Şey, birkaç sayfa yazmıştım. Sonra yazdıklarımı hafızaya geçirdim. Daha doğrusu, öyle yaptığımı sandım. Ama yeniden dosyamı açmak istediğimde yalnızca bir tek sayfa olduğunu gördüm. Geriye kalanın nereye gittiğini Allah bilir!"

"Anlıyorum. Hangi programı kullanıyordun?"

"Program mı?"

"Evet Corbin, program. Kelime işlem mi? Veri programı mı? Hangisi?"

"Şey, kelime işlem galiba. Ama bir türlü..."

Verity sabırsız bir el işaretiyle onun sözünü kesip bilgisayar masasının önündeki sandalyeye oturdu ve genç adamın hangi programı kullandığını anlamak için ana menüye döndü. Bu arada, onun kendisine çok yakın durduğunun da farkındaydı.

Genç adam ekrana doğru eğilmişti. Verity'yle ikisinin yüzleri birbirine değiyordu neredeyse. Merak dolu bir sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Senin ne yaptığını anlamaya çalışıyorum. Söylesene, ilk başladığında kendine yeni bir dosya mı açtın, yoksa eski bir dosyayı mı kullandın?"

Verity genç adamın yanıt vermediğini görünce dönüp ona baktı. Bu hareketiyle birbirlerine iyice yaklaşmışlardı. Genç kız onun sıcak soluğunu yüzünde hissederek ürperdi. İçinde son derece garip ve alışılmadık

duygular belirmişti. Kendini toplamaya çalışarak, "Evet?" dedi.

"Şey, bilemiyorum..."

"Corbin, düşünmeye çalış lütfen. Y harfine mi bastın yoksa E'ye mi?"

"Şey, E'ye bastım galiba. Yoksa Y'ye mi basmam gerekiyordu?"

Genç kız dikkatini ekrana vermekte giderek daha da zorlanıyordu. Şu andaki düşünceleri bilgisayardaki menünün değil, yanındaki erkeğin sıcaklığı üzerinde yoğunlaşmıştı. Yine de sakin görünmeyi başararak, "Evet," dedi. "Y'ye basmalıydın. O bir sayfayı korumak ister misin, yoksa yeniden yazabilir misin?"

"Silmek daha mı kolay olacak?"

"Evet, sanırım öyle. Bilgisayar kullanmayı çok iyi bildiğim söylenemez, ama bence en iyisi yazdıklarını yeni bir dosya açıp orada saklaman. Böylece en azından, her şeyin nerede olduğunu bilirsin."

"Peki, öyleyse yeniden yazarım. Ama bana ne yaptığını anlatırsan sevineceğim."

"Tamam. Bak, şimdi bu dosyadan çıkıp ana menüye geri döneceğiz."

"Nereye geri döneceğiz dedin?"

"Ana menüye. Disketi soktuğunda karşına çıkan ilk ekrana yani." Genç kız bir yandan da söylediklerini yapıyordu. Birkaç saniye içinde yeni bir dosya açmayı başarmıştı. Genç adama dönüp, "Her bölümü ayrı bir dosyada saklamayı mı yeğlerdin?" diye sordu.

"Evet."

"Güzel. Böylesi senin için daha kolay olur. Bak, her yeni bölüme başlayışında şu üstteki bara çıkıp kendine yeni bir dosya açacaksın. Buraya kadar her şeyi anladın mı?"

"Anladım öğretmenim."

Genç kız hafifçe gülümseyerek yeni bir dosya daha

açtıktan sonra, başka bir konuyu anlatmaya başladı. "Şu kutuları kullanarak paragraf düzenini belirleyebilirsin. Bu sadece müsvette mi olacak?"

"Evet, şimdilik öyle."

"Güzel. Yazdıklarını basma aşamasına gelince beni çağır, nasıl basacağını göstereyim. Ama şu anda bu kadarını bilmen yeterli."

Genç kız sandalyeden kalkıp Corbin'e oturmasını işaret etmişti. Ama o yerinden bile kımıldamadan şaşkın gözlerle Verity'ye bakıyordu. Merak dolu bir sesle, "Bilgisiyar kullanmayı nerede öğrendin?" diye sordu.

"Bilgisayar bilmem çok şaşırtıcı bir şeymiş gibi davranmana hiç gerek yok. Bu işi başaracak zekâya sahibim. Çok merak ediyorsan söyleyeyim: Otel yöneticiliği eğitimi gördüğüm sıralarda bize bilgisayar kursu vermişlerdi. Ama bu işi çok iyi bildiğim söylenemez. Programları kullanmayı biliyorum yalnızca."

"Sen sandığımdan da akıllısın galiba."

"Üstün zekâlı olduğum söylenemez. Haydi, sen oyuncağının başına geç artık. Ben de gidip yemek hazırlamaya devam edeyim." Verity genç adama son bir kez daha baktıktan sonra odadan çıktı.

Yemek hazırlarken aklı hâlâ o odadaydı. Birkaç dakika önce yaşadığı heyecanın nedenini anlamakta güçlük çekiyordu. Daha önce hiçbir erkeğin yanında böyle duygulara kapılmamıştı. Erkeklerin yanında hep sakin ve doğal davranmayı başarırdı.

Ama Corbin McCaid söz konusu olunca her şey değişiyordu. Genç kız onun yanındayken denetimini yitiriyor ve garip davranıyordu hep. İçini çekerek bu düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. Ne kadar düşünürse düşünsün, ondan bu denli etkilenmesinin nedenini bulamayacağını biliyordu zaten.

Ondan sonraki iki gün boyunca hemen hemen hiç

görüşmediler. Sonraki günün akşamı, genç adam yorgun yüzü ve dağınık saçlarıyla mutfak kapısında belirip Verity'nin çorba hazırlayışını seyretmeye başladı.

Genç kız gülümseyerek ona dönmüştü. "Acıktın mı?'

"Evet. Biraz daha aç kalırsam bu kitabı bitiremeden ruhumu teslim edeceğim herhalde."

Verity aceleyle ekmek dilimleyip masaya koydu, sonra da büyük bir tabağa çorba doldurdu. Genç adamın oturmasını bekledikten sonra yeniden ocağa dönüp kahve hazırlamaya başladı.

Corbin birkaç dakika içinde tabaktaki çorbayı silip süpürmüştü. Genç kız boş tabağa bakıp, "Biraz daha çorba ister misin?" diye sordu.

"Lütfen. Çok güzel olmuş. Sen yemiyor musun?"

"Ben çoktan yedim." Genç kız saate bir göz atıp, "Akşamın beşi öğle yemeği için çok geç bir saat," diye devam etti. "Kimse o saatte öğle yemeği yemez."

"Benden başka tabii."

"Tabii..."

Corbin ikinci tabak çorbasını da bitirdikten sonra gerinerek arkasına yaslanmıştı. "Alışılmadık saatlerde yemek yemem seni hiç rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır."

Genç adam şaşırmıştı nedense. Israrla, "Gerçekten rahatsız etmiyor mu?" diye sordu.

"Hayır, tabii ki etmiyor. Canın ne zaman isterse o zaman yersin. İkinci kez ısıtılmış yemeklerden hoşlanıyorsan bu senin sorunun, benim değil."

Corbin neşeli bir kahkaha atmıştı. "Özür dilerim, saçma bir soru sorduğumu fark etmeliydim. Bizim Miss Lang'imizi hiçbir şey rahatsız edemez. Kendisinden başka tabii."

"Öyle bir şey işte."

"Şaka bir yana, sanırım seni rahatsız eden çok az şey var."

"Doğru."

Corbin'in hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturduğunu görüp gülümsedi. Genç adam, ne kadar uğraşırsa uğraşsın onu konuşturamayacağını anlamıştı. Verity'nin kendisiyle ilgili sırları bir yabancıya açmaya hiç niyeti yoktu.

Corbin bir süre daha mutfakta kalıp genç kızın bulaşıkları yıkamasını izledi. Bir yandan da onu konuşturmaya çalışıyordu, ama tüm çabaları sonuçsuz kalacaktı.

En sonunda içini çekerek ayağa kalktı. "Ben odama çıkıp banyo yapacağım, sonra da üstümü değiştirip dışarı çıkacağım. Biraz temiz hava almaya ihtiyacım var, günlerdir o odada tıkılıp kaldım. Bu arada, bana akşam yemeği hazırlamana hiç gerek yok. Yemeği dışarıda yiyeceğim."

"Nasıl istersen." Genç kız bir an duraksadıktan sonra, "Aklıma gelmişken," diye devam etti. "Sana verdiğim listedeki insanları aradın mı? Günlerdir sürekli seni arıyorlar. Onları nasıl atlatacağımı şaşırdım artık."

Corbin hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturup, "Hayır, aramadım," diye mırıldandı.

"Ya anneni?"

"Şey korkarım onu da aramadım. Asma suratını öyle. Merak etme, yarın ararım."

"Ama o yarın hiç gelmiyor nedense."

Corbin neşeli bir kahkaha atıp mutfaktan çıkmıştı.

Bölüm Dört

Genç adamın dışarı çıkmasından birkaç saniye sonra kapı acı acı çalınmaya başlamıştı. Corbin aceleyle mutfağa geri dönüp köşeye saklandı.

"Verity, kapıyı sen açar mısın lütfen?"

Genç kız içini çekip, "Tamam," dedi. "Açarım." Bir yandan da, bu adamın iyice dayanılmaz olduğunu düşünüyordu. Birilerinin kendisini öldürmeye filan geleceğini mi sanıyordu yoksa?

Verity kapıyı açtığında postacıyla karşılaştı ve Corbin'e bir telgraf geldiğini öğrendi. Adamın uzattığı defteri imzaladıktan sonra telgrafı aldı. İçinde büyük bir huzursuzluk belirmişti. Bunun nedeni, telgraflardan çok korkmasıydı. Her telgraf alışında, içinde kötü bir haber olduğunu sanarak ürperirdi.

Mutfağa girip telgrafı Corbin'e uzattı. "Sana gelmiş."

Genç adam da bu küçük kâğıt parçasına sanki tehlikeli bir bombaymış gibi bakıyordu. Sonunda cesaretini toplayıp telgrafı aldı ve okumaya başladı.

Bitirdiğinde yüzü şaşkınlık ve öfke doluydu. "Kahretsin! Telgraf annemden. Beni ziyaret etmeye gelecekmiş. Adresimi nereden aldı acaba?"

"Yayıncından ya da David'den almış olamaz mı?

"Hayır, onlara adresimi kimseye vermemelerini söylemiştim." Corbin öfkeyle telgrafı buruşturup masanın üstüne fırlatmıştı. "Bu kadın Sherlock Holmes'u bile alteder. Neden yapıyor bunları bana?"

Verity ifadesiz bir ses tonuyla, "Kabahat sende," dedi. "Anneni bir kez olsun aramadın. Ne zaman geliyormuş?"

"Yarın. Allah kahretsin!"

"Neden böyle konuşuyorsun? Anneni sevmez misin yoksa?"

"Saçmalama, tabii ki severim!" Corbin huzursuz bir tavırla mutfağı birkaç kez arşınladıktan sonra birdenbire kapıya yönelmişti. "Ben dışarı çıkıyorum."

Genç kız onun arkasından şaşkınlıkla bakakalmıştı. Sonra masanın üzerindeki telgrafı alıp okumaya başladı.

"Perşembe günü sana geliyorum. Beni aramaman hiç de hoş değildi. Stella."

Genç kız şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. Neden telgrafı 'Annen' diye değil de 'Stella' diye bitirmişti acaba? Sonra, David de genç adamın annesi hakkında bazı garip şeyler söylemişti. Genç kızı en çok şaşırtansa, Corbin'in annesini görmek istemeyişiydi. David bunun nedenlerini Paris'teyken açıklamıştı gerçi, ama genç kız onun söylediklerinin doğru olduğuna hiç inanmıyordu nedense.

Corbin eve geri döndüğünde hâlâ son derece sinirli görünüyordu. Oturma odasına girip ateş saçan gözlerle genç kıza baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı ve çalışma odasına gidip kapıyı çarparak kapattı.

Ertesi gün ise çok daha aksi davranacaktı. Verity'yi her görüşünde yeni bir yakınma konusu buluyordu. Önce kapı zili, sonra da telefon hakkında söylendi. Dışarıdan gelen seslerin de kendisini rahatsız ettiğini ve çalışmasını engellediğini söylüyordu. Oysa o güne dek hiç böyle şikâyetleri olmamıştı.

Verity dışarıdan gelen sesler konusunda bir şey yapamazdı belki, ama telefonu ve kapı zilini halledebilirdi. Hemen bir tamirci çağırıp her ikisini de çalışma odasından uzak bir köşeye taşıttı. Bu başarısı onu çok keyiflendirmiş, bu yüzden de genç adamın ani bir öfke fırtınasına kapılacağını hiç tahmin edememişti.

Öğleden sonra Corbin, genç kızı oturma odasında ütü yaparken bulup, "Ne burası?" diye haykırdı. "Morg

filan mı yoksa? Hem sen neredeydin?"
Verity şaşkınlıkla, "Buradaydım," dedi.
"Seni bulamadım!"
"Corbin, benden sessiz olmamı ve seni rahatsız etmememi isteyen sendin."
"Ama artık sessizlikten bıktım! Ne kapı zilini duyuyorum ne de telefonu. Neden bana, kimlerin aradığını söylemedin?"
Genç kız iyice öfkelenmeye başlamıştı artık. Buz gibi bir sesle, "Çünkü bugün kimse aramadı seni," dedi. "Kendine gel artık Corbin. Gün boyunca şımarık bir çocuk gibi davrandın."
"Kabalaşmana hiç gerek yok. Patronun olduğumu unuttun galiba. Bana, anlama özürlü birisiymişim gibi davranamazsın!"
Verity her ikisinin de iyice saçmalamaya başladığını fark ederek neşesiz bir tavırla gülümsemişti. "İşten ayrılmamı ister misin? Madem seni bu kadar rahatsız ediyorum..."
"Hayır, beni rahatsız ettiğin filan yok. İşten ayrılmanı da istemiyorum." Genç adam derin bir nefes aldıktan sonra yavaşça gülümsemişti. "Galiba hıncımı senden almaya başladım yine."
"Farkındayım!"
"Özür dilerim Verity, sana böyle davranmaya hakkım yoktu. Annemi göreceğim zamanlarda hep böyle olurum. Bu saate kadar çoktan gelmesi lazımdı. Neden o da diğer insanlar gibi, hangi saatte geleceğini bildirmiyor? Sanki bir saatli bombayla yaşıyor gibiyim!"
"Bunu asıl benim söylemem gerekirdi."
Genç adam utançla başını önüne eğmişti. "Haklısın. Senden bir kez daha özür dilerim Verity. Ama olacakları sen de en az benim kadar tahmin edebiliyorsundur. Birkaç saat daha bekleyeceğiz, sonra onun gelmeyeceğine karar vereceğiz. Tam rahatlamışken aniden kapı çalına-

cak ve annem karşımıza çıkacak!"

"Corbin, böyle huysuzluk ederek hiçbir yere varamazsın. Anneni unutup dikkatini kitabına vermeye çalışsana."

"Denemedim mi sanıyorsun? Hepsi boşuna, bir tek satır bile yazamadım bugün." Genç adam bir an duraksadıktan sonra, "Sana söylemem gereken bir şey var," diye devam etti.

"Nedir?"

"Annem biraz... biraz... şey, pek diğer insanlar gibi değildir. Daha doğrusu, her şeye burnunu sokmayı pek sever." Corbin mutfak masasından bir bıçak alıp oynamaya başlamıştı. "Şey, David sana onun hakkında bir şey anlattı mı?"

"Pek bir şey söylemedi. Sana durmadan çekici kadınlar tanıştırmaya çalıştığı dışında tabii. Bunu nasıl başardığını çok merak ediyorum doğrusu. Tüm çabalarına rağmen seni bir türlü göremiyor ki..."

Corbin dalgın bir tavırla başını sallayıp gülümsemişti. Sonra, ani bir karar vermişçesine bıçağı masaya geri bıraktı ve genç kıza döndü. "Verity."

"Efendim?"

"Şey, annem geldiğinde... şeymiş gibi davranman gerekecek... yani..."

"İkimizin arasında bir şeyler varmış gibi."

"Evet." Genç adam, bu sözleri kendisi söylemek zorunda kalmadığı için rahatlamış gibiydi. Birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra, "Sanırım bunun nedenini bilmek istiyorsundur," diye devam etti.

"Hayır. Bana hiçbir açıklama yapmak zorunda değilsin."

Corbin minnetle gülümsemişti. "Yani, benden bir açıklama istemeden bu işi yapmayı kabul ediyor musun?"

"Evet."

"Şey, beni korkutan böyle bir şeyin duyulup hakkında birtakım dedikodular çıkartması. Annem dedikodu yapmaktan çok hoşlanır. Aramızdaki hayali ilişkiyi tanıdığı herkese yayacaktır hiç kuşkusuz."

Genç kız neşeli bir sesle, "Ama onun tanıdığı insanları ben tanımıyorum ki," diye hatırlattı. "Bu yüzden de hakkımda yapacakları dedikodunun hiçbir önemi yok."

"Stella dedikodulara başladıktan sonra tanınacağından eminim. Kasabadaki herkesi buraya çağıracaktır. Tek kelime Fransızca bile bilmemesine rağmen hiç kuşkusuz önüne çıkan herkese aramızdaki ilişkiyi anlatacak. Senin incinmeni ya da üzülmeni istemem."

"Oysa ben, benden hiç hoşlanmadığını sanıyordum. Birdenbire neden beni böylesine düşünmeye başladın?"

Corbin neşeli bir kahkaha atmıştı. "Seni düşündüğümü de kim söyledi?"

"Yalan söyleme Corbin, beni düşündüğünü biliyorum. Her neyse." Genç kız bir an duraksadıktan sonra gülümseyerek, "Hem senin metresin olduğumun düşünülmesi itibarımı kimbilir ne kadar artıracak," diye devam etti.

"Öyle mi?"

"Tabii. Dedikoduları bir düşünsene. 'Bu sıradan kız, Corbin McCaid gibi birisini nasıl olmuş da kendine bağlamış?' Evet, gerçekten de esaslı bir ünüm olacak."

"Verity, dalga geçmeyi bırak lütfen. Bazen iyice çekilmez oluyorsun."

Genç kız neşeli bir kahkaha atmıştı. "Ama benim dalga geçtiğim filan yok ki. Düşünsene, buradaki tüm erkekler bana nasıl ilgiyle bakacaklar. Sonunda ne düşünecekleri de belli tabii."

Corbin iyice şaşkınlaşmıştı. "Belli mi?"

"Tabii."

"Ne düşünecekler peki?"

"Corbin, hâlâ anlamadın mı?"

"Hayır."
"Yatakta çok iyi olduğumu düşünecekler tabii ki."
"Verity, neler söylüyorsun böyle?"
"Seni şaşırttığımı söyleme sakın Corbin McCaid. Buna asla inanmam."
"Ama inanmak zorundasın. Beni gerçekten şaşırttın. Son derece sakin ve masum görünüyorsun, ama insanı her an şaşırtıyorsun. Önce alaycı, sonra sinirli davranıyorsun, en sonunda da tüm kötü huylarıma katlanmaya başlıyorsun. O ince gövdenin altında daha ne sırlar saklı olduğunu doğrusu çok merak ediyorum."
"Öyle mi?"
"Evet. Söylesene, insanların hakkında böyle bir şey düşünmeleri seni gerçekten rahatsız etmez mi?"
"Hayır, neden etsin ki?"
"Bilmem, eder diye düşünmüştüm. Sen çok şaşırtıcı bir kızsın Verity Lang. İlk karşılaştığımızda, son derece sakin bir hayatın olduğunu sanmıştım. Ne bileyim, örneğin akşamları evde oturup örgü ördüğünü filan."
Genç kız merakla, "Bu benden hoşlanmamaya başlamandan önce miydi yoksa sonra mı?" diye sordu.
"Sonra."
"Ya şimdi? Şimdi hakkımda ne düşünüyorsun."
"Doğrusunu söylemek gerekirse, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Beni öylesine şaşırtıyorsun ki."
"Bence şaşırmana hiç gerek yok. Ben sadece sıradan ve çalışkan bir kızım. Bir de, içinde bulunduğum her duruma uyum sağlama yeteneğim var." Verity bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Ayrıca, seni asıl rahatsız eden rolümün etkisine kapılıp sana gerçekten ilgi duymaya başlayacağımsa, bu düşünceyi kafandan atabilirsin. Böyle bir şey asla olmaz."
"Bunu aklıma bile getirmemiştim zaten."
"Ama getirmeliydin."
"Neden? Benim sevgilim olmak gibi bir isteğin yok.

Hatta seni öpmemi bile istemiyorsun. Beraber yattığımız ilk gecenin sabahında öyle demiştin, hatırlamıyor musun?"

Verity'nin geri çekilmeye hiç niyeti yoktu. "Öyle demiştim, ama beni çok şaşırtmıştın."

Genç adam gözlerinde muzip bir ışıltıyla, "Bir sonraki sefere daha istekli olabileceğin anlamına mı geliyor bu?" diye sordu.

Verity vücudundan geçen güçlü akımı zorlukla bastırarak, "Hayır, Corbin," dedi. "Öyle bir anlama gelmiyor."

"Emin misin?"

"Tamamen." Genç kız söylediğinin yalan olduğunun farkındaydı. Corbin'in bir kez daha kendisini öpmeye kalkması halinde ne yapacağını hiç bilmiyordu. Asıl sorun da buydu zaten.

Konuyu değiştirmeye karar vererek, "Artık daha önemli şeyleri düşünebiliriz," dedi. "Annenin bir kızda hoşlanmadığı şeyler var mıdır?"

"Hımm, hiç sanmıyorum." Genç adam dalgın bir tavırla konuşmuştu. Bu arada gözlerini Verity'nin üstünden bir saniye olsun ayırmıyordu.

Genç kız ne kadar etkilendiğini göstermemeye çalışarak arkasını döndü ve çamaşır sepetinden bir gömlek alıp ütülemeye başladı. Corbin'in gözlerindeki istek dolu ışıltıya bakmaya dayanamıyordu.

Kısa bir sessizlikten sonra genç adam, "Sen hiç âşık oldun•mu?" diye sordu.

"Hayır."

Corbin şaşkınlık dolu bir sesle, "Hayır mı?" dedi. "Hâlâ bakire misin?"

Verity yavaşça gülümsemişti. "Evet. Gözlerinizdeki şu hayret dolu bakışı silebilirsiniz Mr. McCaid. Bu tamamen benim seçimimle olmuş bir şey. Şu anki halimden hiç de şikâyetçi değilim."

"Bakire olmak seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır, neden etsin ki?"

"Bilmem, şimdiye kadar tanıdığım tüm kadınlar bekâretlerinden bir an önce kurtulmak istiyorlardı da."

Genç kız duygularını belli etmemeye çalışarak sepete eğildi ve yeni bir gömlek alıp ütülemeye başladı. "Ben onlardan değilim."

"Yoksa sen..."

"Hayır Corbin, öyle bir şey değilim."

"Olağanüstü!"

"Bunun neresi olağanüstü, hiç anlamıyorum. Benim için yeterince özel olan birisine rastlarsam onunla birlikte olurum. Rastlamazsam da böyle kalmaya devam ederim. Her şey bu kadar basit. Annen hangi havaalanına inecek demiştin."

"Hiç belli olmaz. Bu, hangi cadı süpürgesini kullanarak geleceğine bağlı."

Verity neşeli bir kahkaha attıktan sonra tüm dikkatini ütü masasının üstündeki giysilere verdi. Genç adam da birkaç dakika sonra onun sessizliğinden sıkılıp odadan çıkacaktı.

Genç kız kendi kendine gülümseyerek ütü yapmaya devam etti. Corbin'e söyledikleri doğruydu. Hâlâ bakire olmak onu hiç rahatsız etmiyordu. Kimi zamanlar, psikolojik bir kusuru olup olmadığını merak etmiyor değildi tabii. Beyninde, âşık olmasını engelleyen bir şeyler olduğundan kuşkulanıyordu. Bazen de sevişmenin nasıl bir duygu olduğunu merak ediyor ve bunu hayal etmeye çalışıyordu.

Ama gerçek şuydu ki, bugüne kadar kendisini özel bir kadın gibi hissetmesini sağlayan bir erkekle karşılaşmamıştı. Gereğinden fazla ihtiyatlıydı belki, ya da büyük duygular yaşama yeteneği yoktu. Ama tüm bunlara rağmen, kendisini hiç de rahatsız veya mutsuz hissetmiyordu. Şu anki hayatından gayet memnundu. Otuz ya da

kırk yaşına geldiğinde mutsuz olmaya başlayacaktı belki, ama şu an öyle bir şey hissettiği yoktu.

Peki öyleyse, Corbin'le öpüşmek fikrini kafasından neden atamıyordu? Bu sorunun yanıtını asla öğrenemeyecekti galiba. Daha fazla düşünmesine fırsat kalmadan, şiddetle çalmaya başlayan kapı zili onu yerinden sıçrattı.

Corbin koşarak odaya girmişti. "Geldi, annem geldi."

"Farkındayım. Böyle ortalıkta dolaşacağına gidip ona kapıyı açsana."

"Kapıyı sen aç lütfen. Ama hayır... Dur bir dakika. Önce üzerindeki şu önlüğü çıkar. Seni şey sanmasını istemem."

Genç kız alaylı bir sesle, "Evin hizmetçisi mi?" diye sordu.

"Evet. Hayır. Off, hiçbir şey bilemiyorum artık. Lütfen bir an önce gidip şu kapıyı aç. Baksana, zili nasıl çalıyor. Onu biraz daha kapıda bırakırsak kapı kapı dolaşıp, herkese benim nerede olduğumu sormaya başlayabilir."

Verity başını sallayarak önlüğünü çözdü ve ütünün fişini prizden çıkarıp kapıya yöneldi.

Corbin'in annesini uzun boylu, ince ve ciddi bir insan olarak hayal etmişti hep. Oysa bu karşısındaki kadın futbol maçından yeni çıkıp gelmiş gibiydi. Şapkası yana kayıp gözlerinin üstüne düşmüş, ceketinin düğmeleri açılmıştı. Ayrıca gayet kısa boylu ve şişmandı.

Tiz bir sesle, "Ah, en nihayet," diye haykırdı. "Neredeyse beni sokakta bırakacağınızı düşünmeye başlayacaktım. İçeride olduğunuzu biliyordum, radyonun sesi geliyordu çünkü."

"Şey, ben..." Verity kendi kendine konuştuğunu fark ederek sustu. Corbin'in annesi çoktan yanından geçip içeri girmişti bile.

Yüzünde aptalca bir ifadeyle olduğu yerde durmakta

olan genç adama doğru yürüyerek, "Sana çok kızgınım," dedi. "Bana yalan söyledin."

"Hayır, ben öyle bir şey yapmadım!"

"Söyledin. En azından, her şeyi anlatmadın bana. David'i günlerce sorgulamasaydım Verity'den haberim bile olmayacaktı. Fransa'nın neresinde olduğunu da öğrenemeyecektim."

Corbin çaresiz bir ses tonuyla, "Sana mektup yazacaktım..." diye başlamıştı.

"İşte, bir yalan daha! Üstelik sadece kendin yalan söylemekle kalmıyor, zavallı Verity'ye de yalan söyletiyorsun! Corbin evde yokmuş! Eminim ki her telefon edişimde zavallı kızın yanında durup, onu bana yalan söylemeye zorluyordun."

"Bu doğru değil, ben..."

"Konuşmayı bırak da buraya gelip beni öp! İnsan annesini aylarca görmedikten sonra böyle mi davranır?"

Corbin yavaşça içini çektikten sonra yaşlı kadına yönelip onu iki yanağından öptü. "Öptüm işte. Memnun oldun mu?"

Mrs. McCaid mutlu bir tavırla gülümsemişti. "Evet. Şimdi, beni Verity'yle tanıştır bakayım." Yaşlı kadın Verity'ye dönüp parlak mavi gözleriyle onu süzmeye başlamıştı. "Sen hiç de umduğum gibi..."

Corbin aceleyle atılıp onun sözünü kesecekti.

"Anne, lütfen..."

"Sadece, telefonda tahmin ettiğim gibi olmadığını söyleyecektim."

Verity neşeyle gülümsüyordu. "Telefonlar yanıltıcıdır hep."

"Biliyorum. Corbin, George Dickens'la ilk tanıştığımda ne kadar şaşırdığımı hatırlıyorsun, değil mi? George telefonda konuşurken hep uzun boylu bir erkek izlenimi verirdi bana. Ama onu gördüğümde bir baktım ki kısa boylu ve kelmiş. Ben de uzun boyluymuşum izleni-

mi veriyorum, değil mi Verity."

"Şey, daha uzun boyluymuşsunuz gibi geliyor. Bir de, biraz daha..."

"Daha zayıfmışım gibi mi? Biliyorum. Artık rejim yapmaya başlamam lazım."

Bu sırada dışarıdan öfkeli bir korna sesi duyulmuştu. Mrs. McCaid, "Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Taksiyi unutmuşum! Corbin, şoföre parasını verir misin lütfen? Benim yanımda hiç Fransız parası yokmuş. Unutmadan, valizlerimi de alıver lütfen."

Yaşlı kadın oğlu daha kapıdan çıkmadan Verity'nin koluna girmişti. "Çayın var mı güzelim? Canım öylesine çay istiyor ki?"

"Hemen hazırlarım. Siz oturma odasında beklemeyi mi yeğlersiniz, yoksa ben hazırlayana kadar benimle birlikte mutfakta kalmayı mı?"

"Ben oturma odasında sen mutfaktayken nasıl konuşabiliriz ki? Tabii ki mutfakta oturacağım. Lütfen, bana ihtimam göstermek zorunda hissetme kendini."

Yaşlı kadın, mutfağa girdikten sonra bir sır veriyormuşçasına sesini alçaltacaktı. "Aslında söylemek istediğim, hiç de Corbin'in âşık olacağı türde bir kıza benzemediğindi. Özellikle de o..."

Mrs. McCaid birdenbire yanlış bir şey söylemişçesine susmuştu. Gözlerindeki ifadeden, genç kızın sözlerinin devamını sormasını istemediği anlaşılıyordu.

Verity merakını bir kez daha bastırarak onun oyununa katıldı. "Corbin'in nasıl birisine âşık olacağını sanıyordunuz? Mükemmel bir afete mi?"

"Hayır, tabii ki değil. İnsan bir hatayı bir kez yapar. Hayır, oğlum bundan sonra sade ve sakin bir kıza âşık olabilir ancak."

Verity neşeli bir kahkaha atmıştı. "Ben de sade ve sessiz bir kızım zaten."

Stella ciddi bir tavırla, "Hayır," dedi. "Değilsin. Seni

ilk gördüğümde sıradan bir kız olduğunu sandım, ama yanıldığımı anlamam birkaç dakikadan fazla sürmedi. Çok hareketli bir yüzün var senin, duyguların her an değişiyor sanki. Ayrıca gözlerin de neşeli kahkahalarla dolu." Yaşlı kadın birdenbire hüzünlenmişti. "Gülen gözlere bayılırım ben. Corbin'in babasının gözleri de hep gülerdi. Onu öylesine özlüyorum ki."

"Kaç yıl oldu? Yani...?"

"Kocam öleli tam on yıl oldu. Bazen sonsuzluk kadar uzun bir süre önceymiş gibi geliyor onun ölümü, bazen de dünmüş gibi." Yaşlı kadın birdenbire yüzündeki ifadeyi değiştirip, içeri giren Corbin'e neşeyle bakmaya başlamıştı.

Genç adam ise son derece endişeli görünüyordu. Sanki onları gereğinden fazla yalnız bıraktığını düşünüyor gibiydi. Yoksa annesinin genç kıza, bilmesini istemediği bir şeyi anlatacağından mı korkuyordu. Verity bundan giderek daha çok kuşkulanıyordu, özellikle de Stella'nm yarıda kestiği cümlesinden sonra.

Hep birlikte mutfak masasına oturup çaylarını içtiler. Hoş bir sohbet gelişmişti aralarında, ama Corbin'in son derece huzursuz olduğu her halinden belliydi. Sanki annesiyle genç kızı bir an önce ayırmak istiyor gibiydi. Ama yaşlı kadını odasına göndermek için her çabalayışında, o yeni bir bahane bulup oturmaya devam ediyordu. Verity ise onların haline gülmemek için kendini güç tutuyordu.

Stella en nihayet odasına çıktıktan sonra genç kız akşam yemeğini hazırlamaya başladı. Bu akşam için limon soslu kuşkonmaz pişirmeye karar vermişti. Hem hazmı kolaydı bu yemeğin hem de pek çok insan kuşkonmaz severdi. Fransız usülü bir çorba ve taze sebzelerden oluşan bir salata da hiç fena olmayacaktı. Corbin yemek için büyük bir özen göstermesine gerek olmadığını söylemişti gerçi, ama annesine sadece tost veremez-

di herhalde.

Stella da kendisi için özel bir şey hazırlanmamasını istemişti, ama genç kız tüm annelerin ihtimamdan hoşlandıklarını gayet iyi bilirdi. Özellikle de, Stella gibi oğullarına çok düşkün annelerin... Ayrıca genç kız onun oğluna âşıkmış gibi davranmak zorundaydı. Bu durumda, gelecekteki 'kayınvalidesi'nin gözüne girmeye çalışması beklenirdi hiç kuşkusuz.

Verity yaşlı kadını aldatmaktan hiç hoşlanmıyordu aslında. Sonra, onun bu yalana kolay kolay inanmayacak kadar akıllı olduğunu da anlamıştı. Ama bu kandırmaca Corbin için çok önemliydi nedense.

Yemeği hazırladıktan sonra üstünü değiştirmek üzere odasına çıktı. Kısa bir araştırmadan sonra, üzerine sımsıkı oturup vücut hatlarını ortaya çıkaran yeşil bir elbise seçti kendine. Son derece basit görünümlü bir elbiseydi bu, ama genç kıza çok yakışıyordu. Saçlarını biraz kabartıp özenle makyaj yaptıktan sonra aynada kendisine baktı. Her zamanki halinden ne kadar farklı görünüyordu şu anda! Bir afet olduğu söylenemezdi belki, ama güzel ve zarif bir görüntüsü vardı. Topuklu ayakkabı giyip parfümünü sürdükten sonra aşağıya inmeye hazırdı. Odadan çıkmadan önce yanına rujunu aldı. Stella'nın, oynadıkları oyuna inanmasını sağlamak için yapması gereken birkaç küçük şey vardı.

Corbin oturma odasında bekliyordu onları. Genç kızı görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Hey, çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Genç adamın kendisine uzattığı şeriyi aldıktan sonra, "Sen de hiç fena değilsin," diye mırıldandı.

Corbin gri yün pantolonu, beyaz gömleği ve koyu kırmızı renkte kaşmir kazağıyla gerçekten de çok yakışıklı görünüyordu. Genç kız onun gözlerine bakıp kırmızı kazakla hangi renge büründüklerini anlamaya çalıştı.

Koyu gri... Hımm, bu renk gerçekten çok etkileyiciydi.

Tek sorun, genç adamın son derece huzursuz görünmesiydi herhalde. Suratını asıp şarap kadehinin kenarıyla oynuyordu büyük bir hoşnutsuzlukla.

"Sence..."

"Sana göre..."

İkisi de aynı anda konuşmaya başlamışlardı. Verity bir kahkaha attı ve eliyle, genç adama sözlerine devam etmesini işaret etti.

"Şey, bu oyunun seni rahatsız edip etmediğini soracaktım yalnızca. Pek huzursuz görünmüyorsun gerçi, ama..."

"Huzursuz görünmüyor olabilirim, ama anneni aldatmak doğrusu pek hoşuma gitmiyor."

Corbin yavaşça içini çekmişti. "Seni anlıyorum. Ama inan ki bu oyun gerekli. David, annemin beni sürekli birtakım kadınlarla tanıştırmaya çalıştığını söylerken yalan söylemiyordu. Annem burnunun dikine gitmeyi çok sever."

"Ama çok tatlı bir kadın."

Genç adam yüzünü asarak, "Tatlı mı?" diye homurdandı. "Seni sorgulamaya başlamasını bekle de gör. O zaman annemi hiç de tatlı bulmayacağından eminim.." Corbin kadehini masaya bırakıp genç kıza yaklaştı ve dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. "Sana gerçekten minnettarım Verity. Şey, ben... Bilemiyorum. Sana nedenini açıklamam olanaksız, ama annemin ziyaretinin hiçbir sorun çıkmadan geçmesini istiyorum."

Verity boğuk bir sesle, "Merak etme," diye mırıldandı. "Sorun çıkmayacak." Bir yandan da, o küçücük öpücüğün vücudunda yarattığı güçlü akımı bastırmaya çalışıyordu.

Bu sırada merdivenden ayak sesleri gelmeye başlamıştı. Corbin içini çekip, "Annem geliyor," dedi. "Yeniden savaşmaya başlamamız gerekecek. Senden istedi-

ğim, elinden geldiğince doğal olman. Yani..."

"Yani doğal bir şekilde, senin sevgilinmiş gibi davranmam."

"Evet Verity, öyle davranmanı istiyorum."

"Yine kızcağıza neler yapmasını söylüyorsun?" Stella asık bir suratla bakıyordu oğluna.

Corbin şaşkınlıkla, "Efendim?" diye sordu.

"Ne dediğini duyamadım, ama Verity'ye birtakım talimatlar verdiğinden eminim. Bana da, ona bazı şeyleri anlatmamamı söylemiştin. Aynı şeyi zavallı kızcağıza da yapıyorsun galiba." Stella gülümseyerek genç kıza dönmüştü. "Sana emirler mi yağdırıyordu?"

"Tabii ki öyle yapıyordu." Verity genç adamın yüzündeki şaşkın ifadeye bakarak gülümsedi. "Neyse, ben artık yemeği hazırlayayım. Yaptıklarımı beğenecek misiniz bilmem. Corbin, her yemeği sevmediğinizi söylemişti."

"Sevgili kızım, sana böyle bir şey söylediyse beni hiç tanımıyor demektir. Önüme konan her şeyi yerim ben!"

Verity gülerek, yemekleri getirmek üzere mutfağa geçti.

Yemek oldukça neşeli geçti. Stella sık sık espriler yapıyor ve komik öyküler anlatıyordu. Verity kendini tutamayıp neşeli kahkahalar atarken, Corbin hâlâ sıkıntılı ve huzursuzdu.

Yemekten sonra genç kızın hazırladığı kahveleri içmek üzere masadan kalktılar. "Uzun zamandır hiç bu kadar eğlenmemiştim," dedi. "Sen çok iyi bir dinleyicisin Verity. İnsanların artık birbirlerini asla dinlemedikleri bu yüzyılda, senin gibi birisi gerçek bir hazine. Umarım Corbin elindekinin farkındadır."

"Ah, tabii ki farkındayım." Corbin gözlerinde muzip bir ışıltıyla genç kıza dönüp gülümsemişti.

Stella yeniden genç kıza dönüp, "Bu aksi adamla anlaşabiliyor musun bari?" diye sordu.
"Ah, aramız çok iyi. O emirleri veriyor, ben de uyguluyorum."
Stella neşeli bir kahkaha atmıştı. "Tipik bir İskoçyalı o. Bütün İskoçya kökenli erkekler emir vermekten hoşlanırlar. Ayrıca son derece şımarıktırlar."
Corbin gülümseyerek, "Benim kimseye emir verdiğim yok," dedi. "Ayrıca şımarık olduğumu da hiç sanmıyorum. Tam tersine, her zaman düşünceli ve uysalımdır. Öyle değil mi sevgilim?"
Genç kız gülmemek için kendini zor tutarak başını salladı ve fincanlara yeniden kahve doldurdu.
Stella ona doğru eğilmişti. Yavaşça, "Geceleri horluyor mu?" diye fısıldadı. "Babası korkunç derecede horlardı. İskoçyalıların en kötü özelliklerinden biri de budur." Genç kızın yalnızca gülümsemekle yetindiğini görünce de, "Evet, horluyor mu?" diye yeniden sordu.
Verity sakin bir sesle, "Bilemiyorum," dedi. "Benim odam koridorun ta öbür ucunda."
Stella kuşku dolu bir kahkaha atmıştı. Corbin ise şaşkınlıkla bakıyordu genç kıza. Verity kendinden memnun bir tavırla gülümsedi. İstediği izlenimi yarattığının farkındaydı.
Stella odasına çekildikten sonra ikisi birbirlerine bakıp rahatlamış bir halde gülümsediler. Her şey tam istedikleri gibi gitmişti. Ama genç adamın bazı kuşkuları vardı tabii.
"Neden ayrı odalarda yattığımızı söyledin ona? Tam tersine, birlikte yattığımızı düşünmesi gerekiyordu."
"Merak etme, o birlikte yattığımızı düşünüyor zaten. Hayat böyledir işte, doğruyu söylersen sana kimse inanmaz. Yalana ise hiç kuşku duymadan inanırlar. Annene, birlikte yattığımızı söyleseydim bir şeylerden kuşkulanabilirdi. Ama şimdi, inanmasını istediğimiz şeye inanı-

yor. Ayrıca, odanda bizi destekleyecek birkaç küçük ipucu bıraktım. Benimkinde de tabii..."

"Ne gibi?"

Verity kendinden emin bir tavırla gülümseyerek ayağa kalktı ve merdivenlere yöneldi. Genç adam da bir an duraksadıktan sonra onu izlemişti. Birlikte Corbin'in odasına girdiler.

Verity'nin aşağıya inmeden önce genç adamın masasının üstünde, aceleyle unutulmuş gibi yuvarlayarak bıraktığı ruj şimdi aynanın önünde dimdik duruyordu.

"Bu ruju sen mi düzelttin."

"Hayır, varlığından bile haberim yoktu. Kimin ruju bu? Senin mi?"

"Tabii ki. Ruju masana yuvarlayıp bırakmıştım, ama şimdi dimdik duruyor olması annenin yatmaya gitmeden önce küçük bir araştırma yaptığını gösteriyor."

Corbin şaşkınlıkla, "Ama neden?" diye sordu. "Neden odama girip araştırma yapma gereği duysun ki?"

"Bu kadar saf olma lütfen! Kadınlar meraklı ve kuşkucu yaratıklardır. Ben güzel ve seksi bir kadın olsaydım annen aramızda bir ilişki olduğuna hemen inanırdı. Ama öyle olmadığım için, kendisine doğru söylediğimize pek inanamıyor. Nedenini bilmiyorum, ama galiba onun için, bana âşık olup olmadığını öğrenmek büyük bir önem taşıyor. Bu yüzden de ona, ikimizin birlikte olduğunu düşünmesini sağlayacak küçük bir ipucu bıraktım. O gelmeden senin odandan ayrılmaya çalışırken telaştan bu ruju unuttuğumu sanmasını istiyordum."

"Ama odamdan ayrılmanın ne mantığı var ki? Benimle birlikte yatmana annemin hiçbir itirazı olmayacağını biliyorum."

Verity sabırsızlık dolu bir sesle, "Kafan hiç çalışmıyor galiba," dedi. "Sorun birlikte yatmamızı onaylayıp onaylamaması değil. Onu birlikte yattığımıza inandırmamız gerek. Odada ruj yerine gecelik ya da iç çamaşırı

bıraksaydım her şeyin bir oyun olduğundan kuşkulanabilirdi. Tüm bunları nereden bildiğimi de sakın sorma bana! Biliyorum işte!"

"Tanrım, senin karşında hiç şansım yok galiba. Hayatımda hiç böyle şeytanca bir şeyle karşılaşmamıştım."

"Bunun şeytanlıkla hiçbir ilgisi yok. Annenin, ikimizin birlikte olduğunu sanmasını isteyen sendin!"

"Biliyorum." Corbin bir an duraksadıktan sonra, "Odamı araştıracağını nasıl tahmin ettin?" diye sordu merakla.

"Tahmin ettim işte!"

"Yoksa senin de, başkalarının odalarına gizlice girip etrafı araştırmak gibi kötü huyların mı vardır?"

"Tabii ki yok. Öncelikle, ben diğer kadınlara fazla benzemem. Örneğin, hiç de meraklı bir insan değilimdir."

"Bak sen! Başka ne gibi özelliklerin var, doğrusu çok merak ettim."

Genç kız sıkıntıyla içini çekti. Bu konuyu açtığı için pişman olmaya başlamıştı bile. Banyo kapısına doğru yürüyerek, "Diş fırçamı da senin banyona bıraktım. Kendi odamda bazı küçük değişiklikler yapmayı ihmal etmedim tabii. Dolaptan bazı eşyalarımı çıkarıp yatağımın üstüne fırlattım. Böylece, onları aceleyle senin odandan taşıyıp yerleştirmeye fırsat bulamadan yatağımın üzerine bırakıverdiğimi düşünecek." Genç kız, makyaj masasının üstünde kozmetik malzemelerini de karıştırmış ve devirmişti. Kendinden memnun bir tavırla gülümseyerek, "Buna zekâ derler," diye mırıldandı.

"Bence şeytanlık desek çok daha doğru olacak!"

Verity genç adama küçümseyen gözlerle bakıp odadan çıktı.

Corbin hâlâ şaşkınlığını atamamıştı. Onu izleyerek, "Bu kadarının onu ikna etmeye yeteceğinden emin misin?" diye sordu. "Koridorda öpüşürken yakalanmamıza

gerek yok mu?"

"Hayır." Genç kız bu konudan iyice sıkılmıştı artık. Merdivenlerden aşağıya inmeye başlayarak, "Ben etrafı toplayıp yatacağım," dedi. "Aklıma gelmişken, annen seni zorla baştan çıkardığımı da düşünmüş olabilir."

"Verity, yine saçma sapan şeyler söylemeye başladın. Kendini neden hep aşağılamaya çalışıyorsun?"

Genç kız içini çekip, "Öyle bir şey yaptığım yok," dedi. "Sadece, senin bana âşık olduğuna neden inansın ki? Tam tersini düşünmesi çok daha mantıklı."

"Ne yani, ben kendini kontrol edemeyen ve hoşlanmadığım kadınları bile geri çevirmeyi başaramayan bir erkek miyim?"

"Onu demek istemedim. Belki de, benden biraz olsun hoşlanmadığını düşünüyordur."

Corbin yine öfkelenmişti nedense. "Ya da, yataktan çok iyi olduğunu düşünüyordur."

Genç kız yorgun bir tavırla içini çekti. "Belki..."

Bölüm Beş

Verity ertesi sabah mutfağa indiğinde, Corbin'in kendisine bir not bırakmış olduğunu gördü. Genç adam golf oynamaya gideceğini ve ne zaman döneceğini bilmediğini yazmıştı.

Verity huzursuzlukla içini çekti. Bir önceki akşam birbirlerinden kızgın ayrılmışlardı nedense. Daha doğrusu genç adam ona kızmıştı, üstelik de ortada hiçbir neden yokken. Acaba evden erkenden ayrılmasının nedeni bu muydu? Verity'yle karşılaşmak istemiyor muydu?

Mrs. McCaid uykulu gözleri ve kendisini olduğundan da şişman gösteren mavi sabahlığıyla mutfağa girmişti. "Günaydın hayatım. Bu sabah yüzün çok asık. Bir şey mi var?"

Verity kendini zorlayarak gülümsedi. "Hayır, bir şeyim yok. Sabah mahmurluğu herhalde. Aklıma gelmişken, Corbin golf oynamaya gitti."

"Benimle karşılaşmaktan kaçınıyor. Ondan da bunu beklerdim zaten." Yaşlı kadın içini çekerek masaya oturmuş ve Verity'nin uzattığı kahveyi yudumlamaya başlamıştı. Hüzünlü bir tavırla, "Oğlumun canını sıkmak istemezdim, ama sıkıyorum galiba," dedi. "Yine de, olumsuz da olsa bir tepki vermesi iyi bir şey. Sana saçma gibi görünebilir bu söylediğim, ama tamamen tepkisiz kalması çok daha kötü bir şey."

"Anlıyorum."

"Yaptıklarımla onu çıldırttığımı biliyorum, ama tek amacım o... o sersemi unutmasını sağlamaktı. Ona tanıştırdığım kadınların hoşlanacağı tipte olmadıklarını biliyorum, olmaları da gerekmiyordu zaten. Sadece geçmişi unutmasını sağlamaya çalışıyordum. Dünyada başka kadınlar olduğunu görmeliydi." Yaşlı kadın bir an duraksa-

dıktan sonra, "O kadını hâlâ görüyorum arada bir," diye devam etti. "Herkese üstünlük taslamaya çalışıyor. Beni gördüğünde soylu bir tavırla başıyla selam veriyor. Kendini beğenmiş şımarık! Corbin'e göre birisi değildi zaten, eminim ki oğlumu bir an olsun sevmedi. Sadece onun ününden yararlanmak, o parlak hayata girmek istedi. Anlayamadığı şey, yarışların ne kadar tehlikeli ve zor olduğuydu. Corbin tüm dikkatini işine vermek zorundaydı. Sürekli partilere, yemeklere, galalara giderek zaman harcayamazdı." Stella hüzünlü bir tavırla içini çekmişti. "Şımarık ve kendini beğenmiş kadının tekiydi o. Güzel bir yüz ve düzgün bir vücut her şey demek değildir Verity. Bence asıl önemli olan kişiliğin güzelliği, sıcaklık, sevgi..."

"Haklısınız." Genç kız bir an duraksadıktan sonra, "Özür dilerim," diye devam etti. "Doğrusunu isterseniz, kimden söz ettiğinizi pek anlayamadım."

Mrs. McCaid'in gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Eve'den söz ediyorum tabii ki."

"Eve mi?"

"Evet. Corbin'in karısı. Sana ondan hiç söz etmemiş miydi yoksa? Ama böyle bir şeyi nasıl yapar? Sana açık davranmaması, her şeyi anlatmaması affedilmez bir şey. Ah, Verity, seni üzdüm mü yoksa? Çok özür dilerim. Ama yaptığımdan pişmanlık duyduğum söylenemez. Senin de her şeyi bilmeye hakkın var. Corbin bundan hoşlanmazsa kendi sorunu! Oğlum o kadınla, beş yıl önce basına verilen bir partide tanıştı. O sıralarda yeni yeni ünlenip yarış kazanmaya başlamıştı. Cobra takımına gireli de çok az bir zaman olmuştu. Cobra takımını biliyorsun değil mi?"

"Şey, korkarım hiç duymadım. Yarışlar hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmem zaten."

"Doğrusunu istersen ben de pek bilgili değilimdir bu konuda. Neyse, Cobra takımının sahibi eski bir yarışçıy-

dı ve muhteşem bir yarış arabası tasarlamıştı. Corbin de en gözde yarışçılarından biriydi ve doğal olarak çok ün kazanmaya başlamıştı. Tüm önemli davetlere çağırılıyordu." Stella neşeli bir kahkaha atmıştı. "O partilerden nasıl da nefret ederdi. Saçma sapan insanlar, ona âşık olduklarını sanan aptal kızlar... Neyse, hoşuna gitmese de dayanmak zorundaydı bunlara. Cobra takımının reklama ihtiyacı vardı. Eve'le o sıralarda tanıştılar. Corbin gibi mantıklı bir erkeğin o serseriye nasıl âşık olduğunu hâlâ anlayamıyorum doğrusu. Ama oldu işte." Yaşlı kadın üzüntüyle içini çekmişti. "O bebek yüzüne ve muhteşem vücuduna deliler gibi âşık oldu. Ama yarışlarda başarılı olma hırsını yitirmemişti, bu yüzden de zamanla onu aklından attı. En azından, ben öyle olduğunu sanmıştım.

"Oysa çok yanılmışım. İki yıl önce yeniden karşılaştılar ve kısa bir flört döneminden sonra da evlendiler. Bir süre her şey iyiydi, ta ki Corbin kendini yeniden yarışlara verene dek. Eve kısa bir süre sonra bu hayattan sıkılmaya başladı. Birkaç ay boyunca ilgi merkezi olmak, her gittiği yerde gazetecilerin saldırısına uğramak güzel bir şey belki, ama fazla uzun sürdüğünde bu da sıkıcı oluyor. Özellikle de eskisi gibi partiden partiye koşamadığı için. Corbin'in bu tür saçmalıklara ayıracak vakti kalmamıştı artık. Dünya şampiyonu olmak için çok çalışması gerekiyordu. Bu yüzden tüm zamanını karısına ayıramıyordu."

Verity genç adamın bir şeyi aklına koyduğu zaman ne kadar çok çalıştığını gözleriyle görmüştü. Yumuşak bir sesle, "Sanırım Eve'in kendisini anlayacağını düşündü," dedi.

"Evet! Bu da, erkeklerin kimi zaman ne kadar aptal olabileceklerini gösteriyor. Oğlumun o sıralar ne kadar büyük bir acı çektiğini tahmin edemezsin. Karısıyla yarışlar arasında ikiye bölünmüş gibiydi. Sonra her şey daha da kötüye gitti. Eve başka erkeklerle birlikte olmaya

başlamıştı. Hatta Corbin'in takım arkadaşıyla bile... Korkunç bir kâbustu o!" Yaşlı kadının gözleri yaşlarla dolmuştu.

Verity büyük bir üzüntüyle onun yanma koşup küçük ve şişman bedenine sarıldı. "Lütfen, kendinizi üzmeyin böyle. İnanın, Corbin'in artık hiçbir şeyi yok. Şimdi çok iyi."

"Hayır, hiç de iyi değil. Eve'i unutmuş olmalı tabii, aksi taktirde seninle birlikte olmazdı. Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin Verity. Bunu o basit kadına da söyledim zaten. Corbin'in onu unutup başka birisini bulduğunu anlattım!"

Verity'nin gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Her şeyi anlıyordu artık. Demek bu yüzden, annesinin ikisinin arasında bir şey olduğuna inanmasını istemişti Corbin. Onun gidip her şeyi Eve'e yetiştireceğini biliyordu. Genç kız kalbine zehirli bir bıçağın saplandığını hissetti. Corbin'i bu planından dolayı suçlayamıyor, hatta onu çok iyi anlıyordu. Yine de, bu şekilde kullanıldığını öğrenmek ona büyük bir acı vermişti.

Stella hıçkırarak, "O kadından nefret ediyorum," diyordu. "Tüm olanlar onun suçu! Corbin'in uğruna o kadar çalıştığı dünya şampiyonluğu bile onun yüzünden mahvoldu. Ah, ödülünü ondan geri alamadılar tabii, ama alsalardı da hiçbir şey fark etmezdi. O kadından nefret ediyorum. Corbin'den boşanmasaydı onu gidip kendi ellerimle öldürürdüm herhalde. Oğlumun hayatını mahvetti!"

Verity'nin aklı iyice karışmıştı artık. Yaşlı kadının ne demek istediğini anlayamıyordu. Güçsüz bir sesle, "Artık üzülmene gerek yok," diye mırıldandı. "Corbin şimdi çok iyi."

"Hayır, öyle olmadığını biliyorum. İnsan o suçlamaları, o korkunç skandalı nasıl unutabilir? O adam komaya gireceğine keşke ölseydi! Böylece belki bu olay unu-

tulup giderdi. Ama komadan çıkıp her şeyi anlattığında tüm suçlamalar yeniden başlayacak. Buna dayanamıyorum artık. Bu yüzden Corbin'in hayatına karışıyorum, çevresindeki güzellikleri görmesini ve olanları unutmasını sağlamaya çalışıyorum. Kendini iyice mahvetmesine izin vermeyeceğim!"

Stella birden susup utanç dolu gözlerle genç kıza baktı. Ne söylediğinin yeni farkına varmıştı sanki.

"Ah Verity, çok özür dilerim. Tabii ki artık hayatını mahvetmeye çalışmıyor. Şimdi yanında sen varsın. Sadece, neden her şeye burnumu soktuğumu açıklamaya çalışıyordum."

Verity elinden geldiğince sakin olmaya çalışarak, "Hangi adam?" dedi. "Komadaki adam kim?"

"Corbin'in takım arkadaşı, Veroni." Stella dehşetle elini ağzına götürmüştü. "Aman Tanrım, Verity! Bundan sana söz etmeyeceğime dair Corbin'e söz vermiştim!"

"Baha hiçbir şey anlatmadınız zaten. Ne demek istediğinizi hâlâ anlayabilmiş değilim."

Stella içini çekip, "Kazadan söz ediyorum," dedi. "O kaza Fransa'da olsaydı bir tutku suçu olarak adlandırır ve anlarlardı. Ama ne yazık ki Almanya'da oldu. Bilirsin, o soğuk Almanlar tutku nedir bilmezler. Birazcık beyni olan birisi bile Corbin'in böyle bir şeyi neden yaptığını anlardı. Eğer yaralanan Veroni değil de başka birisi olsaydı herkes olayı bir kaza sanabilirdi. Ama böyle olunca..."

Verity'nin gözleri şaşkınlık ve korkuyla açılmıştı. "Corbin'in bilerek ve isteyerek bir yarışçının arabasının kaza yapmasına yol açtığını mı söylemek istiyorsunuz?"

Yaşlı kadın büyük bir mutsuzlukla, "Evet," diye mırıldandı. "Bunun senin için bir önemi var mı Verity? Olanları öğrenmek onun için hissettiklerini değiştirir mi? Ah, bunlardan sana söz etmemem gerektiğini biliyordum. Ama bence her şeyi bilmeye hakkın var. Onu

seviyorsan bunlar duygularını değiştirmemeli. Oğlum için öylesine endişeleniyorum ki! Veroni kendine gelip olanları anlatırsa hiç kuşkusuz onu yargılayıp hapsedecekler!"

Genç kız yerinden kalkıp masanın öbür ucundaki sandalyeye oturdu ve dikkatle Stella'ya bakmaya başladı. "Corbin'in bir yarış sırasında Veroni'nin kaza yapmasına neden olduğunu mu söylemek istiyorsunuz? Karısıyla birlikte olduğu için?"

"Evet."

"Gayet soğukkanlı bir şekilde planlayıp onu öldürmeye çalıştığını?"

"Şey, soğukkanlı olarak denemez. Çok öfkelenmişti, kıskançlıktan kendini kaybetmişti. Onun öfkelendiğinde ne kadar katı olduğunu bilemezsin."

"Hayır."

"Efendim?"

"Hayır, Corbin böyle bir şeyi asla yapmaz. Umarım şu Veroni bir an önce komadan çıkıp kendine gelir ve olanları herkese anlatır. Ortada başka hiçbir şahit yoksa, Corbin'in adını temize çıkarabilecek tek insan o.

"Ama Verity..."

"Hayır." Genç kız sakin bir tavırla ayağa kalkıp boş fincanları toplamaya başlamıştı. "Neden odanıza çıkıp giyinmiyorsunuz Mrs. McCaid? Ben de bu arada çay demlerim."

Yaşlı kadın çaresiz bir ses tonuyla, "Ama Verity," diye itiraz etti. "Sen orada değildin. Hiçbir şey görmedin."

Verity'nin ikna olmaya hiç niyeti yoktu. "Corbin bu işi bilerek yaptığını söyledi mi?"

"Şey, hayır. Bu konuda hiçbir şey söylemedi. Hatta soruşturmada bile... Ben soruşturmayı izlemedim tabii, ama hiçbir şey söylemediğini anlattılar bana. Tek bir kelime bile etmemiş. Sadece, bu işi onun yaptığına inanıp

inanmadıklarını sormuş. 'Evet' yanıtını alınca da çekip gitmiş. O olaydan sonra yarışlara katılmasını yasakladılar. Yine de, o zamana kadar kazandığı puanlar dünya şampiyonu olmasına yetmişti."

Verity nazik bir tavırla, "Haydi," dedi. "Siz yukarı çıkıp giyinin."

"Ama Verity, neden bana inanmıyorsun? Sen Corbin'i yeterince tanımıyorsun ki..."

"Ben onu tanıyorum."

Genç adamla birlikte çok az bir süre geçirmişti belki, ama onun ne olursa olsun böyle bir şey yapmayacağını çok iyi biliyordu. Yavaşça Mrs. McCaid'e arkasını döndü ve çay demlemeye başladı.

Corbin geri döndüğünde evde son derece gergin bir hava vardı. Genç kızla Stella birlikte alışverişe gitmişler ve yemek yemişlerdi. Görünüşte her şey normaldi, ama ikisi de bu gerginliğin farkındaydı. Yaşlı kadın sürekli oğlunun bu işi gerçekten yaptığını söylüyor, Verity ise ona inanmayı reddediyordu.

Genç adam içeri girer girmez ikisini de dikkatle süzmüş, sonra Verity'ye dönmüştü. "Sana her şeyi anlattı, değil mi?"

"Evet."

"Ve?"

Genç kız sakin bir sesle, "Ve anlattıklarının tek kelimesine bile inanmadım," dedi.

"Ah, anlıyorum. Senin şu ünlü sezgilerin. David bana bundan da söz etmişti."

"Öyleyse, sezgilerimde asla yanılmadığımı da söylemiştir. Yemek yedin mi?"

"Evet."

"Güzel. İzin verirseniz, ben yatakları yapmaya çıkıyorum." Genç kız Stella'nın yanından geçerken bir an duraksayıp ellerini onun omzuna koydu: "Üzülmenize

hiç gerek yok." Sonra Corbin'e döndü. "Annene kızma sakın. Kötü bir niyeti yoktu. Sadece senin iyiliğini düşünüyor."

Genç kız hızla odasına çıkıp yatağına oturdu. Bir süre yalnız kalıp düşünmeye ihtiyacı vardı. Dalgın gözlerle pencereden dışarıya bakarak Stella'nm söylediklerini tek tek aklından geçirdi. Eve, kaza, Corbin... Stella'nm, bu işi oğlunun bilerek yaptığına neden böylesine inandığını bir türlü anlayamıyordu.

Sonra Eve'i hatırlayarak irkildi. Nasıl bir kadındı acaba? Stella'nm söylediği kadar bencil ve kendini beğenmiş miydi? Bir yarışçının karısı olmak hiç de kolay bir şey değildi herhalde, ama ne olursa olsun, kocasını seven bir kadın her şeye katlanırdı. Özellikle, onun başka bir erkekle birlikte olmasını ve kocasını en kötü zamanında terk edip gitmesini anlayamıyordu bir türlü.

Peki ama, tüm bunlar kendisini neden ilgilendiriyordu? İlk kez Corbin'le tanıştığı ve onun yanında çalışmaya karar verdiği günü hatırladı. İkisinin de birbirlerinden hoşlanmalarına hiç gerek olmadığını düşünmüştü o gün. Ama artık duyguları bu denli kesin değildi.

Herkesin Corbin'i suçlu sanmasına neden bu denli öfkelendiğini bir türlü anlayamıyordu. Neden onu korumaya çalışıyordu ki? Genç adam onun yalnızca patronuydu, aralarında başka hiçbir şey yoktu.

Verity yavaşça içini çekti. Bunun pek de doğru olmadığım biliyordu. Corbin'den hoşlanıyordu aslında, hem de çok hoşlanıyordu. Hatta...

Kapının çalındığını duyarak korkuyla yerinden fırladı. Utançtan kıpkırmızı kesilmişti. Yukarıya yatakları yapma bahanesiyle çıkmıştı, oysa hâlâ odasında oturuyordu. Huzursuz bir sesle, "Girebilirsiniz," dedi.

Corbin'di gelen. "Seninle biraz konuşmak istiyordum."

"Tabii, içeri gir." Genç kız elinden geldiğince sakin

bir sesle konuşmuştu, oysa içi karmakarışık duygularla doluydu. Dağınık odasını işaret ederek, "Gördüğün gibi fazla bir iş yapmadım," dedi.

"Farkındayım." Genç adam bir an duraksadıktan sonra, "Anneme niye inanmadın?" diye sordu. Bu arada içeri girip kapıyı arkasından kapatmıştı.

"Çünkü seni tanıyorum."

"Hayır, tanımıyorsun. Hakkımda o kadar az şey biliyorsun ki."

"Yine de, senin öyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Aksini sakın iddia etme, çünkü sana inanmam." Genç kız güven dolu gözlerle bakıyordu Corbin'e.

"Benim bir aptal olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır! Neden öyle bir şey düşüneyim ki?"

"Eve yüzünden. Adımı temizlemek için hiçbir çaba göstermemem yüzünden. Neden öyle davrandığımı biliyor musun?" Corbin arkasına dönüp genç kıza bakmıştı.

"Sanırım tahmin edebiliyorum." Verity yavaşça gülümseyip, "Benim çok ilginç bir teyzem vardı," dedi. "Kendisini kötü hissettiğinde ona nesi olduğunu sorarsam ters ters bakardı bana, sonra da, 'Neyim olduğunu anlamadıysan, bunu sana asla söylemem,' derdi."

Corbin buruk bir tavırla gülümsemişti.

"Teyzenle aynı kefeye konulmak hoşuma gitti mi, hiç bilemiyorum doğrusu. Ama galiba biraz ona benziyorum. İlk soruşturmada her şeyi olduğu gibi anlattım onlara. Ama bana inanmıyorlardı bir türlü. Sözde, suçluluğu kanıtlanana kadar masum sayarlar insanı. Hayatta bundan daha büyük bir yalan duymadım!"

"Bu yüzden de onlara öfkelendin."

Genç adam yavaşça içini çekip, "Evet," dedi. "Madem ki söylediklerime hiç aldırmadan suçlu olduğumu düşünüyorlardı, cehenneme kadar yolları vardı."

"Annen için de mi aynı şeyi düşündün?"

"Evet. Hayır. Verity, bunu nereden bilebilirim? Neden böyle şeyler soruyorsun bana?"

Verity yumuşak bir sesle, "Annen çok acı çekiyor," dedi. "Seni çok seviyor ve masum olmanı istiyor, ama sanırım suçlu olduğundan korkuyor."

"Biliyorum. Neden sürekli hayatıma karıştığını anlamadığımı mı sanıyorsun? Neden birtakım kadınlarla tanıştırmaya çalıştığını beni?" Genç adamın bakışları yeniden pencereye yönelmişti. "Bizimle birlikte yaşamaya başladığı günden beri..." Sonra, sözlerine devam edemeyecekmişçesine sustu.

Verity onun ne demek istediğini anlayamamıştı. "Sizinle yaşamaya başladığı günden beri mi? Kimden söz ediyorsun?"

Corbin bin an duraksadıktan sonra buruk bir ifadeyle gülümsemişti. "Stella'dan. O benim üvey annemdir."

"Üvey annen mi? Ama bunu bana hiç..."

"Söylemediğini biliyorum. Söylemez de. Benim öz annem olduğunun sanılmasını ister. Dinle, bunu kimseye söylemeni istemiyorum. Bu Stella'yla ikimizin küçük sırrıdır."

Corbin gülümseyerek, "Onu çok severim," diye devam etti. "Öz annem ben iki yaşındayken ölmüş. Babamla Stella ben beş ya da altı yaşındayken evlendiler. Stella'nın çocuğu olmuyordu, bu yüzden tüm sevgisini bana verdi. Bana annelik etmek istiyordu. Tek sorun, benim bundan hiç hoşlanmamamdı. Stella'yı seviyorum gerçi, ama beni sık sık kucağına alması, sevip okşaması hoşuma gitmiyordu. Bu yüzden de hep ondan kurtulmaya çalışırdım. Galiba çocuklar bazen çok zalim olabiliyorlar."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Ben de aynı şeyi teyzeme yapardım."

"Yanlış anlama, Stella'yı hep sevdim, ama bana sarılıp durmasından hoşlanmıyordum. Şımartılmaktan hiç

hoşlanmayan bir çocuktum ben. Davranışlarım onu çok üzüyordu tabii. En sonunda babam beni bir kenara çekti ve Stella'yı çok mutsuz ettiğimi açıkladı. O günden sonra, yeni annemin beni kucağına almalarına katlanmaya başladım. Elimden geldiğince tabii."

Verity kendi kendine gülümsedi. Corbin'in çocukluğunu gözünün önüne getiriyor, onu üvey annesinden bir an önce kurtulabilmek için sabırla beklerken görüyordu.

Yumuşak bir sesle, "Küçükken olduğu gibi şimdi de çok üstüne düşüyor galiba," dedi.

"Öyle. Sürekli beni mutlu etmeye çalışıyor, kendisinin hiçbir kabahati olmayan konularda suçluluk duyuyor."

"Eve konusunda da kendini suçlu hissediyor galiba."

"Sen de her şeye burnunu sokmaktan hoşlanan kadınlardansın galiba."

Genç kız utançla gülümsemişti. "Özür dilerim, seni sorgulamak gibi bir amacım yoktu."

"Önemi yok. Söylediğin de doğru aslında. Beni Eve'den kurtaramadığı için kendisini suçlu hissediyor. Ama onun bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Eve'in bencil ve duygusuz bir kadın olduğunu biliyordum, ama yine de onu istemekten alamıyordum kendimi. Gözüm hiçbir şey görmüyordu. O kadını tüm kusurlarıyla kabullenmeye hazırdım."

"Onu hâlâ seviyorsun, değil mi?" Verity elinden geldiğince sakin bir sesle sormuştu bu soruyu, ama yüreğinde büyük bir acı vardı.

"Seviyor muyum? Bilmem. Onun için hissettiklerimin sevgi olup olmadığını bile bilmiyorum. Daha çok karşı konulamaz bir tutku, bir istekti belki de. Nasıl bir kadın olduğunu biliyordum, ama yine de istiyordum onu. Aptal olduğumu söyleme bana, bunu ben de çok iyi biliyorum."

"Aptal olduğunu düşünmüyorum Corbin. Seni yargı-

lamaya da hakkım yok. Ben hiç âşık olmadım ki. Aşkın nasıl bir duygu olduğunu bilmiyorum bile."

"Benimki kötü bir duyguydu. Beni güçsüzleştiren, elimi ayağımı bağlayan bir duygu." Genç adam arkasını dönüp pencereden dışarı bakmaya başlamıştı yine.

"O duyguyu yaşadığın ve güçsüz olduğun için kendinden nefret mi ediyorsun?"

"Evet Verity, kendimden nefret ediyorum. Onu düşündüğümde içimi kavuran acıdan... Evliliğimizi düşünerek geçirdiğim uykusuz gecelerden... Suçumdan..."

"Suç mu? Ne demek istiyorsun?"

"Evliliğimizin yıkılmasında ben de onun kadar suçluydum."

Genç kız buna hiç inanmıyordu. Yine de, "Olabilir," diye mırıldandı. "Senin için çok üzgünüm Corbin. Keşke yapabileceğim bir şey olsa. Sana yardım edebilmeyi çok isterdim, ama ben bu konuda tam bir acemiyim."

Verity, aşk konusunda bu denli deneyimsiz olmasına hayatında ilk kez üzülüyordu. Şu anda genç adama yardım edebilmeyi ne kadar çok isterdi. Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu tabii.

Corbin acı dolu bir sesle, "Onu hâlâ istediğimi Eve de biliyor," diye devam etti. "Kahretsin!" Sonra genç kıza dönüp buruk bir ifadeyle gülümsedi. "Annem ne olduğunu bile fark etmeden her şeyi sana anlattığını söylemişti. Ne demek istediğini şimdi gayet iyi anlıyorum. İnsanları konuşturmayı çok iyi biliyorsun. Ama benden bu kadar. Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum."

"Ama sen..."

"Hayır Verity, artık bir şey söylemeyeceğim. Bu konu kapanmıştır. Anladın mı?"

Verity tereddüt dolu bir sesle, "Evet," dedi. "Ama yine de düşünüyorum ki..."

Genç adam onun sözünü sabırsızlıkla kesecekti. "Bu

konu kapanmıştır dedim. Dinle, anneme yarın onu arabayla gezdireceğime söz verdim. Havanın bunun için pek uygun olmadığını biliyorum, ama çok ısrar etti. Dışarıda yemek de yiyeceğiz. Bizimle gelmek ister miydin?"

Genç kız başını olumsuz anlamda sallayarak, "Hayır," dedi. "Yapmam gereken işler var. Siz ikiniz gidip eğlenin."

Corbin'in yüzündeki ifade, annesiyle birlikte asla eğlenemeyeceğinden emin olduğunu gösteriyordu.

O odadan çıktıktan sonra genç kız bir süre hiç yerinden kımıldamadan durdu. Her zaman kendisine güvenmiş, her şeyin üstesinden geleceğine inanmıştı. Ama şu anda kendisini son derece yetersiz hissediyordu.

Corbin'in ne kadar büyük bir acı çektiğini anlayabiliyordu. Kendisini sevmeyen bir kadına âşıktı o. Eve sevilmeye layık bir kadın olsaydı her şey daha farklı olabilirdi, ama genç kız onun böyle güzel bir duyguyu hak etmediğini seziyordu. Genç adam, ondan çok daha iyi bir kadına layıktı. Sıcak, sevmesini bilen, sabırlı, onu anlayan...

Verity öfkeyle yatağın üstündeki yastığı kapıp yere fırlattı.

Ertesi sabah aşağıya indiğinde Corbin'le annesinin yola çıkmaya hazır olduklarını gördü. Üstelik Stella'nın valizi de kapının önünde duruyordu.

Genç kız ona şaşkınlıkla bakıp, "Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?" diye sordu. "Birbirimizi tanımaya bile zaman bulamamıştık." Genç kız onun gidişine gerçekten üzülmüştü. Aralarındaki görüş farklılığına rağmen, bu tatlı kadından gerçekten hoşlanmıştı.

"Evet hayatım, sanırım artık gitmem gerekiyor. Sana her şey için teşekkür ederim. Corbin'le ikimiz uzun uzun konuştuk ve... Şey, tekrar teşekkürler." Yaşlı kadın utan-

gaç bir tavırla ayağa kalkıp ona sarılmıştı. Yanaklarından öptükten sonra, "Bu konuşmayı çok daha önceden yapmalıydık aslında," dedi. "Ama bazen insanlar burunlarının ucunu bile göremeyecek kadar kör oluyorlar. Bu konuşmayı yapmasaydık ben onun kendini zorunlu hissettiği için bana dayandığını sanacaktım. Corbin de benim aptal bir kadın olduğumu düşünmeye devam edecekti."

Verity gülümseyerek, "Onun böyle bir şey düşündüğünü hiç sanmıyorum," dedi. "Gerçekten gitmek zorunda mısın?"

"Evet hayatım, gitmeliyim. Ama senden bir ricam var. Arada bir de olsa beni ara, olur mu?"

"Merak etmeyin, ararım. Corbin, sizi havaalanına götürecek mi?"

"Evet. Belki ikiniz biraz baş başa kalırsınız..." Yaşlı kadın sözünü birden kesip derin bir nefes aldı ve Corbin'e döndü. "Hazır mısın?"

"Evet." Genç adam dalgın bir tavırla Verity'ye bakıp gülümsedikten sonra annesiyle birlikte çıktı.

Birkaç saat sonra geri döndüğünde genç kıza başıyla kısa bir selam verip hemen çalışma odasına kapanacaktı. Ama kitabına kendisini verememişti. Yarım saat kadar sonra dışarı çıkıp asık bir suratla mutfağa girdi.

"Yemek yedin mi?" Verity bir yandan da dikkatle onu inceliyordu. Genç adamın aklının bir şeye takıldığı belliydi. Bu seferki sorunu neydi acaba?

"Pek aç değilim. Küçük bir sandviç yesem yeter."

"İstersen sana omlet yapayım. Ya da tost."

"Olabilir, hiç fark etmez."

Verity bir an duraksadıktan sonra, "İlerlemiyor galiba," dedi.

"Efendim?"

"Kitaptan söz ediyordum. Galiba pek bir şey yaza-

madın."

"Ah, hayır." Genç adam dalgın bir tavırla eline bir kaşık alıp masaya oturmuştu.

Onun konuşmaya niyetli olmadığını anlayan Verity içini çekip omleti karıştırmaya devam etti. "Anneni bıraktın mı?"

"Evet. Önümüzdeki ay gidip onu ziyaret edeceğim."

"Güzel." Genç kız yumurtaları tavaya döküp karıştırmaya başladı. Tam bu sırada kapı hızla çalınacaktı.

"Allah kahretsin, kapıyı çalmak için yumurtaları tavaya dökmemi mi beklediler?" Genç kız sinirli bir tavırla ocağı kapattı ve kapıya yöneldi. Karşısında genç bir adam vardı. Elinde kalem ve not defteri, omzunda ise fotoğraf makinesi olan bir adam. Genç kız onun gazeteci olduğunu hemen anlamıştı.

Buz gibi bir sesle, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"McCaid burada mı?"

"Hayır, değil." Genç kız aceleyle kapıyı kapatmaya çalıştı, ama gazeteci araya ayağını sokmuştu. Verity öfkeyle, "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" diye haykırdı. "Çekin ayağınızı!"

"Tamam, tamam, siz de sakinleşin biraz. Sadece, McCaid'in nerede olduğunu öğrenmek istemiştim."

"Dışarıda."

"Ama arabası kapının önünde duruyor."

"Gördüğünüz gibi süt şişesi de kapının önünde. Bu, sütçünün içeride olduğunu göstermez herhalde!"

"Aman ne komik? Hem siz de kim oluyorsunuz?"

"İyi günler." Genç kız tüm gücünü toplayıp kapıyı gazetecinin ayağına çarpmaya hazırlandı.

"Durun, bekleyin bir dakika! McCaid, Veroni'nin kendine geldiğini öğrenince ne dedi? Yargılanma olasılığı var mı? Ya da bir ceza alma..."

Genç kız buz gibi bir sesle, "O kazada Mr. McCaid'in hiçbir sorumluluğu yoktu," dedi. "Yargılanmaktan

korkması gereken bir insan varsa o da sizsiniz: Haneye tecavüzden!" Genç kız ani bir hareketle gazetecinin ayağına güçlü bir tekme savurdu, sonra da kapıyı kapattı.

Arkasını döndüğünde, Corbin'in öfke dolu yüzüyle karşılaşacaktı.

"Bundan böyle benim işlerime burnunu sokma Verity Lang! Bu konu seni hiç ilgilendirmez!"

"Gazetecileri de ilgilendirmez! Ayrıca, neden böyle inatçı olduğunu bir türlü anlayamıyorum!"

"Bu konuda hiçbir şey bilmeden konuşuyorsun."

"Hiç de değil. Bu konuda yeterince şey biliyorum ben. Anlayamadığım tek şey, böyle kaçıp saklanacağına neden suçsuz olduğunu kanıtlamaya çalışmadığındır!"

"Benim kaçıp saklandığım falan yok!"

Verity sabırsız bir tavırla genç adamın yanından geçip mutfağa indi.

Corbin öfkeyle onu izlemişti. "Seninle konuşurken arkanı dönüp gitmeye hakkın yok."

Genç kız öfkeyle, "Öyleyse sen de saçma sapan şeyler söyleme!" diye haykırdı. "Senin yerinde olsam mutfağa saklanacağına o gazeteciyle konuşur ve Veroni'nin yaptığı kazada hiçbir sorumluluğumun olmadığını söylerdim!"

"Ben gazetecilerle konuşmam!"

"Canın istemiyorsa konuşma! Ama Veroni iyileştiğinde nasıl olsa herkese senin suçlu olmadığını anlatacak. Bu yüzden..."

"Anlatacakmış! Hah! Onun gerçeği söyleyeceğini sanıyorsan aklından zorun var demektir. Veroni denen o fare benden nefret ediyor. Beni hapse yollamak hayatının en büyük zevki olacak. Bunu gözünü bile kırpmadan yapar."

"Öyleyse sen de buradan çıkıp savaş onunla! Suçsuz olduğunu söyle."

"Canım ne isterse onu yaparım. Ayrıca, benim bura-

da saklandığım filan da yok. Sadece bir kitap yazmaya çalışıyorum." Corbin ne yapacağını bilemezmişçesine ellerini cebine sokup pencereye yönelmişti. "Adresimi nereden öğrendi bu adam?"

"Ben nereden bileyim? Benden değil herhalde!" Genç kız derin bir nefes aldıktan sonra, "Dinle," dedi. "Beni, sana yardımcı olmam için işe aldın."

"Daha doğrusu, seni işe almam istendi."

Verity sabırsızlıkla, "Nasıl istiyorsan öyle de," diye haykırdı. "Sonra, ikimizin arasında bir ilişki varmış gibi davranmamı istedin benden. Bu da bir saklanma biçimiydi. Benim arkama saklanıyordun. Neden ikimizin birlikte olduğunu sanmalarını istediğini biliyorum. Gururunu kurtarmak için..."

Corbin öfkeyle genç kıza dönmüştü. "Bunu da nereden uydurdun?"

"Benim hiçbir şey uydurduğum yok. Söylediklerimin doğru olduğunu sen de biliyorsun. Neden başkalarının hayatına karışmasına izin veriyorsun? Neden geçmişi unutup kendi hayatını yaşamaya başlayamıyorsun? Corbin, sen korkak bir insan değilsin, ama insanlar korkak olduğunu sanıyorlar. Bu da beni çok sinirlendiriyor. Burada oturup seni parçalamalarına izin vereceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun!" Genç kız kararlı bir tavırla kollarını kavuşturup ateş saçan gözlerini Corbin'e dikmişti.

Genç adam sabırsızlıkla derin bir nefes alarak, "Senden yardım istediğimi hatırlamıyorum," dedi. "Kimsenin yardımına ihtiyacım yok benim. Kendi işimi kendim halledebilirim."

"Benden yardım isteyip istememen umurumda bile değil. Yardım etmeye karar verdim çünkü." Verity genç adamı öfkeyle kenara itip mutfaktan dışarı çıktı.

Corbin'in ise yenilgiyi kabullenmeye hiç niyeti yoktu. Genç kızın arkasından koşup, "Yine çekip gidiyor-

sun," diye bağırdı. "Beni bir kez olsun dinlemeyecek misin? Benim işlerime karışma sen! Kendi işinle ilgilen. Ben kendi başımın çaresine bakabilirim. Kimseden yardım almaya ihtiyacım yok. Hele senden hiç!"

"Boşuna konuşma, seni dinlemiyorum. Sana yardım etmemi engelleyemezsin." Genç kız hızla merdivenleri tırmanmaya başlamıştı.

"Madem inat ediyorsun, seni kovuyorum. Duydun mu? Kovuldun!"

"Güzel!" Verity koşarak çıkıyordu şimdi merdivenleri. Birdenbire korku dolu bir çığlık attı. Ayağı halıya takılmıştı. Dengesini kaybetti ve aşağıya, genç adamın üzerine devrildi.

Bölüm Altı

Verity başını güçlükle kaldırıp genç adama baktı. Neye uğradığını hâlâ anlayamamıştı. Corbin'in gözleri ise ateş saçıyordu. Genç kızı tutup iyice sarsmak ister gibiydi.

İkisinin de kendilerini toparlamalarına fırsat kalmadan kapı yeniden çalmaya başladı. Verity yavaşça, "Corbin," dedi. "Kapı..."

"Off, kapı çalıyorsa gidip aç işte!" Genç adam öfkeyle ayağa kalkmıştı.

Verity derin bir nefes alıp kapıya yöneldi. Gelen yine o lanet olası gazeteciyse ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Karşısında duran yeşil gözlü afet şirin bir tavırla gülümsüyordu. "Merhaba."

Verity kapıyı onun suratına çarpmamak için kendini güç tuttu. Bu kadının kim olduğunu çok iyi biliyordu. Daha önce ne kendisini ne de bir fotoğrafını görmemişti gerçi, ama sezgileri her zamanki gibi güçlüydü. Karşısındaki kadın, Corbin'in eski karısı Eve'di.

Eve genç kızı alaylı bir tavırla süzdükten sonra Corbin'e yönelmişti. Kollarını abartılı bir tavırla açtı ve eski kocasına sarılmaya hazırlandı.

Verity ise öfkeden çıldırmak üzereydi. Bu kadın hakkındaki düşüncelerinin doğru olduğunu anlamıştı.

Sonra, Corbin'in eski karısına doğru ilerlemediğini ya da ona sarılmak gibi bir şey yapmadığını görerek biraz olsun rahatladı. Genç adam, Eve'i görmekten memnun olmuş gibi de değildi.

Verity kapıyı çarparak kapattıktan sonra yüzüne sahte bir gülümseme oturttu ve onlara döndü. "Özür dilerim, kapıyı biraz sert kapattım galiba."

Eve genç kızı sabırsızlıkla süzdükten sonra eski ko-

casına dönmüştü. "Bu kız da kim Corbin?"

Verity gülümseyerek, "Bu kız dediğin," diye başladı.

Ama genç adam telaşla atılıp onun sözünü kesecekti. "Bu kız... şey... Benim kâhyam."

"Kâhya mı?"

Verity'nin yenilgiyi kabul etmeye hiç niyeti yoktu. Gülümsemeye devam ederek, "Corbin sadece şaka yapıyor," diye mırıldandı. "Bu evde yaşadığıma göre, kim olduğumu tahmin etmek hiç de zor olmamalı."

Eve'in gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Corbin, bu kız senin sevgilin mi yoksa? Hayır, buna asla inanmam."

"İnansan hiç de fena olmaz." Verity başını gururlu bir tavırla kaldırıp ikisinin arasından geçti ve mutfağa girdi. Arkasından, Corbin'in neşeli kahkahaları yükselmişti.

Ama genç kız mutfakta, tek başına zaferini fazla kutlayamayacaktı. Corbin'le Eve, onun arkasından içeri girmişlerdi. Eve'in sinirlerini kontrol etmekte güçlük çektiği belli oluyordu. Verity zafer dolu bir tavırla gülümsedi. İlk raundu kazanmıştı. Eve kendini toplamaya çalışarak, "Bana çay ikram etmeyecek misin hayatım?" diye sordu.

"Çay içecek kadar uzun süre kalacağını sanmıyorum."

Corbin gülümseyerek, "Kendine gel Verity," diye mırıldandı.

"Peki. Sizi yalnız bırakmamı da ister misin?"

"Yalnız kalırsak çok daha rahat konuşmaz mıyız sence?"

Verity kapıyı arkasından kapatıp mutfaktan çıkarken genç adamın, "Çok kıskançtır da," diye mırıldandığını duydu.

Genç kız bir kahkaha atıp merdivenleri tırmandı ve en üst basamakta oturup beklemeye başladı. İkisini yalnız bırakmakla büyük bir hata ettiğini biliyordu, ama

başka çaresi yoktu. Eski karısını gördüğünde Corbin'in ne denli gerildiğini fark etmişti.

Demek Eve denen kadın buydu. Çok kişiliksiz bir kadındı belki, ama inanılmaz derecede güzel olduğu da bir gerçekti. Erkekler yalnızca dış görünüşe mi önem veriyorlardı acaba? Güzel bir yüz, altındaki çirkin karakteri görmelerine engel oluyor muydu?

Verity onların sesini duyuyor, ama ne konuştuklarını anlayamıyordu. Eve neden gelmişti acaba? Kocasını yeniden kazanmak için değil herhalde...

Mutfak kapısının açıldığını duyduğunda yerinden bile kımıldamadı. Hiç sesini çıkarmadan oturup Eve'in evden ayrılmasını izledi.

Corbin eski karısını uğurladıktan sonra arkasını dönmüş ve genç kızı görmüştü. Merdivenleri çıkıp onun yanına oturdu. Yüzünde gayet belirgin bir ruj izi vardı.

Verity soğuk bir sesle, "Ruj sana hiç de yakışmamış," dedi.

"Ne o, kıskandın mı yoksa?"

"Tabii ki hayır! Neden kıskanayım ki?"

"Doğru. Neden kıskanasın." Genç adamın sesi alay doluydu.

Kısa bir sessizlikten sonra Verity kendini daha fazla tutamadı. "Eski karının bu kadar güzel olduğunu neden söylemedin bana?"

"Söylememiş miydim? Ne büyük bir unutkanlık!"

"Yaptıklarımdan dolayı bana kızdın mı? Çok kaba davrandım."

"Öyle mi? Hiç fark etmemiştim." Genç adam neşeli bir kahkaha attıktan sonra, "Neden öyle davrandığını bilmek isterdim," diye devam etti.

Bu sorunun yanıtını Verity de bilmiyordu. Genç adamın eski karısından ona neydi? Neden onu görmek yüreğinde güçlü bir acı oluşturmuştu?

Telefonun sesi genç kızın imdadına yetişti ve onu

Corbin'in sorularından kurtardı.

Corbin ise öfkeyle, "Bugün hiç rahat kalamayacağız galiba," diye homurdanmıştı.

"Ben açarım telefonu." Genç kız yorgun bir tavırla merdivenleri inmeye başladı.

Telefonun öbür ucundan gelen ses Stella'ya aitti. Verity, onun söylediklerini dinledikçe artan bir kızgınlıkla bakıyordu genç adama. Telefonu kapattıktan sonra suçlama dolu bir sesle, "Arayan annendi," dedi.

"Söylemene gerek yoktu, anlamıştım zaten. Ne dedi?"

"Sana, Veroni'nin gerçeği anlattığını söylememi istedi. Suçsuz olduğun anlaşılmış artık. Ama tabii ki sen bunu zaten biliyordun."

"Evet, biliyordum."

"Eve bu yüzden geldi, değil mi?"Corbin'in ifadesiz gözlerle kendisine baktığını görünce kendini daha fazla tutamayarak bağırmaya başladı. "Neden bunu bana söylemedin peki?"

"Söylemek zorunda mıydım?"

Genç kız suratına güçlü bir yumruk yemiş gibi sarsıldı, ama kendini çabuk toparlayacaktı. "Ah, tabii ki söylemek zorunda değildin. Niye söyleyecektin ki."

Korkunç bir öfkeyle ayağa kalktı ve merdivenleri hızla inip paltosunu kaptı. Kendini bir an önce bu evden dışarı atmak istiyordu.

"Verity, dur. Nereye gidiyorsun?"

Ama genç kızın onu dinlemeye hiç niyeti yoktu. Kapıyı arkasından çarparak kapattı ve paltosuna sıkıca sarınıp yürümeye başladı.

Uzun bir süre, nereye gittiğinin bile farkına varmadan yürüdü. Kendini tamamen kaybettiğinin ve saçma sapan şeyler yaptığının farkındaydı, bu yüzden de kendine kızıyordu.

Birkaç saat sonra ayakları kendiliğinden eve yöneldiğinde, aklına ocaktan indirip tezgâhın üstüne bıraktığı omlet gelmişti. Genç kızın dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. O omleti pişirmeye başladığı andan bu yana ne çok şey olmuştu.

Kapının önünde bir an duraksadıktan sonra tüm gücünü toplayıp içeri girdi. Corbin heyecanla onu bekliyordu.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Çok özür dilerim Verity," dedi. "Öfkemi senden çıkarmaya hiç hakkım yoktu."

"Önemi yok." Genç kız yüzüne anlamsız bir ifade oturtmaya çalışarak paltosunu çıkardı ve portmantoya astı.

Corbin sabırsızlıkla, "Tabii ki önemi var," diyordu. "Yüzündeki ifadeden, önemi olduğu anlaşılıyor."

"Dinle, benden özür dilemeni gerektiren hiçbir şey yok. Sen sakin ve sessiz birisini istemiştin, oysa ben buraya geldiğimizden beri sürekli işlerine karışıp duruyorum. Asıl özür dilemesi gereken benim. Merak etme, bundan sonra hiçbir şeye burnumu sokmayacağım." Verity arkasını dönüp mutfağa yönelmişti.

Genç adam telaşla onu izleyerek, "Dinle," dedi. "Ben..."

"Corbin, lütfen hiçbir şey söyleme. Bu konuda daha fazla tartışmak istemiyorum. Hâlâ omlet istiyor musun?"

"Ne? Ah, evet. Olabilir."

Verity omleti hazırlarken, genç adamın masada oturup kendisini izlediğinin farkındaydı. Ama hiçbir şey söylemedi. Bundan sonra, en başında söz verdiği gibi sessiz ve sakin olmaya kararlıydı.

Verity'nin kararını uygulaması hiç de kolay olmayacaktı. Pek çok kez, dilini tutmak için kendisini zorlaması gerekti. Hiçbir şeye karışmamak sandığından da zor oluyordu. Üstelik, bu durumun Corbin'i de rahatsız ettiğinin

farkındaydı.

Birkaç gün sonra genç adam öfkeyle mutfağa girdi. "Yeter artık, dayanamıyorum! Lütfen eski Verity'yi geri çağırabilir misin? Bu sessiz ve uysal Miss Lang'den sıkıldım artık. Aklımı hiçbir şeye veremiyorum, çalışamıyorum, hiçbir şey yapamıyorum. Bütün gün odamda oturup duvarları seyretmekten başka işim kalmadı. Herhangi bir konuda fikrini sormaya korkuyorum..."

Genç kız kendini tutamayarak neşeli bir kahkaha attı. "Bence eskiye dönmek hiç de fena bir fikir değil. Doğrusunu istersen, şu son birkaç gün benim için de hiç kolay değildi."

"Tanrıya şükürler olsun!" Genç adamın yüzündeki ifadeden rahatladığı anlaşılıyordu. Hızla genç kızın yanma gelip ona sarıldı. "Haydi, bugün yemeği dışarıda yiyelim. Sıkıntıdan patladım bu evde."

Genç kız gülerek başını salladı. Şu anda duyduğu mutluluğun nedenini sorgulamaya hiç niyeti yoktu.

İki gün boyunca araları son derece iyiydi. Son zamanlardaki halleri göz önüne alındığında, bu bir rekor sayılırdı. Ama ikinci günün sonunda yine kavga etmeye başlayacaklardı. Bu kez neden, Cobra takımının sahibi olan Pete Townsley'di.

Pete hiç beklenmedik bir şekilde ortaya çıkıp genç adamı ziyarete gelmişti. Corbin'in ise onu pek mutlulukla karşıladığı söylenemezdi.

Pete onun hoşnutsuzluğunu fark etmemişçesine neşeyle, "Merhaba," dedi. Sonra da yine aynı neşeyle genç kıza dönecekti. "Siz Verity olmalısınız. Mrs. McCaid bana sizden çok söz etti."

"Öyle mi? Şey, ben mutfağa gitmeliyim. Yapacak çok işim var. İzninizle..."

"Hayır, gitmenize hiç gerek yok. Özel bir şey konuşmayacağız zaten." Pete gülümseyerek genç adama dön-

müştü. "Eee, yarışmaya ne zaman başlıyorsun?"

"Hiçbir zaman. Sana söylemiştim bunu."

Pete şaşkınlıkla, "Ama neden?" diye sordu. "Saklanmaya devam mı edeceksin Corbin? Sana bu konuyu halledeceğimi söylemiştim, gördüğün gibi hallettim de."

"Nasıl başardın bu işi? Veroni'yi, şartlarını kabul etmezse takımdan atmakla mı tehdit ettin?"

Pete büyük bir rahatlıkla, "Evet," dedi. "Gerçeği söylemezse takımıma bir daha asla giremeyeceğini anlattım ona. Biliyorsun, ileride dünya şampiyonu olmak gibi hayalleri var. Bunu da ancak benim takımımda başarır."

Verity kendini tutamayarak, "Ama Corbin zaten masumdu!" diye haykırmıştı.

"Biliyorum, ama ortada hiç tanık olmadığı için masumiyetini kanıtlamamız pek kolay olmayacaktı. Bu yüzden de Corbin'den bir süre ortadan kaybolmasını ve gerçek ortaya çıkana kadar saklanmasını istemiştim."

Genç kız suratına bir yumruk yemişçesine sarsılmıştı. Demek ki Corbin'in, onun bu işe karışmasını istememesinin nedeni buydu. Her şey çok önceden ayarlanmıştı zaten.

Pete sıkıntılı bir sesle, "Ama böylesine uzağa kaçıp iyice ortadan kaybolacağını hiç beklememiştim doğrusu," diye devam ediyordu.

Corbin huzursuzlukla, "Öyle bir şey yapmadım," dedi. "Sadece Amerika'ya gidip bir süre annemle kaldım, sonra da buraya geldim."

Pete arkadaşını dikkatle inceliyordu şimdi. "Bana güvenmiyor muydun yoksa? Olanları anlayacağını ummuştum. Ortalığın yatışması için senin bir süre gözlerden uzak kalman gerekiyordu. Tüm sorun Veroni'nin iyileşmesinin bu kadar uzun sürmesinden kaynaklandı aslında. Bu yüzden mi geri dönmek istemiyorsun. Bana kızdığın için mi?"

"Saçmalama... Ne sanıyorsun sen beni, şımarık bir çocuk mu? Düşündüğünün tam tersine, her şeyden uzak kalmak bana yaradı. Pek çok şeyi yeniden düşünüp değerlendirecek zamanı buldum. Artık otuz dört yaşındayım Pete, yarış pistlerine geri dönmek için çok yaşlıyım."

"Saçmalama Corbin. Sen bu işi çok seviyorsun."

Genç adam içini çekip, "Biliyorum," dedi. "Ama kazadan önce bile, bu işi bırakmayı düşünmeye başlamıştım. Doğrusunu istersen, artık eski dikkatimi ve hızımı yitirdim."

"Saçmalama. Sen son yıllarda pistlerin gördüğü en büyük yarışçısın. Corbin, bu işi böyle kesip atamazsın. O yarışlar senin hayatın. Başka bir şey yapmasını bilmiyorsun ki."

"Merak etme, yapacak yeni bir iş bulurum." Corbin bir yandan da uyarı dolu gözlerle genç kıza bakıyordu. Yazdığı kitaptan söz etmesinden korkmuş gibiydi.

Pete umutsuzlukla içini çekerek, "Her şey o kadının yüzünden," dedi. "Sana onunla hiçbir şekilde ilişkiye girmemeni söylemiştim. Sense tutup onunla evlendin." Pete, genç adamın yüzündeki öfke dolu ifadeyi fark edip konuyu değiştirmeye çalıştı. "Peki, şimdilik biraz daha dinlen istersen. Ama kesin kararını da hemen verme. Bir hafta kadar sonra beni arayıp neye karar verdiğini söylersen sevinirim."

"Seni ararım Pete, ama yanıtımın olumlu olacağına dair söz veremem."

"Peki, nasıl istersen. Sanırım daha fazla ısrar etmemin hiçbir yararı olmayacak. Annen, önümüzdeki ay Londra'ya geleceğini söylemişti. Bu doğru mu?"

"Doğru."

"Güzel. Londra'ya geldiğinde bana da mutlaka uğra. Bu konuyu yeniden tartışırız." Pete bir an duraksadıktan sonra, "Yoksa seni endişelendiren Veroni mi?" diye sor-

du.

Corbin'in dudakları öfkeyle kısılmıştı sanki. İfadesiz bir ses tonuyla, "Hayır," dedi. "Veroni beni endişelendirmiyor."

Verity onlara sırtını dönüp pencereye doğru yürüdü. Genç adamı asıl endişelendiren Eve'di büyük bir olasılıkla. Stella, Eve'le Veroni'nin arasında bir ilişki olduğunu söylemişti.

Bu sırada Pete ayağa kalkmıştı. "Ben artık gidiyorum. Lütfen bana bir taksi çağırabilir misiniz? Beni getiren taksiyi geri gönderdim. Doğrusu çok daha iyi karşılanacağımı ve burada küçük bir kutlama yapacağımızı umuyordum."

"Verity, taksi çağırır mısın lütfen?"

"Tabii." Genç kız koridora çıkıp taksi durağına telefon etti. Yeniden oturma odasına girdiğinde, iki erkeğin konuşmayı birdenbire kesip kendisine baktıklarını gördü. Aralarında hararetli hararetli bir şeyler tartışıyorlardı galiba ve genç kızın içeri girdiğini görünce susmuşlardı nedense. Acaba ne hakkında konuşuyorlardı? Eve mi?

Pete genç kıza gülümseyip teşekkür ettikten sonra Corbin'e döndü. "Seninle artık Londra'da görüşürüz."

"Evet, görüşürüz."

Pete bir an duraksadıktan sonra utangaç bir tavırla gülümsedi. "Bana taksiye yetecek kadar borç verebilir misin? Galiba yanımda yeterince Fransız parası yok."

"Tabii." Corbin aynanın altındaki dolabın çekmecelerinden birini açıp karıştırmaya başlamıştı. Birkaç saniye sonra yüzünü sıkıntıyla buruşturdu ve çekmeceyi ters yüz edip içindeki her şeyi masanın üzerine döktü. Aradığını hâlâ bulamamış gibiydi.

Öfkeyle, "Verity!" diye haykırdı. "Buradaki tüm parayı harcadığını neden söylemedin bana?"

Genç kız şaşkınlıkla, "Para mı?" diye sordu. "Ne parası?"

"Acil ihtiyaçlar için bu çekmecede bulundurduğum paradan söz ediyorum."

"Ama ben ne o çekmeyece elimi sürdüm, ne de içindeki paralara."

Corbin bunun bir yararı varmış gibi hâlâ çekmeceye bakmaya devam ediyordu. "Öyleyse nereye gitti bu para?"

"Ben nereden bileyim?"

"Üstelik burada tek bir fatura bile yok!"

Genç kız sakinleşmek için derin bir nefes alıp portmantoya yöneldi ve çantasını alıp içinden çıkardığı parayı Pete'e uzattı. "Bu kadarı taksiye yeter sanırım."

"Teşekkür ederim. Sizinle tanışmak büyük bir zevkti. Corbin, ben gidiyorum artık. Londra'da görüşürüz."

"Ne? Ha, güle güle." Genç adam Pete çıktıktan sonra şaşkınlıkla dönüp Verity'ye baktı. "Niye gitti şimdi bu? Taksi için para istememiş miydi?"

"Ona parayı kendi cüzdanımdan verdim."

"Parayı cüzdanına koyduğunu neden daha önce söylemedin bana? Dakikalardır boş yere bu çekmeceyi arıyorum!"

Verity asık bir suratla, "Cüzdanıma hiçbir şey koymadım ben," dedi. "Bunu sana daha kaç kez söylemem gerekiyor."

Corbin genç kızın itirazını duymamıştı bile. "Üstelik çekmeceye faturaları da bırakmamışsın. Eğer fatura bırakmazsan, paramın hesabını nasıl tutabilirim?"

Verity yorgun bir tavırla içini çekmişti. "Ne faturası?"

"Harcadığın paralara karşılık aldığın faturalar! Yaptığın alışverişe karşılık..."

"Corbin, faturanın ne demek olduğunu biliyorum ben. Söylemek istediğim, o parayı kullanmadığıma göre faturaları neden çekmeceye koymam gerektiğini anlamadığımdı."

"Ama bunca zamandır pek çok kez alışverişe çıktın."

"Tabii ki çıktım."

"Masrafları nasıl ödedin peki?"

"Her hafta bana verdiğin parayla tabii."

"Saçmalama Verity, o para senin maaşındı. Ben şu çekmecede duran iki bin franktan söz ediyorum. Nerede bu para?"

"Corbin, bu konuyu lütfen kapatır mısın artık? Sana o paraya elimi bile sürmediğimi söyledim."

"Öyleyse nereye gitti?"

"Ben nereden bileyim! Belki de sen harcadın, sonra da unuttun."

"Ben buradan hiç para almadım. Lütfen biraz düşün Verity. Son zamanlarda nerelere ödeme yaptın?"

Verity'nin sabrı iyice taşmıştı artık. "Sana son kez söylüyorum Corbin, o parayı ben almadım. Alsaydım sana çok daha önceden söylerdim. Tüm ödemeleri, hafta başlarında bana verdiğin parayla yaptım. Faturaların hepsi mutfakta." Genç kız öfkeyle mutfağa girdi ve elinde, dolaptan aldığı bir tomar faturayla geri döndü. "İşte."

"O faturaları bırak da çekmecedeki paranın nereye gittiğini söyle bana."

"Yeter artık Corbin, o parayı ben almadım. Belki de annen almıştır."

"Annem neden alsın ki? Paraya ihtiyacı olsa bana söylerdi."

"Ne yani, ben söylemez miydim? Yoksa beni, o parayı çalmakla mı suçluyorsun?"

"Hayır, seni suçladığım filan yok. Sadece paranın ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Bu da çok doğal bir istek, öyle değil mi?"

Verity buz gibi bir sesle, "Doğal bir istek olabilirdi," dedi. "Sanki o parayı gizlice almışım gibi davranmasay-

dın tabii."

"Allah kahretsin!" Genç adam öfkeyle çalışma odasına girdi ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Genç kız onu asıl sinirlendirenin bu para değil, Pete Townsley'in teklifi olduğunu çok iyi biliyordu. Daha doğrusu, Pete'in Eve ve Veroni hakkındaki imaları.

Corbin yeniden yarışmaya başladığı taktirde Veroni'yle aynı takımda olmak zorunda kalacak, bu da eski gergin ortamı yeniden doğuracaktı. İçini çekerek mutfağa girdi ve masaya oturup başını avuçlarının arasına aldı.

Belki de genç adam gerçekten yarışlara katılmak istemiyordu artık. Onun da söylediği gibi, otuz dört yaş araba yarışları için oldukça ileri sayılırdı. Çekmecedeki paraya gelince... Büyük bir olasılıkla bu parayı Stella borç almış ve sonra söylemeyi unutmuştu. Genç kız, alışverişe çıktıkları gün onun kendisine bazı şeyler aldığını hatırlıyordu. Gelirken yanında Fransız parası olmadığına ve döviz bozdurmak için bankaya gitmediğine göre, bunları çekmecedeki parayla almış olmalıydı.

Günün geri kalan kısmını genç adamdan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışarak geçirdi. Belki de en iyisi, bir süre birbirlerini görmemeleriydi. Yaklaşık bir aydır her gün birlikte olmuşlardı. Bir süre düşündükten sonra, Corbin'den izin alıp arkadaşı Danielle'i görmeye karar verdi. Onunla neredeyse aylardır hiç görüşmemişlerdi.

Kararlı bir tavırla odasına çıkıp birkaç parça eşyayı çantasına attı, sonra aşağı inip oturma odasına yöneldi. Kapıyı kısaca çaldıktan sonra, içeri girmesinin söylenmesini beklemeden odaya daldı.

"Ben birkaç gün burada olmayacağım Corbin. Bir aydır hiç izin yapmadan çalışıyorum. Biraz tatil yapmaya ihtiyacım var. Sanırım önümüzdeki pazartesi geri dönerim."

Genç adam şaşkınlıkla bakıyordu ona. "Ama... Nereye gideceksin ki?"

"Danielle'e gidip birkaç gün onunla kalmayı planlıyorum."

"Danielle de kim?"

"Eski bir arkadaşım. Çocukluğumda, Fransa'da yaşarken tanışmıştım onunla. O günden beri de sık sık yazıştık, fırsat buldukça birbirimizi görmeye geldik."

"Nerede oturuyor."

"Carnac'ta. Buraya çok yakın. Ailesinin orada bir lokantası var."

"Peki, sen yokken benim ne yapmamı bekliyorsun?"

"Ne konuda?"

"Her konuda! Yemek, ya da..."

Verity kendini tutamayarak, "Saçmalama lütfen," diye bağırdı. "Yemeklerini birkaç günlüğüne dışarıda yiyebilirsin, değil mi?"

Genç kız öfkeyle arkasını dönüp odadan çıktı ve çantasını kaptı. Evden çıkarken kendini tutamayıp kapıyı arkasından çarparak kapatacaktı.

Nedense ağlamamak için kendini güç tutuyordu. Genç kız için çok şaşırtıcı bir duyguydu bu, hiç ağlamazdı çünkü.

Carnac'a otobüsle gidip kasabanın postanesinden arkadaşına telefon etti. Bir sokak kahvesinde oturup arkadaşının kendisini almaya gelmesini beklerken içi karmakarışık duygularla doluydu. Danielle'le birlikte geçireceği birkaç gün, kendisine gelmesini sağlardı herhalde.

Ama tahminlerinin tersine, bu tatil hiç işine yaramayacaktı. Genç kız, onunla eskiden olduğu gibi eğlenemiyordu. Aklı geride bıraktıklarındaydı hep.

O iki gün sonsuzluk kadar uzun geldi genç kıza. Ancak Auray'e geri döndükten sonra huzuruna kavuşabilecekti.

Eve girdiğinde, Corbin'in kendisini beklemekte olduğunu gördü. Genç adam utangaç bir tavırla karşılamıştı onu. "Merhaba."

"Merhaba."

"Parayı kimin aldığım öğrendim. Annemmiş. Birlikte alışverişe çıktığınız gün almış, sonra da bana söylemeyi unutmuş. Senin gidişinin ertesi günü telefon edip söyledi." Genç kızın hiçbir şey söylemediğini görünce yavaşça içini çekti. "Özür dilerim Verity."

"Önemi yok."

"Hayır, bence önemli. Biliyor musun, artık hiç geriye dönmeyeceğinden korkuyordum."

Verity buruk bir ifadeyle gülümsemişti. "Öyle mi?"

"Evet. Ama döndün işte!"

"Döndüm mü?"

"Verity, yine başlama lütfen. Beni çıldırtmak mı istiyorsun?"

"Hımm, bu hiç de fena bir fikir değil."

Genç adam neşeli bir kahkaha atmıştı. Bu kahkahayla yüzündeki gergin ifade de kaybolmuştu sanki.

Verity kalbine yine büyük bir acının saplandığını hissederek başını önüne eğdi. Genç adamı görünce onu ne kadar özlediğini çok daha iyi anlamıştı. Kendini toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Merak etme Corbin, seni çıldırtmak gibi bir niyetim yok." Sonra çantasını yere bırakıp paltosunu çıkardı ve portmantoya astı.

Genç adam bir an duraksadıktan sonra, "Seni özledim," dedi. "Sensiz buranın morgdan farkı yoktu. Sonra, her taraf iyice dağılmıştı." Corbin utangaç bir tavırla başını önüne eğmişti. "Sen gidene kadar, ne çok iş yaptığını hiç fark etmemiştim. Söylesene, bana hiç fark ettirmeden bütün evi nasıl temizleyip topluyordun? Bir kez olsun temizlik gürültüsü duymamıştım."

"Bilmem. Elektrik süpürgesini ancak sen dışarı çıktığında kullanıyordum. Evde olduğun zamanlardaysa annelerimizin yöntemine başvuruyor süpürgeyle temizlik yapıyordum."

"Gerçekten mi? Bu kadar düşünceli olduğunun hiç farkında değildim. Senin gibi bir kızı hak etmiyorum, değil mi?"

Verity yavaşça gülümsemişti. "Bilmem, hak etmiyorsun galiba."

"Yine de, benimle birlikte kalmaya devam edeceksin, değil mi?"

"Olabilir."

Genç kız, onunla kalmaya devam etmeyi gerçekten çok istediğini biliyordu. Corbin'i birkaç gün görmemek bile tüm hayatını altüst etmişti. Şimdi onu yeniden gördüğünde ise, ne kadar çok özlediğini daha iyi anlıyordu.

İçini çekerek kendini toplamaya çalıştı. Genç adama bu kadar bağlanması büyük bir aptallıktı. Corbin kitabını bitirir bitirmez buradan ayrılacaklar ve belki de birbirlerini bir daha hiç görmeyeceklerdi.

Genç adam neşeli bir tavırla gülümsemişti. "Yoldan geldin, yorgunsundur. Oturma odasına geçip biraz dinlen istersen. Ben de sana güzel bir çay hazırlayayım."

Verity bir kahkaha atıp oturma odasına geçti. Sonra çevresine alıcı gözlerle baktı ve her tarafın son derece düzenli olduğunu gördü. Masanın ya da sandalyelerin üstünde tek bir toz bile yoktu, yerler de pırıl pırıldı. Anlaşılan Corbin iyi bir temizlik yapmıştı.

Elinde çay tepsisiyle içeri giren genç adama bakıp bir kahkaha attı.

"Yine ne var? Niye gülüyorsun bana. Benimle alay etmekten hiç vazgeçmeyecek misin sen?"

Verity muzip bir ses tonuyla, "Çay tepsisi eline çok yakışmış," dedi. "Ev işlerinde bu denli başarılı olduğunu hiç bilmiyordum. Etrafı benden bile iyi toplayıp temizle-

mişsin."

Corbin gülümseyerek ona çayını uzattı ve karşısındaki koltuğa geçip oturdu. "İtiraf etmek zorundayım ki, saat beşten beri ayaktayım. Esaslı bir temizlik yaptım. Yerleri temizledim, hatta çamaşır yıkadım... Sonra yatakları havalandırıp temiz çarşaflar serdim."

"Olamaz! Demek çamaşır da yıkadın?"

"Şey, sadece acil ihtiyacım olan birkaç ufak tefek şeyi. Daha fazlasını yapamazdım, çünkü otomatik çamaşır makinesi adı verilen o aleti çalıştırmayı bir türlü başaramadım. Sahi nasıl kullanıyorsunuz siz o aleti?"

"Hiç de zor olmuyor. Ama tabii, sen bu tür şeylerden hiç anlamazsın. Bir sigortayı bile takamadığını çok iyi hatırlarım." Genç kız bir an duraksadıktan sonra, "Neden bu kadar çok uğraştın?" diye sordu. "Senden böyle bir şeyi hiç beklemezdim."

Corbin hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturmuştu. "İçerinin korkunç haline bakacağını ve tek kelime bile etmeden yine beni bırakıp gideceğini düşünmüştüm. Sen yokken ev gerçekten korkunç durumdaydı. Hem sonra, döner dönmez bu saçma sapan işlerle uğraşmanı istemedim."

"Önemi yoktu ki, nasıl olsa tatilden döndüm. İşleri ben de yapabilirdim."

"Hayır, önemi vardı. Bugün işle uğraşamazsın, çünkü seninle birlikte yemeğe çıkıyoruz."

Verity kuşku dolu gözlerle bakıyordu genç adama. "Neden?"

Corbin ayağa kalkıp pencereye yöneldi ve birkaç dakika hiçbir şey söylemeden dışarıyı seyretti. Sonunda genç kıza döndüğünde yüzünde utangaç bir ifade vardı. "Çünkü kendimi suçlu hissediyorum. Bu duygudan da hiç hoşlanmam. Hem sonra, bunun hoş bir şey olacağını düşündüm. Seni yemeğe götürürsem beni affedersin belki."

"Hımm, olabilir tabii. Güzel bir yemek yeriz, sana minnettar kalır ve teşekkür ederim, sonra da her şey eskisi gibi yoluna girer."

"Şey, bu çok mu zor?"

Verity bir an düşündükten sonra yavaşça gülümsedi. "Hayır Corbin, sanırım pek zor değil."

"Güzel." Genç adam ayağa kalkıp dolaba yöneldi ve çekmeceden aldığı bir çeki Verity'ye uzattı.

Genç kız çeke şaşkınlıkla bakıyordu. "Nedir bu?"

"Masrafları sana verdiğim paradan karşıladığını söylemiştin. Bu para, onun yerine. Biliyorsun, hafta başlarında verdiğim para senin maaşındı."

"Ama bu çok fazla Corbin. Bu kadarını hak etmedim ki ben."

"Senin çok daha fazlasını hak ettiğini biliyorum ben. Haydi itiraz etmeyi bırak da odana çıkıp hazırlan. Yemeğe gideceğimizi unuttun galiba."

Genç kız uysal bir tavırla, "Peki Corbin," diye mırıldandı.

Bölüm Yedi

Corbin artık son derece rahat ve huzurlu görünüyor, genç kıza gayet iyi davranıyordu. Belki de bunun nedeni, kitabının iyi gitmesiydi. Verity kimi zaman çalışma odasından gelen sesleri dinliyor ve onun hiç durmadan çalıştığını anlıyordu.

Genç adam gazetecilerden ve benzeri kişilerden yoğun bir ilgi görmeye de alışmıştı. Hatta arada bir, telefon eden gazetecilerle konuşuyordu.

Verity ise son derece huzursuzdu nedense. Kendisini genç adamı korumak zorunda hissediyor ve bu duygunun nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Ocak ayının yerini şubata bırakmasıyla birlikte havalar iyice kötüleşmişti, hemen hemen her gün yağmur yağıyordu artık. Verity yağmurdan ve çamurdan korunmak için kendisine son derece pahalı bir çift çizme almak zorunda kalmıştı. Bir de, komik bir şapka.

Şapka, genç kızdan başka kimsenin almayı düşünmeyeceği kadar kötüydü. Yamuk yumuk görünüşlü bu şapkaya, ilk gördüğü anda âşık olmuştu nedense. Parlak kırmızı rengiyle gözlerinin önüne kadar inen bu şapka, tüm insanları güldürüyordu. Ama Verity onu giydiğinde son derece mutlu hissediyordu kendisini. Uzun zamandır ilk kez bu denli mutlu oluyordu galiba.

Corbin onu ilk kez bu şapkayla gördüğünde, "Aman Tanrım!" diye haykırmıştı. "Kafanın üstündeki o garip şey de ne öyle?"

Verity bir kahkaha atıp koridordaki aynaya baktı. "Beğenmedin mi yoksa?"

"Tabii ki beğenmedim. Onu takınca garip görünüşlü bir mantara benzemişsin."

Genç kız gülerek şapkayı iyice yüzüne doğru çekti. "Ama beni ısıtıyor. Hem sonra, sokakta karşılaştığım

tüm insanları güldürüyor. Gördüğün gibi çok yararlı bir şapka bu."

"Ama sana hiç yakışmıyor."

"Biliyorum. Bana hiçbir şapka yakışmaz zaten. Bu yüzden de iyice komik görünümlü bir şey seçtim. Üstelik onu çok seviyorum."

Corbin başını sallayarak uzanıp şapkayı çıkardı. "Evin içinde giymene gerek yok ama, değil mi? Baksana, şu anda bir işin var mı?"

"Hayır, yok. Neden sordun? Yapmamı istediğin bir şey mi var?"

"Şey, bana bir iyilik etmeni isteyecektim senden."

"Peki." Verity şapkasını genç adamdan alıp özenle portmantoya yerleştirdikten sonra, "Ne yapmamı istiyordun?" diye sordu.

Corbin kıpkırmızı bir yüzle, "Kitap bitti," dedi. "Henüz müsvette halinde tabii, düzeltilmesi gereken şeyler var. Senden istediğim kitabı okuyup bana fikirlerini söylemen. Benim için yapar mısın bunu?"

Genç kız şaşkınlıkla, "Ben mi?" diye sordu. "Corbin, bu büyük bir sorumluluk. Ben bu konuda bir uzman filan değilim ki."

"Yine de okumanı isterim."

"Ama bu konuda en iyi değerlendirici bir yayıncı olmaz mı? Ya da..."

"Hayır. Verity, anlamıyor musun, kitabımın kötü olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Eğer çok kötüyse en azından ortaya çıkarıp kendimi rezil etmem."

"Rezil olmaktan korkuyorsan, kitabı başka bir adla yollayabilirsin."

"Bunu yapamam. Biliyorsun, kitabı yazmam için bir yayıncıyla anlaşmıştım."

Genç kız bir an duraksadıktan sonra, "Sence kitap iyi mi?" diye sordu.

Corbin yavaşça içini çekmişti. "Bilemiyorum. İlk

başlarda iyi olduğunu sanmıştım, ama okuyunca hiç de istediğim gibi olmadığını gördüm. Lütfen bana bu iyiliği yapar mısın? Senin fikirlerini öğrenmeye ihtiyacım var."

Genç kız istemeye istemeye, "Olur," dedi. Kitabın gerçekten de kötü olmasından korkuyordu. Eğer kötüyse, bunu Corbin'e nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

"Çok teşekkür ederim. Ben hemen gidip kitabı getireyim."

"Ne? Şimdi mi?"

"Evet."

Verity içini çekip onunla birlikte çalışma odasına girdi ve eline tutuşturulan ağır kâğıt tomarına endişeyle baktı.

"Şey, ben biraz dışarı çıkıyorum. Seninle sonra görüşürüz Verity." Genç adam huzursuz bir tavırla çıkmıştı.

Verity o gittikten sonra bir koltuğa oturdu ve uzun bir süre, kitaba başlamaya cesaret edemeden öylece kaldı. Sonunda tüm gücünü toplayıp derin bir nefes alarak ilk sayfayı okumaya başladı.

Corbin'in eve döndüğünü duymayacaktı bile. Hatta, çalışma odasının kapısının açıldığını ve genç adamın yanına geldiğini de fark etmeyecekti. Kitabın son sayfasındaydı şimdi, gözlerinin yaşlarla dolduğundan tamamen habersizdi.

Corbin dehşetle, "Verity?" diye bağırdı. "Ne oldu?"

Genç kız şaşkın gözlerle bakmıştı ona.

Corbin, Verity'nin yanına gelip koltuğun önünde diz çöktü. "Ne oldu, o kadar kötü mü?"

Verity başını sallayarak gözlerindeki yaşları sildi. "Beni ağlattı."

"Neden?"

"Baş karakterin öleceğini sandım." Genç kız derin bir nefes alıp arkasına yaslanmıştı. "Ah, Corbin."

"Ne demek istiyorsun? Söylesene, kitap iyi mi yoksa

kötü mü?"

"Bunun farkında değil misin?"

"Hayır."

Genç kız yavaşça uzanıp elini onun yanağına koydu. "Bu kitap çok güzel Corbin. Bir başyapıt bu. Kitabı beğenmeyeceğimden o kadar korkmuştum ki. Sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Ama şimdi, kitabın güzelliğini anlatmak için yeterli sözcükleri bulamıyorum."

Genç adamın gözlerinde umut dolu bir ışık belirmişti. "Yani... Gerçekten iyi mi?"

"Evet, hem de çok iyi." Verity genç adama yepyeni bir hayranlıkla bakıyordu şimdi. Onun böylesine güçlü bir kitap yazabileceğini hiç ummamıştı. "Hiçbir şeyi değiştirmeden böylece gönder yayıncıya."

"Emin misin?"

"Tabii ki eminim."

Corbin yavaşça uzanıp genç kızın yüzünü avuçlarının arasına almıştı. "Çok teşekkür ederim Verity. Ne kadar korktuğumu anlatamam sana. Saatlerdir boş boş sokaklarda geziyor, her şeye görmeden bakıyorum. Teşekkür ederim." Sonra uzanıp genç kızın dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. "Aklıma gelmişken, kızın yarış arabası kullanmayı öğrendiği bölümü nasıl buldun?"

Verity o küçücük öpücüğün vücudunda yarattığı güçlü duyguları bastırmaya çalışarak bir kahkaha attı. "Evet. Söylesene, onun adını neden Lange koydun? Bir rastlantı mıydı, yoksa soyadımdan mı esinlendin."

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bilmem."

Corbin bir an duraksadıktan sonra, "Kızın adını Verity koyacaktım aslında," dedi. "Ama itiraz edebileceğini düşündüm."

"Neden?"

"Neden itiraz edeceğini düşündüğümü mü soruyor-

sun?"

"Tabii ki hayır. Kızın adını neden Verity koymak istediğini..."

"Sana teşekkür etmek için. Sen olmasaydın bu kitabı asla yazamazdım."

"Tabii ki yazardın. Ben hiçbir şey yapmadım ki."

"Tam tersine, çok şey yaptın. Bana huzurlu ve sakin bir ortam sağladın, özgüvenimi kazanmama yol açtın."

Verity şaşkınlıkla, "Güven mi?" diye sordu. "Güven kazanmanı nasıl sağladım ki?"

"Bilemiyorum. Ama sana rastlamadan önce, tüm çabalarıma rağmen tek bir satır bile yazamamıştım. Kendime kızıyor ve bu işi başaramayacağımı düşünüyordum. Ama sen geldikten sonra her şeye değişti. Onun için de, sana teşekkür etmek istedim." Corbin gülümseyerek, "Kızı sana benzettim," dedi. "Aranızdaki benzerliği fark etmiş miydin?"

Verity utançla kızarmıştı. "Hayır, olamaz. O kitaptaki kız çok güzeldi. Beni kandırmaya çalışma sakın Corbin McCaid. Ben hiç de güzel bir kız olmadığımı çok iyi biliyorum."

"Öyleyse yanlış biliyorsun. Doğrusunu söylemek gerekirse, seni ilk gördüğümde güzel olmadığını düşünmüştüm. Ama şimdi... Şimdi çok güzel olduğunu düşünüyorum. Özellikle de, kitabımı bu kadar sevdikten sonra." Corbin gülümseyerek ayağa kalktı ve kitabı genç kızın kucağından alıp masanın üstüne bıraktı.

Verity ona bakarken kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissetti. Çok önceden anlaması gereken bir şeyi ancak şimdi fark edebilmişti.

Titrek bir sesle, "Ben artık gidip yemeği hazırlayayım," dedi ve telaşla ayağa kalkıp odadan dışarı fırladı.

Mutfağa girdiğinde bir sandalyenin üzerine yığılıp kalacaktı. Tüm vücudu titriyordu sanki, düşünceleri karmakarışıktı. Kendi kendine, "Sen ona âşıksın," diye mı-

rıldandı. Dudaklarına dokunduğunda; ona sarılıp öpmemek için zor tuttu kendini.

Genç kız görmeyen gözlerle pencereden dışarıya bakıyordu. Corbin'e âşık olduğunu kabullenemiyordu bir türlü. Şu an hissettiklerinin o kitaptaki tutku ve sıcaklık yüzünden olduğuna inandırmaya çalışıyordu kendini.

Ama bunun doğru olmadığını da çok iyi biliyordu. Corbin'in yanındayken duyduğu mutluluğun, ona âşık olmasından kaynaklandığını neden daha önce anlayamamıştı? Danielle'in yanına gittiğinde onu neden o denli özlediğini niye hiç düşünmemişti?

Kitaptaki o aşk sahneleri genç kızın kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı, bu sahnelerin Corbin'in karısıyla birlikte yaşadığı deneyimlere dayandığını düşünmüştü çünkü. Kitaptaki kız kendisine benziyordu belki, ama aslında Eve'den esinlenmemiş miydi acaba?

O aşk sahneleri tüm ayrıntılarıyla anlatılmıştı. Bu halleriyle son derece güzel ve etkileyiciydiler. Genç kız tırnaklarını avucuna geçirip gözlerini kapattı. Corbin'i ve güzel karısını birlikte, geniş bir yatakta sevişirken düşünmek istemiyordu.

Burada daha fazla kalmasına olanak yoktu artık. Genç adama duyduğu aşk bu denli güçlüyken, onunla kalmaya nasıl dayanabilirdi ki? Günlerce, hatta haftalarca her gün onunla nasıl karşı karşıya gelebilirdi?

Ama belki de buna gerek kalmayacaktı. Corbin kitabını bitirdiğine göre artık genç kıza gereksinim duymayacaktı herhalde.

Kendini toplamaya çalışarak ayağa kalktı ve sebzeliğe yöneldi. "Akşam yemeği! Bunları bir yana bırak da gidip şu kahrolası akşam yemeğini hazırla!"

Sonraki birkaç gün bir kâbus gibi geçecekti. Verity genç adamdan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordu. Corbin de onun bu davranışını fark etmiş gibiydi,

ama bir şey söylemiyordu. Kitabının üzerindeki son düzeltmeleri yapmakla meşgul olduğu için başka bir şeye ayıracak zamanı yoktu.

Verity davranışlarının ne kadar değiştiğinin farkındaydı. Yine de, duygularını genç adama sezdirmemek için elinden geleni yapıyordu.

Tüm neşesi uçup gitmişti sanki. O kırmızı komik şapkayla bile eğlenemiyordu artık. Sonsuza dek mutsuz olacakmış gibi hissediyordu kendini. Yine de, o kötü günlerde güzel bir şey yaşadı.

Her şeyin nedeni, günlük alışverişlerinden birisiydi. Canı sıkıldığı için kasabanın sanat galerisine uğrayıp vitrindeki resimlere bakmaya başlamıştı. Birdenbire olduğu yerde donup kaldı. Bu resimlerden birini çok iyi tanıyordu.

Verity kalbi heyecanla çarparak içeri girdi. Böyle bir mucizenin gerçek olabileceğine inanamıyordu hâlâ. Gerçekten o resim olduğunu anladıktan sonra bir an bile duraksamadan satın aldı.

Yüzünde mutlulukla hüzün arası bir ifade belirmişti. Resmi korumak için paltosunun altına saklayıp koşa koşa eve döndü. İlk işi hemen odasına çıkıp resmi masanın üzerine yerleştirmek olacaktı. Gözleri uzun zamandır ilk kez yaşlarla dolmuştu.

Corbin dışarı çıkıp, genç kızın kapatmayı unuttuğu kapıyı görmüş olmalıydı. Kapının önünde, "Verity?" diye sesleniyordu. "Sen mi geldin? Geldiğini hiç duymamışım." Sonra genç kızın kendisini toplamasına fırsat vermeden içeri girdi ve onu ıslak gözlerle tabloya bakarken yakaladı.

"Aman Tanrım, bu da ne? Bu korkunç şeyi sen mi satın aldın?"

"Evet."

Corbin tabloya şaşkınlık ve endişeyle bakıyordu. "Ne oldu sana, delirdin mi yoksa? Bu kötü şeyi nasıl al-

dın? Ne resmi olduğu bile belli değil."

"Yat."

"Efendim?"

"Resimdeki şey bir yat."

"Hayır, bu olanaksız. Dinle, resmi ters yerleştirmediğinden emin misin?"

"Evet."

"Verity, bence bu bir yat filan değil. Daha çok, çamur yığınına benziyor."

"Hayır, çamur filan değil." Genç kız gözlerini tablodan bir an bile ayıramadan konuşuyordu. "Bu resim mutluluğu ve neşeyi temsil ediyor. Sıcak bir çorba ve kızarmış ekmeği... Kahkahayı ve küçük şakaları..."

Verity, babasının koşarak eve geldiği o akşamı çok iyi hatırlıyordu. Resimlerinden birisi satılmıştı ve buna kendisi bile inanamıyordu. Genç kızın annesi neşeli bir kahkaha atıp, bir yanlışlık olması gerektiğini söylemişti. O resimleri kim alırdı ki?

Genç kız kendi halini de çok iyi hatırlıyordu. On yaşlarındaydı o sıralarda. Kanepenin üzerine uzanmış onları seyrediyordu. Annesiyle babasının birbirlerine ne denli yakın olduklarını gördükçe içine büyük bir mutluluk ve huzur duygusu yerleşiyordu.

Resmi alan adam, onun bir yat olduğunu anlamış mıydı acaba? Dahası, o resim Auray'deki bu küçük galeriye kadar nasıl gelebilmişti?

Corbin endişeyle bakıyordu genç kıza. "Verity! Sana ne oldu böyle? Ağlıyor musun yoksa? Hey, seni ikinci kez ağlarken görüyorum." Genç adam bir an duraksadıktan sonra resme yaklaştı ve altındaki imzayı okudu. "J. Lang. Resmi yapan baban mıydı yoksa?"

"Evet."

"Özür dilerim Verity. Çok hoş bir resim bu."

Genç kız ıslak gözleriyle gülümsemişti. "Hayır, değil. Tam tersine, çok kötü bir resim. Ama aynı zamanda

çok güzel de. Bir yata benzemiyor belki, ama büyük bir sevgi ve gururla boyanmıştı. Ayrıca, babamdan elimde kalan tek şey bu." Genç kız çekmeceye uzandı ve bir mendil çıkarıp gözlerini sildi.

Corbin yumuşak bir sesle, "Bana ondan söz eder misin?" diye fısıldamıştı.

Verity'nin dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. Yıllar öncesini hatırlayarak tabloya baktı. "Babam iriyarı ve hayat dolu bir insandı. Bir bankada müdürlük yapıyordu. Bu iş için uygun bir insan değildi, ama o işini çok severdi. Resim yapmayı da öyle... Bu konuda en ufak bir yeteneği bile yoktu, ama resim yaparken çocuklar gibi mutlu olurdu. Belki de ona resim yaptırmayı sevdiren, Paris'te yaşayışımızdı. Ben henüz altı yaşındayken iş nedeniyle Paris'e gelmiştik.

"Babam eline geçen her fırsatta tuvaliyle boyalarını kapıp dışarı fırlardı. Annem de günlerini onun yeteneksizliğiyle alay ederek geçirirdi tabii. Ama birbirlerini öylesine severlerdi ki.

"Paris'te, İngiliz çocukları için açılmış özel bir okulda okudum. Fransa'yı çok seviyordum. Orada son derece mutluydum. Sonra, ben on bir yaşındayken, annemle babam öldü. Bir trafik kazasında. O günü çok iyi hatırlıyorum. Okuldaydım. Beni çağırıp onların öldüğünü söylediklerinde bir matematik sınavındayım."

Genç kız yavaşça içini çekip, "Beni teyzemin yanına gönderdiler," diye davam etti. "Lucy Teyze katı kuralları olan bir kadındı. Sürekli ne yapmam ve ne yapmamam gerektiğini anlatırdı bana. Küçük ve aptal yeğenine nasihat çekmekten çok hoşlanırdı."

Corbin gülümsemişti. "O küçük ve aptal yeğende başını sallayıp gülümsüyor, ama yine kendi bildiğini okuyordu galiba."

"Evet. Yapmak istediği her şeyi yapıyordu. Ama kimseye fark ettirmeden." Verity yalnızca şaka yaptığını

göstermek için neşeli bir kahkaha atmıştı. "Neyse, teyzemin nasihatleri kendi yaşam anlayışına dayandırılmıştı, benimkine değil. Bu yüzden, o nasihatlere uymam beklenemezdi. Doğrusunu istersen ben son derece iyi huylu bir kızımdır, çıkarlarım başkalarınınkiyle çatışmadığı zamanlar tabii."

"Üstelik gayet sakin ve sevimli de görünüyorsun. Küçücük bir kedi gibi."

"Hımm, küçük kediler gerçekten sevimlidir. Üstelik, istedikleri her şeyi yapmaktan hoşlanırlar."

"Daha büyük bir kedi ortaya çıkana kadar."

"Evet, öyle."

"İlk karşılaştığımızda, nasıl istersem öyle olacağını söylemenin nedeni buydu demek."

"Evet."

Corbin neşeli bir kahkaha atmıştı. "Ama buraya ilk geldiğimiz gece tüm planlar suya düştü."

"Galiba öyle oldu."

"Teyzenle birlikte yaşamak, günün birinde kendine ait bir yerde yaşama isteği uyandırmadı mı sende? Başkaları için değil, kendin için yaşama arzusu?" Corbin merakla bakıyordu genç kıza.

"Garip gelecek, biliyorum, ama hayır. Sanırım öyle yaşamaya alışmıştım. Zaten teyzemden ayrıldıktan sonra sık sık bir yerden diğerine taşınıp durdum, uzun yolculuklara çıktım. Hiçbir zaman kendime ait fazla bir şeyim olmadı. Bu yüzden bir eve de gereksinim duymuyordum. Galiba, diğer insanlara pek benzemiyorum. Onlar gibi eşya toplayıp biriktirmekten hoşlanmıyorum."

"Ailen ölmeden önce sahip olduğun şeyler ne oldu peki?"

"Ah, Lucy Teyze onların hepsini atmamız gerektiğine karar verdi. Onları görmenin beni çok üzeceğini düşünüyordu."

"Anlaşılan teyzen pek akıllı bir kadın değilmiş."

Verity'nin dudaklarında buruk bir gülümseme belirmişti. "Olabilir. Gerçek olan şu ki, bu yaptığından dolayı onu hiç bağışlayamadım."

"Teyzeni hâlâ görüyor musun?"

"Arada bir. Beni o büyüttü, gidip görmezsem büyük bir kabalık olur."

"Ama bu işi pek sık yapmıyorsun galiba."

"Hayır. Okul biter bitmez teyzemden ayrılıp başka yerlere gittim zaten. Steno ve daktilo öğrendikten sonra bir otelde çalışmaya başladım."

"Böylece kalacak yer bulma sorununu da çözmüş oldun."

"Evet. Çalışırken, bir yandan da otel yöneticiliği eğitimi görüyordum. Kursu bitirdikten sonra staj için çeşitli otellerde çalıştım. Sonra da, iki yıl kadar önce David'le tanıştım. Şu anki işim için eleman arıyordu."

"Şimdi de buradasın."

"Öyle." Verity birdenbire ürperdi. Genç adamın, ne kadar yakınında olduğunu ilk kez fark etmişti. Elini bırazcık uzatsa ona dokunabilirdi.

Kendini toplamaya çalışarak hızla ayağa kalktı. "Kıtabını gönderdin mi?"

"Efendim? Ah, evet, gönderdim. Artık yapacak tek şeyimiz kaldı: Beklemek."

"Fazla beklemeyeceğimizden eminim. Kitabının üstüne atlayacaklar."

"Bundan emin misin Verity?"

"Tabii ki eminim. Hay Allah, ben ne aptal bir kızım. Dışarıya yiyecek bir şeyler almak için çıkmıştım. Ama onun yerine, koltuğumun altında bir tabloyla geri döndüm. Gidip şu alışveriş işini tamamlamam lazım." Genç kız Corbin'le aynı odada olmaya daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Acaleyle uzanıp yatağının üstünden paltosunu aldı. "Fazla gecikmem."

Genç adam arkasından, "Verity!" diye seslenmişti.

"Bir şey mi oldu? Seni kızdıracak bir şey mi yaptım? Son zamanlarda benden hep kaçıyorsun sanki."

Genç kız onun gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu. Doğal görünmeye çalışarak, "Senden kaçmak mı?" diye sordu. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Benim öğrenmek istediğim de bu zaten. Ne zaman yanına gelsem bir bahane bulup kaçıyorsun. Günlerdir ilk kez bugün aynı odada iki dakikadan fazla kalıp konuşabildik. Söyle lütfen, seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Saçmalama Corbin. Hayal gücün fazla çalışıyor yine. Ben artık çıkmalıyım. Sonra görüşürüz."

Verity hızla odadan çıkıp merdivenleri inmeye başlamıştı. Sert rüzgârdan korunmaya çalışıp çarşıya doğru yürümeye çabalarken bir yandan da genç adamın söylediklerini düşünüyordu. Evet, ondan günlerdir kaçtığı bir gerçekti, ama bunu o denli belirgin yapmamalıydı galiba. Corbin'in her şeyi anlamasını istemezdi.

Marketlerden birine girip yavaş yavaş dolaşmaya başladı. Eve mümkün olduğunca geç dönmek istiyordu. Şu anda genç adamla karşılaşacak gücü yoktu.

Günlerdir aklını kurcalayan bir şeyi düşünüyordu yine. Corbin kitabını bitirdiğine göre kendisine daha fazla ihtiyacı yoktu. Bugünlerde bunu genç kıza söyleyecekti herhalde.

Böylesi çok daha iyi olacaktı aslında. Verity ona daha da çok bağlanmadan ondan uzaklaşmalıydı. Bunu yapmayı nasıl başaracağım ise hiç bilmiyordu. Genç adamı unutmaya karar vermişti belki, ama bu kararı nasıl uygulayacaktı acaba?

Süpermarketteki işini elinden geldiğince yavaş bitirdi. Dışarıya çıktığında hava kararmaya başlamıştı bile. Ama hâlâ eve dönecek gücü yoktu. Sokak kahvelerinden birisine oturup kendisine çay söyledi.

Bir an önce Corbin'in yanından ayrılması gerektiğini

biliyordu. Eve döndüğünde bunu ona söylemeliydi. Tek sorun, genç adamdan ayrılmayı hiç istememesiydi. Haftalardır onunla birlikte yaşamaya öylesine alışmıştı ki.

Ama böylesi genç kız için çok daha zor oluyordu. Sürekli rol yapması ve duygularını saklamaya çalışması gerekiyordu çünkü, üstelik genç kız hiç de iyi bir oyuncu değildi. Hiç kuşkusuz kısa bir süre sonra Corbin onun duygularını anlayacaktı.

Bu düşünce genç kızı korkuyla ürpertti. Duygularının anlaşılmasını kesinlikle istemiyordu. Ayrıca, genç adamın kitabın sonucunu alır almaz Eve'e geri döneceğini düşünüyordu nedense. Bu durumda, Verity'nin kendisine âşık olduğunu öğrenmekten hiç hoşlanmayacaktı.

Hava iyice soğumuştu artık. Dışarıda korkunç bir fırtına vardı. Verity, bir an önce eve dönmesi gerektiğini anlayarak hesabı ödedi ve ayağa kalktı.

Bir eliyle paketleri, diğeriyle de başındaki şapkayı tutarak güçlükle ilerlemeye başladı. Kimi zaman, rüzgârın kendisini neredeyse savuracağını hissediyordu. Limandan geçip evin bulunduğu sokağa girdiğinde, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissediverdi. Rüzgârın sesine insan çığlıkları karışıyordu sanki.

Eve yaklaştığında, komşuları Georges Martin'in evinden fırladığını ve limana doğru koşmaya başladığını gördü. Genç kız ne olduğunu anlayamamıştı bir türlü. Büyük bir şaşkınlıkla elindeki paketleri kapının önüne bıraktı ve mümkün olduğunca hızla limana doğru inmeye başladı.

İskeleye yaklaştığında ani bir rüzgâr onu birkaç saniyeliğine de olsa havaya kaldırıverecekti. Genç kız dehşetle uzanıp bir direğe tutundu ve sıkıca sarıldı.

Nehre baktığında, bir yatın limana yaklaşmaya çalıştığını görecekti. Üstelik yat kontrolden tamamen çıkmış gibiydi. Rüzgârdan direği kırılmıştı, kendisi de neredeyse ters dönecekti.

Sonra, kıyıdaki yüzer restoranın, kendisini bağlayan halatlardan kurtulup hızla yata doğru ilerlemeye başladığını görerek irkildi. Birkaç saniye içinde restoran gürültüyle yata çarptı.

Nehrin her iki kenarı da insanlarla doluydu, yattakilere bir şeyler bağırıyorlardı. Sonra, hepsinin dehşetle bir yere baktığını gördü. Bakışları izlediğinde, nehire düşmüş üç insan görecekti. Üçünün de can yeleği vardı gerçi, ama sert rüzgâra ve dalgalara karşı pek bir şey yapamayacakları ortadaydı.

Verity direği bırakıp hızla nehir kenarına yaklaştı ve kalbi birdenbire korkuyla çarpmaya başladı. Corbin'in de kenardaki kalabalık arasında olduğunu görmüştü. Genç adam üzerindeki paltoyu ve ayakkabılarını çıkarıyordu.

Onun ne yapacağını anlayan genç kız dehşetle titremeye başladı. Bir şey yapmasına fırsat kalmadan Corbin kendini nehre atıp yüzmeye başlamıştı.

Denizdekilerden ikisi onun yetişebileceği bir yerdeydi, ama üçüncüsü köprüye doğru sürükleniyordu. Verity de köprünün çok yakınındaydı. Ne yaptığının farkına bile varmadan paltosuyla çizmelerini çıkarıp nehire doğru koşmaya başladı. Arkasından birisinin, "Dur!" diye bağırdığını duyuyordu.

Bundan sonra ilk hissettiği şey, vücudunu adeta felce uğratan korkunç bir soğuk oldu. Tüm organları bir anda işlevlerini yitirmişlerdi sanki. Ne düşünebiliyor, ne bağırabiliyor ne de yüzebiliyordu. Can yeleklilerden biri büyük bir gürültüyle kendisine çarpmasaydı herhalde hiçbir şey yapamadan boğulup gidecekti.

Verity telaşla uzanıp can yeleğini kavradı ve suyun yüzünde tutmaya çalışarak yüzmeye başladı. Bir yandan da, hızla köprüye yaklaştıklarının farkındaydı. O köprüye bu hızla çarparsa öleceğini biliyordu, ama akıntıya karşı koyamıyordu bir türlü. Tüm gücünü toplayıp vücu-

dunu kıvırdı. Böylece, köprüye tüm vücudu değil yalnızca ayakları çarpacaktı.

Yine de elinden geldiğince öbür tarafa yüzmeye çalışıyordu. Belki sol taraftan karaya çıkabilirdi. Sonra ayaklarının hızla bir şeye çarptığını hissetti. Birkaç saniye içinde birtakım eller uzanıp onu yukarıya çekmeye başladı.

Verity ne olduğunun farkına bile varmadan, kurtarmaya çalıştığı çocukla birlikte karaya çıkarılmıştı. Soğuktan tüm vücudu buz kesmişti sanki, ağzında da korkunç bir tat vardı. Şiddetle öksürmeye başladı. Bu arada birileri üzerine bir battaniye örtmüştü.

"Seni gidi küçük aptal! Ne yaptığını sanıyorsun sen!" Corbin'in sesi büyük bir öfkeyle doluydu. Genç kız gözlerini güçlükle açıp ona baktı. Sevdiği erkeğin iyi olduğunu görmek onu rahatlatmıştı. Büyük bir huzur içinde kendini karanlığa bıraktı.

Bu arada, Corbin'in kendisini kucağına alıp eve, oradan da banyoya taşıdığını hayal meyal fark edebiliyordu. Ne olduğunun pek farkında değildi gerçi, o buz gibi su beynini dondurmuştu sanki. Ancak çıplak vücuduna değen sıcak suyu hissettiğinde biraz olsun kendine gelebilecekti.

Güçsüz bir sesle, "Ne oluyor?" diye söylendi. "Bıraksana beni!"

"Kes sesini!"

Corbin genç kızı küvetin içine sokmuştu. Sonra kendisi de küvete girdi ve onu dik durması için sıkıca tuttu.

"Bırak, ben iyiyim."

"Hayır, hiç de iyi değilsin. Neredeyse boğulacaktın. Şu anda da donmak üzeresin. Üstelik vücudun yara bere içinde." Corbin'in sesi korkunç bir öfkeyle doluydu.

"Yara mı?" Genç kız yaralandığını hiç hatırlamıyordu. Vücudunda bir ağrı ya da sızı da yoktu, yalnızca çok üşüyordu. Ağzına korkunç bir tadın dolduğunu hissede-

rek yüzünü buruşturdu.

Corbin genç kızı küvetten çıkarıp geniş bir havluya sardı, sonra da kendi odasına taşıyıp yatağın üzerine bıraktı.

"Verity, şu anda öyle öfkeliyim ki seni rahatça öldürebilirim!"

"Bana niye kızıyorsun? Aynı şeyi sen de yaptın. Sen de onları kurtarmak için nehire atladın."

"Benim yaptığım her şeyi yapmak zorunda mısın? Ben elimi ateşe soksam sen de aynısını mı yapacaksın? Verity, nasıl bu kadar aptal olabildin? Haydi, konuşmayı bırak da battaniyenin altma gir. Yerinden kımıldayayım da deme sakın. Ben gidip sıcak bir kahve yapacağım."

Verity gözlerini güçlükle açıp ona baktı. Genç adam çıplaktı ve büyük bir havluyla vücudunu ovuyordu. Vücudunu ısıtmaya, kan dolaşımını hızlandırmaya çalışıyordu herhalde.

Uykuya dalmadan önce gördüğü son şey, Corbin'in üzerine siyah bir bornoz geçirdiğiydi.

"Uyan! Verity, sana uyan diyorum. Bunu içmen lazım." Corbin bir yandan da yüzüne hafif tokatlar vurarak genç kızı kendine getirmeye çalışıyordu.

Verity güçlükle kendini toplayabildi. Vücudu hâlâ buz gibiydi. Hafifçe göz kapaklarını aralayıp asık bir suratla genç adama baktı. Ne güzel uyuyordu. Neden rahatsız edilmişti ki?

Corbin dudaklarına sıcak bir fincan dayamıştı. "Haydi, iç şunu. Bak, bunu içince hemen kendine geleceksin."

Verity tüm gücüyle çırpınıp genç adamın elinden kurtulmaya çalışıyordu. "Bırak... Bırak beni. Hiçbir şey içmek istemiyorum."

"Ama içmek zorundasın. Aptal kız, neredeyse donacaktın. Bir an önce sıcak bir şey içip ısınmazsan hastalanabilirsin." Corbin bir yandan da inatla kahve fincanını

genç kızın dudaklarına dayamaya çalışıyordu.

"İçemem. Bırak."

"Kes sesini ve şunu iç."

Verity yüzünü buruşturarak fincanı aldı ve içmeye başladı. Kahvesini bitirdikten sonra genç adam onu doğrultup arkasına yastıklar dayadı ve bir havluyla saçlarını kurulamaya başladı.

"Canımı acıtıyorsun!"

"İyi ediyorum. Yaptığın aptallıkla bundan çok daha fazlasını hak ettin. Islak saçla uyuyup hasta olmak mı istiyorsun sen?"

"Daha uyku zamanı gelmedi."

"Senin için geldi. Çırpınmayı bırak artık. Saç kurutma makinen var mı?"

"Odamda."

Verity genç adam kendini bırakır bırakmaz yastıklara gömülüp derin bir uykuya daldı. Bir ara Corbin'in döndüğünü hissederek gözlerini açmaya çalışacak, ama başaramayacaktı. Saç kurutma makinesinin sesini ve sıcaklığını çok uzaklardan hissederek uyudu.

Genç kız derin uykusundan uyandığında ilk olarak kendi çıplaklığının farkına varacaktı. Yatağın başucundaki gece lambası hâlâ yanıyordu.

Yanıbaşında sıcak bir şey hissederek ona yaklaştı. Eli çıplak bir vücuda değmişti. Verity ne olduğunu anlayamadan yavaşça gözlerini açtı.

Corbin yumuşak bir sesle, "Şimdi nasılsın?" diye soruyordu.

"Ah!" Genç kız ne olduğunu anlayamadan bakıyordu ona. Corbin'in burada ne işi vardı?

Yüzünde komik bir gülümsemeyle gözlerini kapattıktan birkaç saniye sonra dehşetle yeniden açtı. Her şeyi hatırlamaya başlamıştı.

Korkuyla, "Nehir!" diye haykırdı. "İnsanlar boğulu-

yordu!"

"Merak etme, hepsi kurtuldu. Verity, çığlıkları duyup o komik şapkayı nehirde yüzerken gördüğümde ne kadar korktuğumu anlatamam sana. Sandım ki..." Genç adamın sesi zayıflayıp yok olmuştu. İçini çekerek uzanıp Verity'nin yüzüne şefkatle dokundu.

Genç kız, "Hiçbir şey düşünemiyordum," dedi. "Seni nehre atlarken görmüştüm."

"Aptal kız, nehre atlamadan önce belime kalın bir halat bağlamıştım ben, sudan çıkar çıkmaz hemen senin çarptığın köprü ayağına doğru koşmaya başladım. Herhalde o hızla Olimpiyat şampiyonu olabilirdim! Bizim yaşlı George'la birlikte bir kayanın üstüne çıkıp seni çekmeye çalıştık. Nasıl olup da dengemizi kaybetmediğimizi ve nehire düşmediğimizi hâlâ anlayamıyorum. Kaya hem küçük hem de ıslaktı." Corbin derin bir nefes alıp genç kızın yüzünü yeniden okşamıştı. "Yine de, seni kutlamam gerekiyor. Sen olmasaydın o küçük kız asla kurtulamazdı. Akıntıya kapılıp iyice uzaklaşmıştı, ona asla ulaşamazdık." Genç adam gülümseyerek Verity'yi kendisine çekti ve sıkıca sarıldı.

Genç kız güçsüz bir sesle, "Su öylesine soğuktu ki," diye mırıldandı.

"Biliyorum."

Verity yanıbaşındaki sıcaklığın kendisini garip bir şekilde etkilediğini hissediyordu. Vücudu beyninin baskısından kurtulmuştu sanki. Ne yaptığının farkına bile varmadan genç adama sarıldı. "Hayatımda hiç bu kadar üşümemiştim. Ne yüzebiliyordum ne de düşünebiliyordum. Hem beynim hem vücudum uyuşmuştu sanki. Doğrusunu istersen, bu kadar aptalca bir şey yaptığıma hâlâ inanamıyorum. Kendimi o azgın nehre nasıl cesaret edip attım acaba?" Verity bir an duraksadıktan sonra korkuyla, "O küçük kıza ne oldu?" diye sordu.

"Merak etme, gayet iyi. Annesi ve babasıyla birlikte

hastanede şimdi. Sanırım kısa sürede üçü de kendilerine gelirler."

Corbin'in sesi garip bir şekilde boğuklaşmıştı. Genç kız ona baktı ve yüzündeki istek dolu ifadeyi görerek ürperdi. İkisinin içinde de aynı ateş vardı şimdi.

Corbin normal halindekine hiç benzemeyen bir sesle, "Seni istiyorum," diye mırıldanıyordu. "Seni çok istiyorum. Seni kollarımın arasına alabilmek, doyasıya sevişebilmek için çıldırıyorum. Ama bu sana haksızlık olur, değil mi? Bu konudaki düşüncelerini söylemiştin bana. Özel birini beklemeyi istiyordun."

Verity boğuk bir sesle, "Öyle bir isteğim yok," diye fısıldadı. "Sadece, bugüne kadar gerçekten istediğim birisiyle karşılaşmamıştım."

Genç kız daha fazla konuşamadı. Sözcüklerle vakit yitirmek istemiyordu artık. Şu anda kafasında bir tek düşünce vardı. Yalnızca genç adama sarılmak, onu öpmek, onunla birlikte olmak istiyordu. Yavaşça başını kaldırıp Corbin'in dudaklarına minik bir öpücük kondurdu.

Birkaç saniye içinde bu küçük öpücük ateşli bir öpüşmeye dönüşmüştü. Ama genç adam kendini toparlamayı başarıp hızla geri çekilecekti.

Boğuk bir sesle, "Yatmadan önce bornozumu çıkarmamalıydım," diye fısıldadı. "Ama sana yakın olmak, sıcaklığını tenimde hissetmek istiyordum. Çıplak vücuduna dokunmak için çıldırıyordum."

Verity içindeki güçlü duygulara dayanamıyordu artık. Heyecandan bayılmak üzereydi. Boğazı kupkuru kesilmişti, konuşmak istese de ağzından tek sözcük çıkmazdı herhalde. İri iri açılmış gözlerle genç adama baktı.

Corbin yavaşça gülümsemişti. "Burada yatıp senin uyumanı izledim. Nasıl büyük bir tehlike yaşadığını unutamıyordum bir türlü. Tek düşüncem seni korumaktı. Aptalca davrandığımı mı düşünüyorsun?"

Verity hiçbir şey söyleyemeden olumsuz anlamda başını sallamıştı.

Genç adam yavaşça eğilip genç kızın gözkapaklarını öptü, oradan dudaklarına uzandı. Elleri battaniyenin altından Verity'nin çıplak vücudunu bulmuştu.

Genç kız büyük bir istekle sarıldı ona. Aşkının karşılıksız olmasının ne önemi vardı ki? Şu anda birbirlerine duydukları istek yeterli değil miydi?

İçindeki arzulara karşı koymasının ne anlamı olabilirdi? Bir daha hiçbir erkeğe bu denli bağlanamayacağını biliyordu. Aşkının karşılıksız olması büyük bir talihsizlikti belki, ama en azından genç adamın kendisinden hoşlandığını ve istediğini biliyordu. Bu kadarını bile yaşayamayan pek çok kadın vardı dünyada.

Corbin birdenbire uzaklaşmıştı genç kızdan. Yumuşak bir sesle, "Doğum kontrol hapı kullanmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır." Verity gözlerini ondan bir an olsun ayıramıyordu. Büyülenmiş gibiydi sanki. Üstelik bu büyüden asla kurtulmak istemiyordu.

"Demek kullanmıyorsun." Genç adam içini çekip uzandı ve Verity'nin yüzüne düşen saçlarını şefkat dolu bir hareketle geri itti. "Bu kadar bencil olmaya hakkım yok Verity. Sana bunu yapamam. Sadece kendini düşünen bir insan olabilirim, ama o kadar da kötü değilim."

Verity kalbinin acıyla burkulduğunu hissediyordu. Mutsuzluk dolu bir sesle, "Kötü olduğunu hiç düşünmemiştim zaten," dedi. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu artık. Ona yalvarması mı gerekiyordu? Şu anda dünyada en çok istediği şeyin onunla sevişmek olduğunu nasıl anlatabilirdi? "Corbin, lütfen..."

"Sus güzelim. Beni daha fazla zorlama lütfen, kendimi tutamayabilirim. Şu anda beni istediğini düşünüyorsun belki, ama yarın sabah uyandığında büyük bir pişmanlık duyabilirsin. O zaman kendimi asla affetmem.

Gerçekten sevdiğin bir erkek bulana kadar bekle."

Genç kız bir an bile düşünmeden, "Ama ben seni seviyorum!" diye haykırdı. Sonra genç adamın gözlerinde beliren acı dolu ifadeyi fark edip yataktan hızla fırladı ve banyoya koşup kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Küvetin yanına yığılıp büyük bir acıyla ağlamaya başlamıştı. Hıçkırıkları ince vücudunu sarsıyordu. Tüm çabalarına rağmen, ağlamasını durduramıyordu bir türlü.

Nasıl böyle büyük bir aptallık yapabilmişti? Nasıl olmuş da hâlâ başkasını seven bir erkeğe delice âşık olmuştu? En affedilmezi ise, kendini tutamayıp aşkını itiraf etmesiydi. Aptal bir çocuk gibi davranmıştı.

Güçlü bir çift elin çıplak omuzlarını kavradığını hissederek ürperdi. Corbin şefkat ve anlayış dolu bir sesle, "Ağlama lütfen," diyordu. "Verity, ne olur kendine gel." Sonra yavaşça içini çekti ve genç kızı kollarının arasına aldı.

Verity güçlükle kendini toplamayı başarmıştı. Boğuk bir sesle, "Merak etme," dedi. "Merak etme, iyiyim. Yaşadığım şoktan dolayı sarsıldım herhalde. Neden öyle saçma sapan bir şey söylediğimi bilmiyorum." Genç kız öfkeyle yüzündeki yaşları siliyordu bir yandan da.

"Evet, öyle olmalı."

Her ikisi de bunun doğru olmadığını biliyordu oysa. Verity, anlayışı için genç adama minnettardı. Onu utandırmak istememiş ve bu yüzden, yalanma inanmış gibi davranmıştı.

Corbin genç kızı kucağına alıp yeniden yatağına taşıdı. "Haydi, sıkıca sarın battaniyeye. Biraz daha üşürsen zatürree olacaksın." Üstünü iyice örttükten sonra doğruldu ve yatağın yanında duran bornozunu giydi. Yüzündeki ifadeden, bunu çok daha önceden yapması gerektiğini düşündüğü anlaşılıyordu.

Yatağın yanma oturup şefkat dolu gözlerle genç kıza baktı. "Şimdi nasılsın? Kendine gelebildin mi?"

"Evet, artık iyiyim." Verity bir an duraksadıktan sonra kendini tutamayıp, "Ona hâlâ âşıksın, değil mi?" diye sordu. "Yeniden ona dönmek istiyorsun."

Corbin bakışlarını kaçırarak, "Çok üzgünüm Verity," dedi. "Seni üzmek istemezdim. Böyle olacağını nereden bilebilirdim ki? Seninle aynı yatakta yatmamalıydım. Ama önünde sonunda ben de insanım. O kadar uzun süredir..." Genç adam ne diyeceğini bilemeden susmuştu.

Verity başını yavaşça önüne eğdi. "Seni anlıyorum. Lütfen başka hiçbir şey söyleme."

Genç adam öfkeyle ayağa kalkıp odayı arşınlamaya başlamıştı. "Böyle bir şey yaptığım için kendimi asla affetmeyeceğim. Biz erkekler bazen ne kadar acımasız olabiliyoruz!"

Verity bir süre hiç sesini çıkarmadan ona baktı. Aşkının karşılık göreceğini hiç ummamıştı gerçi, ama bunu kesin olarak bilmek acısını bir kat daha arttırmıştı. Uzun bir sessizlikten sonra kendini toplayıp, "Önemi yok," dedi. "Kendini daha fazla suçlama lütfen."

"Verity, neden bu kadar iyisin? Senin gibi bir kızı hak etmiyorum ben." Genç adam içini çekip pencereye yönelmişti.

Bölüm Sekiz

"Yatmaya devam etmek istiyor musun? Yoksa kalkıp giyinecek misin?"

Genç kız yavaşça, "Kalkacağım," diye mırıldandı.

"Güzel. Ben gidip kahve hazırlayayım."

Corbin odadan çıktıktan sonra genç kız güçlükle ayağa kalktı. Kısa bir incelemeden sonra, bacaklarının ve ayaklarının yer yer kesilmiş ya da berelenmiş olduğunu görecekti. Ama bunlara hiç aldırmadan kendi odasına koştu ve sıcak bir banyo yaptı. Hızlı hızlı hareket ediyor ve kafasındaki düşünceleri unutmaya çalışıyordu. Hayatının bundan sonraki bölümünü unutmaya çalışarak geçirecekti zaten.

Aşağıya indiğinde Corbin ona oturma odasına gitmesini söyledi. "Şömineyi yaktım, gidip iyice ısın. Ben de kahvelerimizi getireyim. Yiyecek bir şey ister miydin?"

Verity başını olumsuz anlamda sallayarak oturma odasına girdi ve şöminenin yanındaki kanepeye oturdu. Tüm çabalarına rağmen ne Corbin'i atabiliyordu aklından, ne de onun Eve'e duyduğu sevgiyi.

Nehirdeki kazayı düşünmeye çalıştı, böylece o ikisini aklından atabilecekti. Genç adam elinde kahve tepsisiyle içeri girdiğinde yavaşça ona döndü. "Yattakiler? İyiler mi acaba?"

"Evet. Biraz önce hastaneye telefon ettim. Çok iyilermiş." Bu sırada kapı çalmaya başlamıştı. Genç adam hemen, "Yerinden sakın kımıldama," diye atıldı. "Kapıyı ben açarım."

Verity onun birisiyle konuştuğunu duyuyordu, ama dinlemeye bile çalışmadı. Şu anda hiçbir şey ilgisini çekmiyordu.

Corbin odaya döndüğünde, "Gelen George'du," dedi. "Bahçeye bıraktığın paketleri getirmiş. Bir de şunu."

Genç kız gülümseyerek uzandı ve Corbin'in elindeki kırmızı şapkayı aldı. "Nereden bulmuş bunu?"

"Nehrin öte tarafında çocuklar bulmuş ve yattakilere ait olduğunu sanmışlar. George hastanedeymiş o sırada, şapkayı görünce hemen tanımış ve alıp getirmiş."

"Bulunduğuna çok sevindim." Genç kız şapkaya sıkıca sarılmıştı. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissederek başını hızla öbür tarafa çevirdi.

"Kahveni iç Verity." Genç adamın sesinden kendisini çok kötü hissettiği belli oluyordu. Verity kendini toplamaya çalışarak şapkayı bıraktı ve kahvesini isteksizce yudumlamaya başladı.

"Öğlen yemeği için çorba yapacağım. Boğazın ne durumda? Acıyor mu hâlâ?"

"Biraz." Genç kızın boğazı yalnızca acımıyordu. Koskocaman bir yumruyla tıkanmıştı sanki. Ne yutkunmasına ne de konuşmasına izin veren bir yumruyla...

O sabah telefon pek çok kez çaldı, ama Verity arayanların kim olduğunu bile sormuyordu. Genç adam da hiçbir şey söylemiyordu zaten.

Öğle yemeği için söylediği gibi çorba yapmıştı, ama genç kız iki kaşık aldıktan sonra tabağını itti. Yemek yiyecek hali bile yoktu.

O gün alabildiğine yavaş geçecekti. George, kazayı anlatan bir gazete bulup getirmişti. Yazıda Verity'den de söz ediliyordu, ama adı yanlış yazılmıştı. Genç kızın buna aldırdığı yoktu doğal olarak. Artık hiçbir şeye aldırmıyordu zaten.

Ertesi sabah kendini zorlayarak neşeli olmaya çalışacaktı. Bütün gün surat asmasının hiçbir anlamı yoktu. Üstelik bu halinin Corbin'i üzdüğünün de farkındaydı. Oysa genç adamın olanlarda hiçbir suçu yoktu. Verity'ye

hep dostça davranmış, asla başka bir şey ima etmemişti. Genç kızın âşık olması onun suçu değildi.

Corbin onu neşeli görünce umutla gülümsemişti. "Bu sabah kendini daha iyi hissediyorsun galiba."

"Evet, çok daha iyiyim."

"Sesin hâlâ biraz boğuk."

"Biliyorum. O korkunç su yüzünden. Neler yutmuş olabileceğimi düşündükçe ürperiyorum."

Genç adam hâlâ biraz endişeli görünüyordu. "Sence bir doktora görünsen iyi olmaz mı? Her ihtimale karşı..."

"Hayır, hiç gerek yok. Merak etme, gayet iyiyim. Benim için endişelenmekten vazgeç artık Corbin."

Genç adam yavaşça başını sallamıştı. Sonra, "Ne yemek istersin?" diye sordu.

"Bilmem. Canım omlet istiyor galiba."

"Ben hemen hazırlarım. Sen gidip içeride otur."

"Corbin, kahvaltıyı ben de hazırlayabilirim. İyileştim artık."

"Biliyorum." Genç adamın gözleri acıyla gölgelenmişti yine. Kendini toplamaya çalışarak, "Sana bıraktığım kremi sürdün mü bacağına?" diye sordu.

"Evet, sağol. Artık hiç canım yanmıyor."

"Güzel. Neyse, ben şu kahvaltıyı hazırlayayım artık."

Verity şöminenin önüne oturup asık bir suratla ateşi seyretmeye başladı. Neşeli görünmenin bu kadar zor olacağını hiç tahmin etmemişti. Genç adamın seslendiğini duyunca içini çekerek ayağa kalktı ve mutfağa gitti.

Masaya oturduktan sonra Corbin, "Yayıncı kitap için aradı beni," dedi.

"Ah, bu harika bir haber. Gerçekten çok sevindim."

Genç adam şaşkınlık dolu bir kahkaha atmıştı. "Ama daha adamın ne dediğini bile bilmiyorsun."

"Tabii ki biliyorum. Kitabın mükemmel olduğunu söyledi. Öyle değil mi?"

"Eh, öyle bir şey. Londra'ya gelip onu görmemi istedi. Önümüzdeki hafta."

Genç kızın neşesi bir anda yok olmuştu, ama yine de gülümsemeye çalıştı. "Her şey yolunda öyleyse. Senin için çok sevindim. Zaten ben de birkaç hafta içinde yine David'le birlikte çalışmaya başlayacağım."

"Nerede kalacaksın peki? David ve Mary'yle birlikte mi?"

"Bilmem, olabilir. Belki de geçici bir yer bulurum kendime. Corbin, kendini benim yüzümden sorumlu hissetmekten vazgeç lütfen. Merak etme başımın çaresine bakarım ben."

Genç adam içini çekip, "Biliyorum," dedi. "Sadece... Elimde değil Verity, kendimi sorumlu hissediyorum işte."

"Ama hissetmemelisin."

Corbin yavaşça başını sallayıp tabağına eğilmişti. Genç kız büyük bir hüzünle baktı ona. Şu anda çektiği korkunç acıya rağmen, ona âşık olduğu için pişmanlık duymuyordu. Mutsuz olmuştu belki, ama en azından aşkı tanımıştı. Bundan sonra hiç kimseye âşık olmasa bile, Corbin'e duyduğu sevginin anılarıyla yaşayabilirdi.

Genç adamı çok özleyeceğini biliyordu. Geceleri saatlerce uyuyamadan onu düşüneceğini ve onunla birlikte olmayı isteyeceğini de. Ama böyle yaşamaya alışmak zorundaydı. İçini çekip kahvaltısını etmeye başladı.

İki gün sonra İngiltere'ye döneceklerdi. St. Malo'ya kadar arabayla geldiler, oradan da feribotla karşıya geçtiler. Corbin genç kıza isterse onu uçakla gönderebileceğini söylemişti. Verity bu teklifi bir süre düşündükten sonra reddetti. Genç adamdan birdenbire ayrılmaya dayanamazdı. Bir süre daha onunla birlikte olup son anlarının buruk tadını çıkarmak istiyordu.

İngiltere'de hava Fransa'dakinden de kötüydü. Feri-

botla karşıya geçerlerken korkunç bir yağmur yağıyordu. Bu yağmur, Londra'ya kadar peşlerini bırakmayacaktı.

"Seni David'lere bırakayım mı? Geleceğini biliyorlar mıydı?"

"Evet. Beni bırakabilirsen sevinirim. Çok teşekkürler."

Sessiz bir yolculuktan sonra David'in evine ulaştılar. Genç adam arabayı park etti ve yüzünde garip bir ifadeyle Verity'ye döndü.

Verity kendini zorlayarak gülümsemişti. "Her şey için teşekkürler Corbin. Kendine iyi bak."

"Sağol." Genç adam bir an ne diyeceğini bilemeden duraksadıktan sonra, "Yeterince paran var mı?" diye devam etti.

"Merak etme, var." Genç kız içini çekip arkasını döndü ve kapıyı açıp arabadan indi. Bir an önce vedalaşıp ondan ayrılmak istiyordu. Bu işi ne kadar uzatırsa, o kadar çok acı çekeceğini biliyordu.

Corbin de arabadan inip bagajı açtı ve genç kızın çantalarını çıkardı. Bir süre, ne diyeceklerini bilemeden durup birbirlerine baktılar.

Sessizliği ilk bozan genç adam olacaktı. "Hoşçakal Verity. Sen de kendine iyi bak."

"Olur. Hoşçakal."

"Sana her şey için bir kez daha teşekkür ediyorum."

Verity kendini zorlayarak gülümsedi ve yavaşça başını salladı. "Önemi yok. Hoşçakal."

Corbin bir şey daha söylemek istiyormuş gibi duraksadıktan sonra aniden arkasına dönüp arabaya binmişti. Birkaç saniye içinde gürültülü bir motor sesiyle hareket edip trafiğe daldı.

Verity'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. Kendini güçlükle kontrol edip derin bir nefes alarak kapıya doğru yürümeye başladı. Daha elini zile koymadan kapı açıl-

mış ve David karşısına çıkmıştı.

Verity sahte bir neşeyle, "Merhaba," dedi.

"Merhaba." David dikkatle genç kızı inceliyordu. "Corbin gitti mi?"

"Evet. Şey, yapması gereken işler vardı galiba. Bana kalacak bir yer buldun mu?"

"Hayır. Biliyorsun, burada bizimle birlikte kalabilirsin. Sadece birkaç hafta için kendine ayrı bir yer aramana hiç gerek yok."

Verity yavaş yavaş öfkelenmeye başlıyordu. "Senden, bana kalacak bir yer bulmanı istemiştim!"

"Biliyorum." David'in gözlerinde muzip bir ışık yanmıştı. "Şimdi dışarı çıkmanı gerekiyor. Olanları bana sonra anlatırsın. Ya da Mary anlatır. Bilirsin, karım en ketum insanları bile konuşturmayı başarır."

Genç kız buz gibi bir sesle, "Anlatacak hiçbir şey yok," dedi. "Corbin kitabını bitirdi ve Londra'ya geri döndük. Başka ne olmasını bekliyordun ki? Büyük bir trajedi mi?"

"Sen hiç trajedi yaşamazsın zaten." David neşeli bir kahkaha attıktan sonra devam etti. "Tüm insanlar korkunç trajediler yaşarlar, ama Verity hiçbir şeyden etkilenmeden arkasını dönüp gider. Haksız mıyım?"

"Saçmalama lütfen! Haydi, nereye gideceksen git artık Geç kalacaksın."

"Tamam tamam, gidiyorum, Mary, Verity geldi. Sonra görüşürüz." David genç kızın asık suratına gülümseyerek baktıktan sonra ıslık çalarak arabasına doğru yürümeye başladı.

Mary mutfaktan çıkıp genç kızın yanına gelmişti. "Hoşgeldin Verity. Mutfağa gelsene. Acıktın mı?"

"Pek değil. Bir sandviç yeter herhalde. Söylesene, David bana neden kalacak bir yer bulmadı?"

"Çünkü bizimle birlikte kalmanı istiyorduk." Mary gülümseyerek bir sandalye çekti ve genç kıza oturmasını

işaret etti. Sonra onu yan gözle süzerek, "Eee?" diye mırıldandı. "Olanları anlatacak mısın?"

"Ne anlatmamı bekliyorsunuz bilmem ki! Benim anlatacak hiçbir şeyim yok. Bunu daha kaç kez söylemem gerekiyor."

"Sen çok sıkıcı bir kızsın Verity Lang!"

"Sıkılıyorsanız bana kalacak başka bir yer bulun!"

Mary bir kahkaha atıp dolaptan peynir çıkardı ve ekmeğin arasına koyup genç kıza uzattı. "Şu nehir kazası hikâyesini okuduk. Meğer bir kahraman tanıyormuşuz da haberimiz yokmuş."

Verity kısaca, "Ben kahraman değilim," dedi. "Ayrıca, o konudan söz etmek de istemiyorum."

Mary sıkıntıyla içini çekip masanın öbür ucundaki sandalyeye oturdu. "Corbin nasıl peki? Onun da seninle birlikte geleceğini sanmıştım."

"Gördüğün gibi gelmedi. Boşuna beni kışkırtmaya çalışma! Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Pekâlâ, nasıl istersen." Mary gözlerinde muzip bir pırıltıyla ayağa kalkıp çay hazırlamaya başladı.

Verity'nin kendine kalacak başka bir yer bulma çabaları başarısızlıkla sonuçlanacaktı. Ne Mary'nin ne de David'in onu göndermeye niyeti yoktu. En sonunda uğraşmaktan vazgeçip onlarla kalmaya karar verdi.

Böylesi çok daha iyi oluyordu aslında. Kendi başına kalsaydı günlerini büyük bir umutsuzluk içinde geçirirdi, ama şimdi her zamanki gibi görünmek için çabalaması gerekiyordu.

Corbin'i düşünmekten ise bir an olsun vazgeçemiyordu. Uyanık olduğu her anda onun hayali canlanıyordu gözlerinin önünde. Ne yaptığını merak ediyor, Eve'le birlikte mutlu olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Geceleri geç saatlere kadar uyuyamıyor ve çoğunlukla yastığını gözyaşlarıyla ıslatıyordu.

Mart ayının ortalarına geldiklerinde, içindeki acıyla

birlikte yaşamayı öğrenmişti. Geceleri, ya da kimsenin kendisini görmediği zamanlarda ağlamaya devam ediyordu hâlâ, ama kendini hayatın normal akışına kaptırmaya başlamıştı.

Hiç beklenmedik bir ziyaret, genç kızın hayatını bir anda değiştirecekti. Mart ayının sonlarına doğru, odasında oturup ceketinin düğmelerini dikerken kapısı vuruldu ve Mary neşeli bir tavırla başını içeri uzattı.

"Seni görmek isteyen birisi var."

Genç kızın bir şey sormasına fırsat kalmadan Mary'nin yerini Corbin almıştı. Verity şaşkınlıkla baktı ona. Hayal mi görüyordu acaba? Çektiği acı en sonunda delirmesine mi yol açmıştı?

"Merhaba Verity. İçeri girebilir miyim?"

Genç kız konuşacak gücü bulamıyordu kendinde. Zaten Corbin de onun bir şey söylemesini beklemeden içeri girip kapıyı arkasından kapatmıştı.

"Nasılsın?"

Verity boğuk bir sesle, "İyiyim," diye mırıldandı. Bir yandan da dikkatle genç adamı inceliyordu. Her zamanki gibi derbeder bir hali vardı, üstelik çok yorgun görünüyordu.

Corbin rahatsız bir tavırla kıpırdanmıştı. Ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemiyordu sanki. Sonunda, "Seni rahatsız ediyor muyum?" diye sordu. "Meşgul müsün?"

Verity kendi kulaklarına bile yabancı gelen bir sesle, "Hayır," dedi.

Odaya gergin bir sessizlik çökmüştü şimdi. İkisi de birbirlerine bakıyorlar, ama konuşacak cesareti bulamıyorlardı. Sonunda Corbin derin bir nefes alıp, "Seni çok özledim," dedi. "Günlerdir seni görmeye gelebilmek için cesaret toplamaya çalışıyorum."

"Neden?"

"Çünkü ne kadar aptal bir insan olduğumu anladım."

"Aptal mı?"

"Evet Verity, aptal. Senin tırnağın bile olamayacak bir kadını düşünerek aylarımı harcadım."

Genç kız ne diyeceğini bilemiyordu. Anlamsızca, "Gözlerin bugün mavi," diye fısıldadı.

"Efendim?"

"Mavi." Verity utangaç bir tavırla başını elindeki dikişe eğmişti.

"Verity?"

Genç kız yavaşça başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi. "Yayıncıyla konuşmuşsundur herhalde. Kitabın ne durumda?"

Corbin sabırsız bir tavırla, "Birkaç ay sonra basılacak," dedi. "Verity, sana ne söylediğimi duydun mu?"

Genç kız başını sallayıp iğneyi cekete sapladı ve bir kenara bıraktı. Corbin'e bakan gözleri haftalardır çektiği tüm acıyı yansıtıyordu. "Onunla yattın mı?"

Corbin başını şiddetle sallamıştı. "Hayır, Verity, yatmadım. Senden başka kimseyi istemiyordum ki."

"Benimle yatmayı istiyor musun?"

Genç adam çaresiz bir tavırla, "Verity..." diye başlamıştı.

"İstiyor musun?"

Corbin derin bir nefes almıştı. "Evet, istiyorum."

Verity kendini daha fazla tutamıyordu artık. Kafasındaki tüm kuşkuları, tüm endişeleri silip hızla ayağa kalktı ve genç adamın kollarına attı kendini.

Corbin bir an ne olduğunu anlayamadan durduktan sonra sıkıca sarılmıştı ona. Mutlulukla içini çekip başını genç kızın saçlarının arasına gömdü.

Verity gözlerini kapatıp başını onun göğsüne yaslamıştı. "Başka hiçbir şey söyleme. Tek bir sözcük bile. Sadece sarıl bana... Sarıl ve benimle birlikte ol."

"Şimdi mi? Burada?"

"Evet!"

Corbin bir an duraksadıktan sonra onu kollarının arasına alıp yatağın üzerine bıraktı ve yanına uzandı.

Verity boğuk bir sesle, "Sence üzerimizde çok fazla giysi yok mu?" diye fısıldadı.

Genç adamın kendisini tutmak için büyük bir güç harcadığı belliydi. Sesinde endişeli bir tonla, "Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye sordu. "Pişmanlık duymayacağına...?"

"Asla!"

"Sana bazı açıklamalar yapmamı beklemiyor musun? Anlatmam gereken pek çok şey var."

Verity yavaşça uzanıp eliyle onun ağzını kapattı. "Sus artık. Sözcüklerle daha fazla zaman kaybetmeyelim."

Corbin genç kızın yüzünü avuçlarının arasına almıştı. Kısa bir an, gözlerinde istek dolu bir bakışla süzdü bu yüzü. Sonra, daha fazla dayanamayacakmış gibi derin bir nefes alıp genç kızın dudaklarına eğildi.

Odada derin bir sessizlik vardı şimdi, ikisinin nefeslerinden başka hiçbir şey duyulmuyordu. Corbin büyük bir şefkatle öpüyor ve okşuyordu genç kızı. Onu incitmekten ya da korkutmaktan ürküyor gibiydi.

Bir ara başını yavaşça kaldırdı ve "Canın yanıyor mu?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. Çok daha fazla acı çekeceğimi sanırdım hep." Genç kız muzip bir tavırla gülümsemişti. "Çok güzel..."

"Ah, Verity!"

Genç kız vücudunun korkunç bir ateşle yandığını hissediyordu şimdi. Tüm kasları çılgınca bir ritmle sarsılıyordu. Kendini tutamayıp mutluluk dolu bir çığlık attı.

Tüm mantık sınırlarının dışına taşmışlardı sanki. Gerçeğe dönmeleri ve kendilerine gelmeleri oldukça uzun bir zaman alacaktı.

Verity nefesinin normale dönmesini bekledikten

sonra gözlerini açıp yorgun bir tavırla gülümsedi. Karşısında, genç adamın terli ve mutlu yüzü vardı.

Boğuk bir sesle, "Beni bağışlayabilecek misin Verity?" diye sordu. Güzel gözlerinde karanlık bir gölge belirmişti.

"Bağışlanacak bir şey yok." Genç kız büyük bir şefkatle onun saçlarını okşamaya başlamıştı. Haftalardır çektiği tüm acılar bir anda silinip gitmişti sanki. Birkaç dakika önce yaşadığı harika duygulardan sonra ona nasıl kırgınlık duyabilirdi ki?

Corbin'in gözlerindeki gölge yerini mutluluğa bırakıyordu yavaş yavaş. "Benim güzel, sıcak Verity'm."

Genç kadının söyleyebileceği bir tek şey vardı artık. "Seni seviyorum."

"Biliyorum. Ben tam bir aptalım. Bu sevgiyi nasıl bir kenara atabildim."

Verity sahte bir öfkeyle hafifçe doğruldu. "Aman ne kadar romantik! Şaşırmış ya da sevinmiş gibi görünmen gerektiğini unuttun galiba!"

Corbin kendinden emin bir tavırla gülümsemişti.

Genç kadın ceza olarak onu uzun uzun öptükten sonra neşeli bir kahkaha attı. "Senin için hissettiklerimi başından beri biliyordun, değil mi? Fırtınadan sonraki sabah, sana duygularımı itiraf etmesem de bilecektin."

Corbin birdenbire ciddileşmişti. "Tam olarak bildiğim söylenemez. Daha doğrusu, kabul etmek istemiyordum. Eve'in geldiği gün, basamaklarda oturup beklerken yakaladığımda, beni yalnızca bir arkadaş ya da patron olarak görmediğini anlamıştım. O andan itibaren de ne yapacağımı bilemez oldum. Bir türlü aklımdan atamıyordum seni. Neredeyse delirmek üzere olduğuma inanacaktım. Hâlâ Eve'i severken seni nasıl isteyebildiğimi anlayamıyordum."

"O zamanlar da istiyor muydun beni?"

"Hem de çok. Özellikle de fırtınadan sonra, seni kol-

larımın arasına alıp uyuttuğum gece. Kendimi kontrol etmek için ne kadar büyük bir savaş verdiğimi bilemezsin."

"Kendini kontrol etmene gerek yoktu ki."

"Bilemiyorum. Haklısın belki de." Corbin bir an duraksadıktan sonra yavaşça gülümsedi. "Senden ayrı olduğum haftalarda beni en çok üzen şey neydi, biliyor musun? Bu arada başka birisiyle sevişmiş olabileceğin düşüncesi. Senin için ilk olmayı öylesine istiyordum ki. O gece seninle birlikte olmadığım için büyük bir pişmanlık duyuyordum. Ne kadar aptalca, değil mi?"

Verity şaşkınlıkla bakıyordu ona. "Bir erkek için, ilk olmak bu denli önemli midir? Yani, bu çağda..."

"Sanırım önemli. Özellikle de, seninle yaptığımız konuşmadan sonra... Hatırlıyor musun, ancak gerçekten özel bir erkekle birlikte olacağını söylemiştin sana. Ben de senin için özel bir erkek olmak istiyordum."

"Yoksa...?"

Corbin genç kadının gözlerindeki soruyu okumuştu. Bir kahkaha atıp, "Evet," dedi. "Birlikte olduğum ilk bakire kızsın sen."

Verity'nin gözlerinde bambaşka bir endişe vardı şimdi. "Peki ya...? Artık...?"

"Kötü emellerimi tatmin ettiğime göre, bundan sonra senden sıkılıp sıkılmayacağımı mı öğrenmek istiyorsun?"

"Şey, evet."

"Senden nasıl sıkılabilirim Verity? Atıray'deyken, eve gelip de senin dışarıda olduğunu gördüğümde kendimi ne kadar kötü hissettiğimi bilemezsin. Elimdeki her şeyin uçup gittiğini hissederdim öyle zamanlarda. Evin içinde dolaşıp eşyalara tek tek dokunur ve seni beklerdim. Sonra, ayak seslerini duyar duymaz hemen odama koşup saatlerdir hiç durmadan çalışmışım ve seni aklıma bile getirmemişim gibi davranırdım. Seni yanımda

hissetmek huzur verici bir duygu oldu benim için, hem de her zaman."

Verity baştan çıkarıcı bir ifadeyle gülümsemişti. "Kavga ettiğimiz, birbirimize bağırıp çağırdığımız zamanlarda da mı?"

"Evet hayatım, birbirimize bağırıp çağırdığımız zamanlarda da. Bence kavgalarımızın hepsi güzel ve heyecan vericiydi."

"Ah, seninle aynı fikirde olduğumu söyleyemeyeceğim."

Corbin hüzünlü bir tavırla gülümsemişti. "Çok üstüne geldim, değil mi? Hep sinirlendirdim ve üzdüm seni."

"Bunlar artık geride kaldı Corbin. Üstelik, bizi şu ana getiren o kavgalardı belki."

"Belki de? Mutlu musun Verity?"

"Hem de çok!" Genç kadın uzanıp onun dudaklarına minik bir öpücük kondurdu.

"Hey, yaramazlık yapma bakayım. Beni bir kez daha baştan çıkârmaya mı niyetlisin yoksa?" Corbin'in yüzündeki mutluluk bir anlığına da olsa gölgelenecekti. "Eve'le kavga etmek olanaksızdı. Arkasını dönüp çekip gitmeyi bilirdi yalnızca o. Evliliğimizi saçma sapan bir oyuna dönüştürmüştü. Sürekli, o anki duygularını ve düşüncelerini anlamaya çalışmam gerekirdi."

"Onu hâlâ istiyor musun?"

"Bunu nasıl sorarsın bana? Şu anda, senden başka kimseyi istemediğimi göremiyor musun? Eve'den söz ettim, çünkü benim için ondan ne kadar farklı olduğunu anlamanı istiyordum. Senin için hissettiğim şeyler o zamankinden apayrı. Seni kaybedebileceğimi düşündüğüm anlarda çıldıracak gibi oluyorum. Bana bir söz ver lütfen. Bundan sonra kendini azgın nehirlere atmayacaksın! O gün, en az on yaş ihtiyarladığımı hissettim. Korkudan ölecektim neredeyse. O kırmızı şapkayı nehirde yüzerken gördüğüm anda, boğulduğunu sandım. Seni yi-

tirmeye dayanamazdım Verity!"
Genç kadın sıkıca sarıldı ona. "Seni nehre atlarken gördüğümde ben de aynı şeyleri hissetmiştim." Verity tüm vücudunun ürperdiğini hissetti. O korkunç anı hatırlamak bile istemiyordu. Dikkatle sevdiği erkeğin gözlerine baktı. Griydiler şu anda, ama onları ilk gördüğü gün olduğu gibi soğuk soğuk bakmıyorlardı. Tam tersine, büyük bir sıcaklık vardı içlerinde. Verity mutlulukla içini çekti ve başını genç adamın göğsüne gömdü.
Corbin sıkıca sarılmıştı ona. "Seni öylesine seviyorum ki. Yüreğimin tüm gücüyle seviyorum seni. Eve'le olduğu gibi, yüzeysel bir tutku değil bu. İkiniz için hissettiklerim arasında büyük bir fark var. Sen benim için mutluluk ve sıcaklık demeksin. Seni sevmekten pişmanlık duymuyorum. Tam tersine, bu sevgi büyük bir mutluluk veriyor bana. Sen gerçekten özel bir kadınsın."
Verity muzip bir tavırla gülümsedi. "Bakire olduğum için mi?"
"Seni küçük şeytan! Saçmalama lütfen."
Genç kızın gözleri belli belirsiz bir hüzünle gölgelenmişti. "Senin için güzel olmayı ne kadar isterdim."
"Ama güzelsin zaten! Gözlerinden güzellik yansıyor, sonra neşeli gülümsemenden, kahkahalarından, parlak saçlarından... Biliyor musun, seni bir başkasına tarif etmek istesem büyük zorluk çekerim herhalde. Yüzün her an değişiyor çünkü. Ama çok güzelsin..."
Verity başını yeniden onun göğsüne bırakıp yavaşça içini çekti.
"Asla eski karın kadar güzel olamam."
Corbin başını kaldırıp onun yüzüne baktı. "Eve hakkında mı konuşmak istiyorsun?"
"Hayır. İkimiz hakkında konuşmayı tercih ederim. Corbin?"
"Efendim?"
"Kitabındaki aşk sahneleri... Onlar Eve'le yaşadıkla-

rın mıydı?"

Genç adam şaşkınlıkla, "Eve mi?" diye haykırdı. "Tabii ki hayır. Onu tanısaydın, bu sorunun ne kadar saçma olduğunu anlardın. Eve'le öyle güzel şeyler asla yaşanamaz. Kendini kötü hisseden bir insana sarılıp avutmayı asla düşünemez o. İnsanların ne ruh hallerini anlayabilir ne de düşüncelerini. Doğrusunu söylemek gerekirse, beni ona çeken neydi hâlâ bilmiyorum. Uzaklığı belki de, gizemli havası. Ama onu biraz tanıdıkça, bu görünümünün insanların duygularına hiç aldırmamasından kaynaklandığını anladım. Kendinden başka kimseye önem vermez o." Corbin içini çekip, "Kelimenin tam anlamıyla bir aptaldım ben," diye devam etti. "Gerçek olmayan bir hayalin peşinden koştum yıllardır. Nasıl o kadar aptal olabildiğimi hâlâ anlayamıyorum.

"Fransa'dan döndükten sonra bir kez gördüm onu. Kendimi sana karşı hâlâ suçlu ve sorumlu hissediyordum. Yıllardır ona âşık olduğumu söyledim kendime, bu yüzden onunla karşılaştığımda bunun doğru olduğuna inanmaya çalışıyordum. Ama bende eskiden uyandırdığı duyguların hiçbiri yoktu artık içimde." Corbin yavaşça uzanıp genç kadının dudaklarına dokundu. "Ondan konuşmamaya karar verdiğimizi sanıyordum. Konuşacak çok daha güzel şeylerimiz var."

Verity baştan çıkarıcı bir ifadeyle gülümseyip genç adama sokuldu. "Herhangi bir şeyden konuşmak zorunda mıyız? Yapabileceğimiz daha başka pek çok şey var. Bilmem ne demek istediğimi anlatabildim mi?"

Corbin şaşkınlık dolu bir kahkaha attı. "Seni küçük yaramaz!"

"Bütün aşk kitaplarında öyle değil midir? İkinci seferin çok daha güzel olduğu söylenir."

"Bence ilk seferi de çok güzeldi." Corbin genç kadının burnuna sevgi dolu bir öpücük kondurmuştu. "Ama eğer çok istiyorsan, seni kıramam tabii."

Verity gülerek vücudunda dolaşmaya başlayan eli itti. "Biraz önce söylediğin şeyi tamamla önce."

"Ne dediğimi hatırlayamıyorum ki. Şu anda aklımda çok daha başka şeyler var."

"Yaramaz! Konuşacak başka şeylerimiz olduğunu söylüyordun."

"Ah, evet. İlk tanıştığımız zamanlardan söz edecektim. Auray'de geçirdiğimiz ilk geceyi hatırlıyor musun? Kanepede birlikte uyumaya çalışmamızı... O geceki davranışın beni çok şaşırtmıştı. Çok sinirliydin..."

Verity, "İkimiz de çok sinirliydik," diye düzeltti.

"Peki, öyle olsun. İkimiz de sinirliydik. Sonra birdenbire seninle şakalaşmaya başladım. Aniden rahatlamıştım sanki."

"Kim olduğunu bilmediğimi öğrendiğin için miydi bu? Onun için mi rahatlamıştın?"

"Evet. O ana kadar, David'in sana neler anlattığını bilmiyordum." Corbin yavaşça içini çekmişti. "Kahkahalar atmayalı ya da biriyle şakalaşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Eve'den boşanmamdan ve o kazadan sonra çok aksi bir insan olmuştum. Ama işte, karşımda garip bir kız vardı. Öfkeme karşılık veriyor, bana çocuk diyordu." Genç adam bir kahkaha atarak Verity'ye sıkıca sarıldı. "Bana ne kadar iyi geldiğini görüyor musun? Öfkeme aldırmıyorsun. Bana bakıyorsun. Yoksa istediğin bana bakmak mı yalnızca?"

"Hımm, bence bu hiç de fena bir amaç değil. Sana bakmak, seni mutlu etmeye çalışmak... Bunda yanlış bir şey mi var?"

"Tabii ki yok. Bana bencil diyeceksin belki, ama asıl istediğim bu galiba. Ama, başka bir amacın yok mu? İşinde yükselmek ya da ona benzer bir şey? Seni engellediğim hissine kapılmak istemem. Senin istediğini yapmaktan hoşlanan bir insan olduğunu biliyorum çünkü."

"Evet Corbin, ben istediğim şeyleri yaparım ancak.

Şu anda istediğim şey de seninle birlikte kalmak ve sana bakmak. Tipik bir ev kadını gibi konuşuyorum, değil mi?" Verity'nin yüzü asılmıştı. "Çok ünlü bir yarışçısın sen. Benim hayal bile edemeyeceğim bir hayatı yaşadın. Ben de tutmuş, tüm sıradanlığımla seni etkileyip herkesinki gibi bir hayat yaşamaya çağırıyorum."

"O hayat bana son derece güzel görünüyor. Bir aile hayatı olan insanları hep kıskanmışımdır. Masalarında ailelerinin fotoğrafları olan erkekleri. Peter, Mary ve çocuklarıyla kaldığım zamanlarda kendimi ne kadar boş hissettiğimi bilemezsin. Uzun bir süre için, babamın ölümünden sonra yani, Stella'dan başka hiç kimsem olmadı. Eve'le de pek aile hayatı yaşadığımız söylenemez. O hep ev dışında olmak, partilere gitmek, insanlara gösteriş yapmak isterdi." Corbin genç kadını kollarının arasında sıkıp mutluluk dolu bir sesle, "Seninle evlenmek istiyorum," diye devam etti. "Bir aile kurup ömrümün sonuna kadar mutluluk içinde yaşamak istiyorum. Eskiden hareketli bir hayatım vardı belki, ama o hayat beni bir gün olsun tatmin etmedi. Evet güzelim, karşında aile erkeği olmaya hazır bir Corbin McCaid duruyor artık."

"Eh, artık yeşil pancurlu bir evimiz ve bir sürü çocuğumuz olur." Genç kadın neşeli bir kahkaha atmıştı. "Sana çok mu garip geliyorum? Artık tüm kadınlar ilginç işler bulmak ya da işlerinde yükselmek istiyorlar. Ama benim tek istediğim sana bakmak."

"Şey, bence bu da oldukça ilginç bir iş sayılabilir. Üstelik, en tehlikeli işlerden bile daha zor. Benimle uğraşmak hiç kolay değildir Verity. Bunu en iyi sen biliyorsun zaten. Çok yorulman, çok çalışman gerekecek."

Verity sahte bir umutsuzlukla içini çekti. "Başıma ne büyük bir dert aldığımın farkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Seni küçük şeytan!"

Verity birdenbire ciddileşmişti. "Yarış konusunda ne

karar verdin? Yarışlara katılmaya devam edecek misin?"

"Hiç sanmıyorum. Pete'e de söylediğim gibi, bu işi yapacak istek kalmadı artık içimde. Görüyor musun, kaplanı evcilleştirdin işte!"

"Corbin, bunu yapma lütfen. Benim yüzümden yarışlara katılmayı bırakmanı istemem. Sonra hayatımın sonuna kadar kendimi affedemem." Genç kadının sesi endişe doluydu.

Genç adam yavaşça uzanıp minik bir öpücükle susturdu onu. "Bir tek kelime daha söyleme lütfen. Kendi kararımı kendim verdim ben. Üstelik, yapacak çok daha ilginç şeyler bulabilirim. Yarışlar hakkında yazı yazmak için bir gazeteden teklif aldım zaten. Bence bu hiç de fena bir fırsat değil. Sonra, kitap yazmaya da devam edebilirim. O iş gerçekten çok hoşuma gitmişti."

"Ama yarışlara katılmayı özlemeyecek misin? Lütfen Corbin, devam etmek istiyorsan benim yüzümden kendini engelleme. Benim için hiçbir önemi yok." Verity bir an duraksadıktan sonra, "Yalan söyledim," diye devam etti. "Önemi var tabii. Sen her yarışa katıldığında, korkudan içim içimi yiyecek. Her an, başına bir şey geleceğini sanacağım. Ama istediğin buysa..."

"Hayır, istediğim bu değil Verity. Biliyorum, ilk başta yarışları özleyeceğim. Yarışmak benim hayatımdı çünkü. O heyecanı kolay kolay unutamam. Ama yıllardır peşinde koştuğum amaca ulaştım artık. Dünya şampiyonu oldum. Bundan sonra daha fazla zorlamanın bir anlamı yok." Corbin genç kadına gülümseyerek, "Beni seviyor musun?" diye sordu.

"Hem de çok!"

"Öyleyse benimle seviş. Sana o kadar çok ihtiyacım var ki." Corbin'in gözleri şeytanca bir ifadeyle parlamaya başlamıştı birdenbire. "Babanın resmini arabamda unuttuğunun farkında mısın?"

"Evet. Yanında getirdin mi?"

"Tabii ki hayır! Evimde duruyor. Benim ne kadar akıllı olduğumu hâlâ anlayamamışsın. Bugün beni affetmediğin taktirde, seni yeniden görebilmek için o resmi kullanacaktım."

"Sen şeytanı bile baştan çıkarırsın!"

Corbin kendine güvenen bir tavırla gülümsemişti. "Biliyorum."

"Kendini beğenmiş!" Verity yavaşça gülümsemişti. "Seni affetmeyeceğimi nasıl düşünürsün? Sen yokken ne kadar çok acı çektiğimi tahmin edemiyor musun? Bir daha seni görebileceğimi hiç sanmıyordum. Eve'e döndüğünü ve onunla birlikte mutlu olduğunu sanıyordum ben. Sürekli ikinizi düşünerek acı çekiyordum."

"Yeter artık, bunları daha fazla konuşmayalım. Senin de söylediğin gibi, yapacak çok daha güzel şeylerimiz var."

Corbin'in elleri büyük bir istekle genç kadının vücudunda dolaşmaya başlamıştı. Verity susuzlukla, kana kana öptü onu. İkisinin içinde de aynı kavurucu ateş vardı şimdi.

Uzun bir süre sonra, soluk soluğa birbirlerinin kollarına yığıldılar. Yüzlerinde mutluluk ve yorgunluk karışımı bir gülümseme belirmişti.

Verity'nin hafifçe ürperdiğini fark eden genç adam endişeyle, "Üşüdün mü?" diye sordu.

"Hayır. Ama sanırım artık kalkmamız gerekiyor. David'le Mary meraktan tırnaklarını yiyorlardır şimdi. Geldiğim günden beri ağzımdan laf almak için yapmadıklarını bırakmadılar zaten. Haydi tembel, kalk artık. Gidip bir duş yapalım ve sonra da aşağıya inelim."

Corbin şaşkınlıkla bakıyordu genç kadına. "Duşu birlikte mi yapacağız?"

"Tabii."

"Aman Tanrım, ben de senin saf ve masum bir kız olduğunu sanırdım! Bu yeni haline nasıl alışacağım bil-

mem. Eskiden utangaçlık diye bir şey vardı."

"Utangaçlığın modası çoktan geçti. Şimdi çok daha eğlenceli şeyler var."

"Off, korkarım artık seninle gerçekten evlenmek zorundayım. Senin gibi bir kızı bir daha asla bulamam." Corbin neşeli bir kahkaha atmıştı.

El ele aşağıya indiklerinde Mary onlara gülümseyerek baktı ve imalı bir tavırla gözlerini kırptı. David'in ise durumdan hiç hoşnut olmadığı her halinden belliydi. Kollarını saldırgan bir tavırla beline koymuştu bile.

Corbin'e dönüp, "Bunu yapamazsın," dedi. "Benim evimde onu baştan çıkarmana izin veremem."

Genç kadın neşeli bir kahkaha atmıştı. "Aman David, eski kafalı nineler gibi davranma lütfen."

"Verity, kendine gel! Unutma, sen benden de eski kafalıydın."

"Özür dilerim David. Ama beni merak etme, her şey yolunda. Ayrıca kurs için endişelenmene de gerek yok. Seni bırakacağımı sanmadın herhalde."

Corbin kendini tutamayıp söze karışacaktı. "Tabii ki bırakacak! Gerekli işlemleri tamamlar tamamlamaz evleneceğiz."

David'in suratı hâlâ asıktı. Arkadaşına bakarak, "Öyleyse bu işi çabuk hallet," dedi. "İki hafta sonra Roma'da olmak zorundayız. Siz evleneceksiniz diye kursu aksatamayız herhalde!"

Corbin'in kasıldığını fark eden genç kadın telaşla, "Balayımızı Roma'da geçirebiliriz," diye atıldı. "Kendimize güzel bir otel buluruz orada. Hatta, geçici olarak bir ev bile ayarlayabiliriz. Corbin, bunun senin için bir sakıncası yok değil mi? David'i zor durumda bırakmak istemiyorum. Hem sen Roma'da kitap yazmaya devam edebilirsin."

"Devam edebilirim tabii, ama böyle bir şey yapmak

istediğimden hiç de emin değilim. Roma'da yaz hiç de hoş olmaz."

David zafer dolu bir tavırla, "Daha yaza çok var," dedi. "Martta olduğumuzu unuttun galiba. Bence Verity'yi dinlesen iyi edersin. Hem, kalacağınız evin kirasını bankanın ödeyeceğini de unutma. Elemanlarımızın bu tür giderleri bize aittir."

Corbin'in altta kalmaya hiç niyeti yoktu. "Bence çok daha iyi bir çözüm var. Sen kendine başka bir öğretmen bul. Verity bundan sonra benimle kalacak."

"Şey, kendime yeni bir öğretmen bulabilirim tabii. Ama böyle bir şey yapmak istediğimi hiç sanmıyorum."

Mary daha fazla dayanamayarak iki erkeğin arasına girecekti. "Yeter artık, tartışmayı kesin. Üstelik tüm bunlar senin suçun David. Verity'nin tam Corbin'e göre olduğunu söyleyen sendin."

"Ama evleneceklerini hiç ummamıştım!"

Verity muzip bir tavırla gülümsemişti. "Benim için hiç sevinmedin mi David?"

"Şey, sevindim tabii. İkiniz için de sevindim, hem de çok." David birdenbire duygulanmıştı. Genç kadının yanına gidip ona sarıldı, sonra da Corbin'in sırtına sert bir kutlama yumruğu geçirdi.

Mary neşeli bir kahkaha atmıştı. "Dikkat et, Corbin'e bir zarar verme sakın. Verity'nin yüzündeki ifadeden anladığıma göre, ona daha uzun süre ihtiyaç duyacak. Üstelik kapatılması gereken çok açığı var. Yıllardır hiç sevgilisi olmadığını unutma!"

Genç kadın onun ne demek istediğini çok iyi anlamıştı. Gülerek, "Mary!" diye uyardı. "Neler söylüyorsun sen öyle? Ama tamamen haksız değilsin tabii." Verity dudaklarında baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle genç adama bakarak göz kırpmıştı. Yüzündeki ifadeden, aklından o anda ne geçirdiği çok iyi anlaşılıyordu.

Corbin'in de aynı şeyleri düşündüğü her halinden

belliydi. Genç kadının elini sıkıca kavradı ve boğuk bir sesle, "Haydi," dedi. "Gidelim artık. Yapmamız gereken daha pek çok şey var. Üstelik zamanımız da hiç fazla değil."

Verity şaşkınlıkla bakıyordu ona. "Nereye gidiyoruz."

"Benim evime tabii. Kötü emellerimi tam olarak tatmin edebildiğim söylenemez. Ve bu işi seninle baş başa tamamlamak istiyorum!"